

အင်္ဂါ ၁၁ မတ် ၂၀၁၆

နှစ်ကုသိုလ်

လွမ်းလေကညင်း

နှစ်ကျသိုင်း

လွမ်းလေကညင်း

ထုတ်ဝေသူ
ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)
တိုက် ၂၁၊ အခန်း ၁၁၊
စီးပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ယာ၊
ဦးဝိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မောင်လွင် (ကဝိရတနာအေ့ဖ်စက်)
၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ရန်ကုန်။

အင်ပါယာ

စာပေ

EMPIRE

PUBLISHING CENTER

- တိုက် ၂၁၊ အခန်း ၁၁
စီးပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ယာ
ဦးဝိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။
ဖုန်း-၅၈၁၇၃၃-၄၄၄
- တိုက် ၉၊ တတိယထပ် (ဝဲ)
ယုဇနလမ်း၊ စစ်တောင်းရိပ်မွန်
ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်။
ဖုန်း-၅၉၃၂၆၅
- E-mail: EPC@mail2world.com
- P.O. Box-234

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၃၂၅/၂၀၀၄ (၃)
မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၄၀/၂၀၀၄ (၅)
ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ်
၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။
အုပ်ရေး
၅၀၀
တန်ဖိုး
၆၀၀ ကျပ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

**နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန် ဖြစ်သည်။**

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

နွယ်ကျာသိုင်း

လွမ်း လေကညင်း

အင်ပါယာခမ္ဘာပေ

- တိုက် (၂၁)၊ အခန်း(၁၁)၊ စီးပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ရာ၊
ဦးဝိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။
- တိုက် (၉)၊ တတိယထပ်(ဝဲ)၊ ယုဇနလမ်း၊
စစ်တောင်းရိပ်မွန်၊ ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်။
ဖုန်း - ၅၉၃၂၆၅
- E-Mail : EPC @mail2world.com
- P.O.Box - 234

ပတ္တမြားဝတ်မှုန်
ခိန်ချပ်ရုံ ထုံရည်သင်း၊
ရွှေရိုး ရွက်ညှာ
နီလာတည့် ပန်ရည်ရေး
ကျေးမယ်နှင့် မင်း၊
ခွာပြေပြေမှုန်ဝေနှင်း
ချစ်တင်းရွှေညီစုံလို့
ရင်မြိုင်ယံခင်းမှာ
လွမ်းလေကညင်း

(မြဝတီမင်းကြီးရေး ...ခွာပြာသင်းပတ်ပျိုးမှ)

မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ ဆောင်းနှောင်းမှာ ဝေတတ်တဲ့ နှင်းတွေ
လိုပါပဲ ရင်ငြိမ်း။

အရှေ့ အနောက် ထက်အောက် ဘယ်ညာ ဘယ်အရာကိုမှ
ပြတ်သားစွာ မမြင်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ငြိမ်းအေးလှတယ်။

ဖွေးဖွေးဖြူနေတဲ့ နှင်းမြူတွေထဲမှာ အပြစ်လို့ပြောစရာဖြစ်တဲ့
အနက်ရောင်လေး တစ်မျှန်တစ်မျှင်တောင် မမြင်ရဘူးနော်၊ ရင်ထဲက
သန့်ရှင်းတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုလိုပဲ ဖြူစင်လှပနေလိုက်တာ။

ပတ်ဝန်းကျင် မနက်ခင်းတစ်ခုလုံး နှင်းတွေဝေနေတယ်။

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ဝေနေပါတယ်
ရင်ငြိမ်း။

ရင်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်၊ အခွင့်အခါသင့်ရင် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးတဲ့
ကာလများစွာကတည်းက ရင်ထဲမှာတမ်းတခဲ့ရတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုကို

တည်ဆောက်ခွင့်ရမယ်။

ဟောင်းသွားပေမယ့် ပြောင်းမသွားတဲ့ သံယောဇဉ်အထူ
အထည်ကို အကြောင်းပြုပြီး သမုဒယအိပ်မက်နွမ်းကလေးတွေဟာ
ဆောင်းဦးမနက်ခင်းပန်းကလေးတွေလို ပြန်လည်လန်းဆန်းခွင့် ရမယ်။
လွမ်းခဲ့ရတဲ့ ကာလလေးတွေ ကုန်ပါစေတော့ ရင်ငြိမ်းရယ်။

အပိုင်း (၁)

(၁)

စွဲမြဲက သူ့ကိုယ်ပိုင်စီးတော်ယာဉ်လေးဖြစ်သော ထဆင်ထူး နံပါတ် နှစ်ထောင်ကျော်၊ ၁၉၇၇ ခုနှစ် မော်ဒယ်၊ သံရှဲ့လ်၊ နစ်ဆန် ဆန်နီအမျိုးအစား ပစ်ကပ်အမိုးတပ်လေးကို ချော့ချော့မော့မော့နှင့် စတင်စက်နှိုးလိုက်သည်။

နားရွက်ဖျားများ ထုံကျင်အောင် အေးစက်နေသော ဆောင်း မနက်ခင်းမှာ ဆန်နီကားလေးက တော်တော်နှင့် အိပ်ရာမှ မထ။ အတင်းပုတ်နှိုးနေသည့်ကြားက အင်းအဲနှင့် ညည်းညူပြီး ဘယ်လှည့် ညာစောင်းလုပ်ကာ အိပ်ရာထ ကတ်နေသည့် ကလေးငယ်လို အင်ဂျင် စက်လည်သံ ပေးလိုက်၊ ပြန်ရပ်လိုက်နှင့် ညည်းညူကြွေထူပြနေ သည်။

စွဲမြဲက လီဗာတံကို နှစ်ချက်သုံးချက် ဆင့်ပုတ်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

‘ထစမ်းပါကွာ၊ တော်ကြာကျရင် ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ မင်း အချမ်းပြေသွားမှာပါ။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မင်းသွားရမယ့် ခရီးက နည်း နည်းနောနော မဟုတ်ဘူးကွ၊ မကွေးရောက်တဲ့အထိ အားလုံးပေါင်း

မိုင်သုံးရာကျော် သွားရမှာ၊ ကူညီပါဦး ဖေ့သားကြီးရာ၊ မင်း ငါ့လက်ထဲ
ရောက်ကတည်းက ခုထိတစ်ခါမှ မင်းကို ဒီလောက် ဒုက္ခမပေးဖူးသေး
ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဆရာကို သနားသောအားဖြင့် လှိုက်လှိုက်
လဲ့လဲ့ ကူညီစမ်းပါဦးကွာ’

စိတ်ထဲကနေ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း အသက်အောင့်၍
သော့တံကို လှည့်လိုက်သည်။

ချုပ်ပါ ဆွဲထားသောကြောင့် ကားလေးက ဝှေးခနဲ အသံ
ကျယ်ကျယ်မြည်ပြီး နိုးသွားသည်။

ကားစက်ပူလာသည်အထိ စောင့်ရင်း စွဲမြဲက သူ့အစီအစဉ်
ကို သူပြန်တွက်သည်။

သည်ကနေ ထွက်သည်နှင့် ရွှေဂုံတိုင်ဘက်ကိုပတ်ပြီး
သူငယ်ချင်းဝင်းဌေးကို ခေါ်မည်။ ပြီးလျှင် အချိန်မဆင်းတော့ဘဲ
တစ်ခါတည်း ဆက်သွားမည်။ ရွှေညောင်ပင်မှာ တစ်ခေါက် ဝင်
ကန်တော့၊ ထောက်ကြံ့ဂိတ်မှာ အစစ်ဆေးခံ၊ ကြားမှာ လုံးဝ မနား
တော့ဘဲ တိုက်ကြီးလောက်အထိ တောက်လျှောက်မောင်းမည်။

တိုက်ကြီးကျမှ လက်ဖက်ရည်သောက်၊ အင်းမမှာ ထမင်း
စား၊ လမ်းမှာ သိပ်မနားလျှင် မကွေးကို ညနေ ငါးနာရီ၊ မြောက်နာရီ
လောက်မှာ ဝင်မည်။

ရောက်တာနှင့် တစ်ခါတည်း ရင်ငြိမ်းဆီ သွားတွေ့။

တွေ့လျှင် ရင်ငြိမ်းက ဘာမှ စ၊မပြောခင် အပြုံးနှင့် ဝမ်းသာ
အားရ ကြို။

ရင်ငြိမ်း၏ သိပ်လှသော အပြုံးလေးကို စိတ်ကူးဖြင့် ကြိုခံစား
ကြည့်သည်။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ စွဲမြဲရယ် . . . ၊ ရင်ငြိမ်းလေ စွဲမြဲကို အရမ်းမျှော်နေတာ သိလား’

ဟု ရင်ငြိမ်းပြောလာမည့် အသံလေးကို ကြိုမှန်းဆသည်။

မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ရင်ငြိမ်း၏ ရုပ်ပုံလေးကိုလည်း မြင်ယောင်ကြည့်သည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ်နှင့် ထိုထက်မကသော ကာလများက ရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာလေး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်သွယ်လေး၊ ချစ်စဖွယ် လှုပ်ရှားမှု အမူအရာလေးများကို သတိရသည်။

အင်း . . . အခုဆို ရင်ငြိမ်းလည်း ငါနဲ့အတူတူ နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ် ပြည့်ပြီးလောက်ပြီပဲ။ နည်းနည်းတော့ ပြောင်းလဲနေတော့မှာ ပေါ့။ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းက သူ့ရောငါရော အသက် ဆယ့်ခုနစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်။

စိတ်ထဲကပြောရင်း ကားနောက်ကြည့်မှန်ကို လှည့်ယူ၍ စွဲမြဲက သူ့ရုပ်သူ မှန်ထဲမှာကြည့်သည်။

အသက်သာ မဟုတ်၊ အလုပ်ကပါ ဖိစီးထားသဖြင့် နားထင် စပ်တွင် တစ်ပင်စ နှစ်ပင်စ ဖြူစပြုနေသော ဆံပင်များကို တွေ့သည်။

‘ဆံပင်တွေဖြူပြီး ငါ အဘိုးကြီးဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရင်ငြိမ်း’

အံ့မယ် . . . စွဲမြဲရယ် . . . နင် အဘိုးကြီးဖြစ်မှတော့ ငါလည်း အဘွားကြီးဖြစ်ပြီပေါ့ဟဲ့၊ အဘိုးကြီးနဲ့အဘွားကြီး ဘာထူးမှာ လဲ၊ နင်နဲ့ငါက ရွယ်တူကရွယ်တူပဲပေါ့’

ရယ်ရင်းပြောခဲ့ကြသော ငယ်ငယ်က စကားများကို သတိရ မိပြန်သည်။

အတိတ်၏ရနံ့များ သင်းထုံလာသည်။

‘နင်နဲ့ငါ ဒီဘဝမှာ ဆုံရတော့မယ် မထင်ပါဘူး စွဲမြဲရယ်’

‘ရင်ငြိမ်းရယ် . . . ဘီလူးဘောကျော်တောင်မှ တစ်ဘဝ
ခြားပြီး သူ့ဘုရားသူ တည်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ၊ နင် ဘုရားပြိုက ဘုရားတင်
မကြည့်နဲ့လေ၊ မကွေးမြသလွန်ဘုရားကြီးလည်း ပြန်ကြည့်ဦးမှပေါ့၊
တစ်ဘဝဆိုတာ အချိန်တွေ အများကြီးပါဟာ၊ ကံကောင်းလို့ နောက်
ဘဝ ဆက်ရရင် အချိန်တွေ ပိုများလာနိုင်သေးတယ်၊ ဘယ်အချိန်
ဖြစ်ဖြစ် ငါ နင့်ကို ချစ်နေမှာပဲရင်ငြိမ်း၊ ပြီးတော့ နင့်ဆီကို ငါ မရောက်
ရောက်အောင် လာခဲ့မှာပဲ’

နှင်းမှုန်ထဲတွင် ကားကို အရှိန်လျှော့လိုက်ရင်း စွဲမြဲက
ပြုံးသည်။

‘ကိုယ် အခု လာနေပြီရင်ငြိမ်း၊ စိတ်ကူးထဲ မျှော်လင့်ချက်
ကလေးအတိုင်း ဖြစ်ပါရစေကွယ်၊ ကြိုတင်မျှော်လင့်တွက်ဆမထားတဲ့
ပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံပြီး ရင်မောမပြန်ရပါစေနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်း
မိပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ဒီဘဝမှာ နောက်တစ်ခါ ထပ်မလွမ်းချင်တော့
ပါဘူး’

ဝိဇယမီးပွင့်လွန်၍ ဘောင်ဒရီလမ်းမှနေ လင့်လမ်းဘက်
အချိုးတွင် မီးဆလိုက်များ ထိုးထားဆဲဖြစ်သော ရွှေတိဂုံစေတီတော်
ကြီးကို လှမ်းဖူးမြော်လိုက်ရသည်။

စွဲမြဲစိတ်ထဲမှာ ဧရာဝတီမြစ်ကွေ့ကမ်းနဖူးမှ မကွေးမြို့စွန်
မြသလွန်စေတီတော်ကို လှမ်းသတိရသည်။

မြသလွန်ဘုရား၊ ဆုတောင်းပြည့်စေတီ၊ ပန်းရစ်တောင်၊
ရွှေလင်မျှော်၊ သိကြားနတ်ကွန်း၊ ဘုရားသုံးဆူ၊ ဘုရားပြို၊ ဆားစည်

ကျောင်း၊ ကင်းရွာ၊ ဘောကျော်၊ ဘောသော၊ ပုဏ္ဏဝတီ၊ သုဘောဂ
သူဌေး၊ သိကြားမင်း၊ ကြစုဖန်ခါးပင်၊ အထက (၁)၊ အထက (၂)၊
ဦးဇင်းညိုတိုက်ပျက်ကြီး၊ ဥစ္စာစောင့်များ၊ ငွေရောင်မြွေကြီးနှင့် သဲ
သောင်ပြင်ကြီး . . . စသည့် စသည့် အတိတ်၏ နိမိတ်ပုံသင်္ကေတ
များလည်း စိတ်ထဲ ထင်ယောင် မြင်ယောင်လာသည်။

အတိတ်ဆိုတာ ဘာလဲ

ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ

ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ၊ အဆောက်အအုံ
ကန်ထရိုက် ဦးစွဲမြဲခိုင်မာဟု ယခုဘဝတွင် အမည်ရနေသော စွဲမြဲ၏
ခေါင်းထဲတွင် မေးခွန်းများပေါ်လာ၏။

ဆောင်းလေညင်းက ပြတင်းမှနေ တိုးဝင်သည်။

လွမ်းလေညင်းက သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားပြတင်းကို ဖြတ်သန်း
၍ တိုးတိုးညင်းညင်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။

(၂)

အတိတ်ဆိုသည်မှာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော အချိန်များက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများဟု သာမန်အားဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြသည်။

သို့သော် အတိတ်ဆိုသော အမျိုးအစားတွင် မျိုးမတူသော အတိတ်ပေါင်းများစွာရှိကြောင်းကို အထူးပြု၍ ဖွင့်ဆိုလေ့မရှိကြ။ အနည်းဆုံးတော့ အတိတ်ဆိုသောအရာတွင် မေ့မရသောအတိတ်နှင့် မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်သော အတိတ်ဟု နှစ်မျိုးတော့ရှိရပေမည်။

အချို့အတိတ်များသည် ကုန်လွန်ပြီးလေသော အချိန်များနှင့်အတူ မှေးမှိန်ပျောက်ဆုံးသွားကြ၏။

အချို့ကျတော့ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသောအချိန်များကို လွန်မြောက်နိုင်ရုံသာမက လက်ရှိ ဖြတ်သန်းနေရသော ပစ္စုပ္ပန်ကာလများကို လည်းကောင်း၊ နောင်သောအခါမှ ကြုံဆုံလာရမည့် အနာဂတ်ကာလများကိုလည်းကောင်း ကြိုတင်၍ပင် လွှမ်းခြုံလွှမ်းမိုးနေသေးသည်။

စွဲမြဲ၏ ဘဝအတွက် မေ့မရသောအတိတ်ကလေးများ အကြောင်း ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့မည်ဆိုလျှင် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ သူ

ဦးတည်၍သွားနေသော မကွေးမြို့ကလေးကပင် စရမည်ဖြစ်သည်။

မကွေးမြို့သည် သူ့အတွက် မေ့မရသော အတိတ်ကလေးများ စတင်ပေါက်ဖွားခဲ့ရသော ဒေသပင်။

ဝေးလှပြီဖြစ်သောကြောင့် ရှေးကျသော ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ခုကို ပြန်ပြောသလို ဟိုရှေးရှေးတုန်းက စတင်ရမည် ဖြစ်နေသော်လည်း စင်စစ် စွဲမြဲရင်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဟောင်းနွမ်းသွားခြင်း မရှိသေး။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက မကွေးမြို့ကလေးသည် သူ့ရင်ထဲမှာ ပီပီပြင်ပြင် ရှိနေသေးသည်။

ပြီးတော့ . . . ရင်ငြိမ်း။

သူ့အမည်ကလေးကို သတိရလိုက်သည်နှင့်ပင် ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းအေးသွားသည်။ ရင် . . . ငြိမ်းစေတတ်သော မိန်းကလေးမို့ ရင်ငြိမ်းဟု မှည့်ခဲ့လေသလား . . . စွဲမြဲ တိတိကျကျတော့ မပြောတတ်။ သို့သော် ရင်ထဲက အပူများအားလုံးကို ငြိမ်းစေနိုင်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သည်မိန်းကလေးကလည်း မကွေးကပင် ဖြစ်သည်။

မကွေးကို သတိရလိုက်သည်နှင့် ရင်ငြိမ်း၏ရုပ်ပုံလွှာက မြင်လွှာထဲသို့ အရင်ဦးဆုံး ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

ထိုအခါတိုင်းမှာလည်း ကြားဖူးနေသော ကဗျာအပိုင်း အစလေးတစ်ခုကို ရင်ထဲက သတိရ၏။

‘ကလေးရွယ် ငယ်ကတည်းက

စွဲတဲ့အချစ်

‘မြန်မြန်လုပ်ပါ အဖေရာ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားချင်လှပြီ’
 ပန်းစိုက်ခင်းထဲက ပြန်လာသော အဖေတစ်ကိုယ်လုံးမှာ
 ချွေးသံတို့ဖြင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသည်။ အသက်ကြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း မို့မောက်
 တင်းမာနေဆဲဖြစ်သည့် ရင်အုပ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ချွေးများအသီး
 လိုက် စိုနေ၏။

အဖေက ရေလောင်းသံပုံးနှစ်ခုကို အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်တွင်
 တင်ရင်း . . .

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ စွဲမြဲရာ၊ မင်းအမေ့လင်ကျောင်းက
 ဆယ်နာရီမှ တက်မှာပါ။ ချီးတဲ့မှာပဲ၊ စောစောစီးစီး ကိုယ့်အလုပ်
 ကလေးတောင် ကိုယ် ဖြောင့်အောင် မလုပ်ရဘူး’

အဖေက သူ့စရိုက်အတိုင်း အဆဲအဆိုလေး ဟိုနား
 သည်နား ဖြည့်စွက်ပြီး လိုရင်းစကားကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြောတတ်
 သည်။ စွဲမြဲအဖို့တော့ ရိုးနေပြီဖြစ်၍ သူ့ဟာသူ ဆဲချင်ဆဲ၊ ဆိုချင်ဆို
 သိပ်မမှုဘဲ ဒီနေ့မှ အသစ်ထုတ်ဝတ်ထားရသည့် အဖြူအစိမ်း
 ကျောင်းဝတ်စုံလေးကို သဘောကျစွာ ငုံ့ကြည့်ရင်း။

‘ဟာ . . . အဖေကလည်း ကျောင်းတက်တာက ဆယ်နာရီ
 ဆိုပေမယ့် ဒီနေ့က ကျောင်းအသစ် စတက်ရတဲ့နေ့ဗျ၊ အဖေကလည်း
 ကျောင်းအပ်ပေးရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်အခန်းမှာ တက်
 ရဦးမယ်ဆိုတာ လိုက်ရှာရဦးမှာ ဘာအလုပ် လုပ်လုပ် ကိုယ့်ဘက်က
 လုံ့လဥဿဟလေးတော့ စိုက်ရဦးမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ငါ . . . တယ် . . . ဆဲလိုက်ရရင်မကောင်း ဖြစ်တော့မယ်’

စွဲမြဲက သူ့ကို ဆုံးမနေကျစကားကို အသုံးပြုပြီး ပြန်အညွန့်တက်လိုက်သဖြင့် အဖေ ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်ကာ အိမ်ပေါ်ဆောင့်အောင့်တက်သွားသည်။

‘ဟဲ့ . . . ဒီသားအဖတွေကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စောစောစီးစီး တကျက်ကျက် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ကိုအုန်းကလည်းကွယ် . . . သားက ဒီနေ့မှ ကျောင်းပြောင်းပြီး အတန်းသစ်တက်ရမှာမို့ စိတ်စောနေတဲ့ဟာ၊ လိုက်ပို့စရာရှိတာ လိုက်ပို့လိုက်ပါ။ ရှင့်အလုပ်လည်း ပြီးပြီ ဥစ္စာပဲ’

နောက်ဖေးခန်းမှ သူ့အလုပ်နှင့်သူ တကုပ်ကုပ်ရှုပ်နေသော အမေက လှမ်းပြောလိုက်မှ အဖေငြိမ်သွားသည်။

အဖေနှင့်အမေ ကွာခြားချက်ကလည်း အဲဒါပဲ ဖြစ်၏။

အဖေက အပြောအဆို ကြမ်းကြမ်း၊ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း နိုင်သလောက် အမေက နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ချိုသာသည်။ သို့သော် ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် အမေက သည်လိုလေးတစ်ချက် ပြောလိုက်သည်နှင့် အဖေအကြမ်းများကို ဖယ်ရှားပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ခုလည်း နောက်မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အသစ်တွေ မဟုတ်သော်လည်း အတော်လတ်လတ်နှင့် သန့်ရှင်းသည့် အဝတ်အစားများဝတ်ပြီး အဖေဆင်းလာသည်။

‘လာ . . . ဟေ့ကောင်၊ သွားမယ်’

စွဲမြဲက ပြောင်းလဲသွားသော အဖေပုံစံကိုကြည့်ပြီး ခစ်ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်၏။

‘နေပါဦးကွ၊ အခု မင်းတက်ရမယ့်ကျောင်းက ဘာကိစ္စ ဆား စည်ကျောင်းလို့ လူတွေက ခေါ်နေကြတာလဲ’

စွဲမြဲတို့နေသော မြို့စွန်ရပ်ကွက်ကလေးနှင့် စွဲမြဲ အခုတက် ရမည့် ကျောင်းက အတန်ငယ်လှမ်းသည်။ နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာကြရင်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်၍ မေးလိုက်မှန်းမသိသည့် အဖေစကားကြောင့် စွဲမြဲက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း . . .

‘ဘယ်သိမလဲ အဖေရ၊ အဖေတောင် မသိတာ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ’

‘ဟ . . . မင်းများ သိမလားလို့ မေးကြည့်တာပေါ့ကွ’

‘မသိပါဘူး အဖေရ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာတွေ အလကားနေ ရင်း လိုက်မစပ်စုချင်ပါဘူး၊ သူ့ဟာသူ ဆားစည်ကျောင်းဖြစ်နေတော့ လည်း ဆားစည်ကျောင်းလို့ ခေါ်လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စ၊ ဘာဖြစ်လို့ အပိုလုပ်တွေ လုပ်နေတော့မှာလဲ’

‘ဟာ . . . ဒီမအေ . . . တစ်မနက်လုံး ငါ့ကို ဘုရင့်တော နေပါလား’

စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး . . . ဖေဖေကလည်း အဲဒါတွေက အဖေပဲ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမထားတဲ့စကားတွေပဲ၊ အဖေများ မေ့ကုန်ပြီလားလို့ ပြန်ပြောပြတာပါ’

‘မင်း လူပါးဝမလာနဲ့ စွဲမြဲ၊ မင်းကိုငါ အစကတည်းက ပြောခဲ့ ပြီးသား၊ မလွဲသာလို့သာ ငါ ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာရတာ၊ ဒီမြို့မှာ ငါ သိပ်နေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မကွေးဆိုတာ လူတွေအစအဆုံး နေတဲ့မြို့’

မဟုတ်ဘူး၊ အရင်တုန်းက ဘီလူးတွေနေတဲ့မြို့၊ မင်းလည်း ဘီလူးမြို့၊
ရောက်တာနဲ့ ဘီလူးစိတ် ဝင်မလာနဲ့၊ ကြည့်မရရင် ဆောင့်ကန်ထည့်
လိုက်လို့ သွားချေးယိုးဒယားက ထွက်သွားမယ် သိလား’

အဖေ ဒေါက်ကန်နေပုံကိုကြည့်၍ စွဲမြဲ ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်နေ
လိုက်သည်။

အဖေနှင့် သည်မြို့ကလည်း အဲဒီကိစ္စက တစ်ရန်ဖြစ်နေ၏။

အစက စွဲမြဲတို့က သည်ကမဟုတ်၊ ပြီးခဲ့သည့်နှစ် စွဲမြဲ
စာမေးပွဲဖြေပြီး စကမ္ဘာ ပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အဲဒါဆို မင်းကို ငါ သေချာမှာထားမယ်နော်၊ ကျောင်းမှာ
လည်း အပေါင်းအသင်း ကြည့်ပေါင်း၊ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊
မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကုန်လုံး ဒီမြို့က လူမှန်သမျှ ဘီလူးတွေလို့ပဲ
သဘောထား၊ သိပ်အရောမဝင်နဲ့၊ သူတို့လုပ်တိုင်း လိုက်မလုပ်နဲ့ . . .
ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘နောက်ပြီးတော့ အဲဒီကျောင်းက စည်းကမ်းကြီးတယ်လို့
ပြောတယ်၊ အဲဒါတော့ ငါသဘောကျတယ်၊ အဲဒီက ဆရာတွေထဲမှာ
အရိုက်အကြမ်းဆုံးဆရာကို သေချာမေးပြီး ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ့ကို
ပြောပြ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ အဖေ’

‘ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်း အသုံးမကျရင် သူနဲ့ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်
ဆိုင် တွေ့တဲ့နေရာမှာ ကျွဲရိုက်နွားရိုက် ရိုက်ဖို့ သေချာမှတ်ထားမလို့
ပေါ့ကွ’

‘မြတ်စွာဘုရား’

သည်တစ်ခါတော့ ပါးစပ်ကပင် ဟုတ်ကဲ့မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ
စိတ်ထဲကနေ ဘုရားတလိုက်သည်။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . သူပဲ
ဘီလူးမြို့လို့လည်း ပြောသေးသည်။ ဘီလူးမြို့က ဆရာကို ကျွဲရိုက်
နွားရိုက် ရိုက်ခိုင်းဦးမည်ဆိုတော့ . . .

စောစောက ကျောင်းတက်ချင်စိတ် ပြင်းပြနေသော စွဲမြဲ
ကျောင်းတက်ရမှာပင် ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်သွား၏။

(၃)

‘ဒကာကြီး ဦးအုန်း’

‘ဘုရား’

‘ရော့ . . . အဲဒါ ဒကာကြီးပြောတဲ့ ဒီကျောင်းမှာ အရိုက် အဆိုးဆုံး ဆရာညိုတုတ်ဆိုတာပဲ၊ ဒကာကြီးသားကို သူနဲ့ထည့်လိုက်’

‘တင်ပါ။ သေချာရောရိုက်ရဲ့လား ဘုရား’

အဖေအမေးအလျှောက်စကားအဆုံးမှာ ဦးပဉ္စင်းက ပြုံး သည်။

‘ရိုက်တာတော့ ဘာမှမပူနဲ့ ဒကာကြီး၊ မဟုတ်တာ လုပ်လို့က တော့ ညိုတုတ်က ကျောမရွေးတတ်ဘူး၊ ဒီမြို့မှာ စာဆိုတောင်ရှိတယ်၊ ဆားစည်မှာ ဗိုလ်လုပ်တဲ့ ညိုတုတ်ဆိုတာ သူပဲ၊ ဒကာကြီး စိတ်ချမ်း သာ လက်ချမ်းသာသာ ပြန်’

‘တင်ပါ့ဘုရား၊ ဆရာညိုတုတ်လက်ကို တပည့်တော်သားကို လည်း သေချာအပ်ထားလိုက်ပါ့မယ် ဘုရား’

‘အေး . . . အေး . . . ကောင်းပြီ’

မကွေးမှာ ဆားစည်ကျောင်း စတင်သည့်နေ့ကတော့ မှတ်

တမ်းတင်လောက်သည့်နေ့ဖြစ်သည်။

တစ်ခါမှ သည်လိုကျောင်းမျိုး မတွေ့ဖူးသဖြင့် စွဲမြဲတစ်ယောက် မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်နှင့် အတော်ထိတ်လန့်အံ့သြ၍လည်း နေသည်။

ကျောင်း၏အမည်အမှန်က အလက (၁) မကွေး၊ အရှည်ပြောရလျှင် အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်း အမှတ် (၁) မကွေးမြို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သူမျှ သည်လိုမခေါ်ကြ။ အားလုံးက ဆားစည်ကျောင်းဟုပဲ ခေါ်သည်။

ထိုစဉ်က မသိသေးသော်လည်း နောင်သောအခါကျမှ မကွေးမြို့၏ ဆားစည်ရပ်တွင်ရှိသောကြောင့် ဆားစည်ကျောင်းဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ကျောင်းက အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်းဖြစ်သော်လည်း တကယ်ကျတော့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပုံစံမျိုးလည်း ဝင်နေသည်။

ရှေးတုန်းက ဘုန်းတော်ကြီးအုပ်ချုပ်သော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဘဝကနေ အစိုးရမူလတန်းကျောင်း၊ အလယ်တန်းကျောင်း စသည်ဖြင့် တိုးချဲ့လာခဲ့သည်မို့ ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ပိုင်း အစိုးရကျောင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ဆရာတော်ကလည်း ကျောင်းဝင်းထဲမှာပင် ကျောင်းထိုင်၍ လူမှုဝန်ထမ်း ပရဟိတဂေဟာတစ်ခုလည်း ပူးတွဲဖွင့်ထားသေးသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းလည်း ဖြစ်နေသည်မို့ ကျောင်းဝင်းအတွင်းဝင်လျှင် မည်သူမျှ ဖိနပ်မစီးရ။

ကျောင်းဝင်းကြီးကလည်း ဧရာမအကျယ်ကြီး။

တစ်ထပ်ဆောင်၊ နှစ်ထပ်ဆောင် . . . ပေါင်း ခုနစ်ဆောင်

လောက် ကျောင်းဆောင်တွေ အများကြီးရှိသည့်အပြင် မန်ကျည်းပင်၊ ထန်းပင်၊ တမာပင်၊ ဖန်ခါးပင်၊ ဗာဒံပင် စသည်ဖြင့် အပင်ကြီးတွေကလည်း တစ်ကျောင်းလုံးမှာ နေရာအနှံ့ အုပ်မိုးနေသည်။

ပြီးတော့ ဘုရားအို၊ ဘုရားပျက်တွေရော၊ ကျောင်းအိုကျောင်းပျက်တွေရော ကျောင်းဝင်းထဲနှင့် ကျောင်းဝင်းနှင့် ကပ်လျက်နေရာများတွင် နေရာအနှံ့ ရှိသေးသည်။

သည်လောက်ပူသော မြေလတ်ဒေသမျိုးမှာပင် ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လိုက်ပါက စိမ့်ခနဲအေးသွားသည်။ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများကြောင့် အေးတာက တစ်မျိုး၊ ထို့အပြင် ကျောင်းထဲမှာရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကြောင့် ကျောစိမ့်တာက တစ်မျိုး၊ နှစ်မျိုးလောက် စိမ့်စရာစုံရသည့်အထဲ ခုတစ်ခါ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ လုပ်စရာရှိလျှင် တကယ်လုပ်မည့် ဆရာတော်နှင့် ဆားစည်မှာ ဗိုလ်လုပ်သည့် ညိုတုတ်ဆိုသော ဆရာ ဝဝမည်းမည်း ပုပုခန့်ခန့်ကြီးနှင့်ပါ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအခါ စွဲမြဲ၏၊ တစ်မနက်လုံး ရှိနေခဲ့သော ကျောင်းသွားချင်စိတ်လေးသည် ကြက်ပျောက်ငှက် ပျောက်ပျောက်သွားတော့၏။

‘မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘စွဲမြဲခိုင်မာပါ ဆရာ’

‘အေး . . . နာမည်ကတော့ ကောင်းတယ်၊ ပထမတန်းစားပဲ၊ မင်း နာမည်အတိုင်းရော တကယ်စွဲစွဲမြဲမြဲရှိရဲ့လား၊ ရဲရင့်ရဲ့လား၊ အောင်မြင်အောင်ရော ကြိုးစားမှာလား’

‘လုပ်ပါ့မယ် ဆရာ’

‘ကြိုက်ပြီ၊ မင်းပြောသလို လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်လို့ကတော့

ဟောဒီမှာ ကြိမ်လုံးတွေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကျောင်းမှာ မဟုတ်တာ လုပ်ဖူးတဲ့ ကောင်မှန်သမျှ ဒီတုတ်နဲ့ တစ်ခါမှ မလွတ်သေးဘူး၊ ဦးပဉ္စင်း ညိုက မင်းအဖေကို ပြောလိုက်တာရော မှတ်မိသေးလား’

‘မှတ်မိပါတယ် ဆရာ’

‘ဘာတဲ့လဲ ပြန်ပြောစမ်း’

‘ဆားစည်မှာ ဗိုလ်လုပ်တဲ့ ညိုတုတ်ဆိုတာ ဆရာပဲလို့ ပြော ပါတယ် ဆရာ’

စွဲမြဲစကားကြောင့် ဆရာညိုတုတ်က သူ့ကွမ်းစားထားသော ပါးစပ်နီနီကြီးကိုဖြုတ်ရင်း သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်သည်။

‘အေး . . . မင်း မဆိုးဘူး၊ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညိုတုတ်ဆိုတဲ့ ငါက မကောင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့သူမှ ဆုံးမတာပါကွာ၊ ကောင်းတာလုပ်ရင် မင်း ငါ့ကို သိပ်ချစ်သွားမှာပါ’

ထိုစဉ်ကတော့ ဆရာစကားကို စွဲမြဲ သိပ်မယုံမိ၊ သည်ဆရာ ကို ချစ်ဖို့နေနေသာသာ တွေတာနှင့်ပင် ကြောက်ချေး မပါမိအောင် မနည်းထိန်းထားနေရသည့်အချိန်။

အဖေကလည်း ဘာကိစ္စနှင့် မိဘမေတ္တာကို ဤမျှအတုံး လိုက် အတစ်လိုက်ပြသွားသည်မသိ။ ဆရာလက်ကို အပ်ပြီးကတည်း က တစ်ချိုးတည်း လှည့်ပြန်သွားလိုက်သည်မှာ စုပ်စမြုပ်စမှ မတွေ့ရ တော့။

‘ဟိုရှေ့က မြင်နေရတဲ့ နဝဒေးဆောင်ဆိုတာ မင်းတက်ရ မယ့် အဆောင်ပဲကွ . . . ကြားလား စွဲမြဲခိုင်မာ၊ အဲဒီမှာ ရှိသမျှ အခန်း တွေအားလုံး ငါးတန်းချည့်ပဲ၊ တန်းခွဲတော့ မင်းဟာမင်း ရှာယူတော့ ကြားလား’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

‘ကဲ သွားတော့’

ဆရာခွင့်ပြုချက်စကားအဆုံးမှာ စွဲမြဲ . . . နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ လောလောဆယ် သည်နားက ပြေးရလျှင်ပြီးရောဟု သဘောပိုက်ကာ ရှေ့မှ မြင်နေရသည့် နဝဒေးဆောင်အမည်ရသော ကျောင်းတော်ကြီးဆီ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် နောက်နေ့ကစ၍ သည်ကျောင်းမတက်တော့ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

‘ဟဲ့ နင်ဘာကြည့်နေတာလဲ’

သူတက်ရမည့် အခန်းကိုတော့ စွဲမြဲ ရှာမတွေ့စရာ မရှိ၊ သည်လောက်တော့ စွဲမြဲ မအ။ အတန်းထဲမှာ ဆရာမတစ်ယောက်ကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေ၊ နေရာလည်း ချပေးလိုက်သဖြင့် လွယ်အိတ်ကို ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထားခဲ့ပြီး ကျောင်းမတက်ခင် စပ်ကြားအချိန်လေး အတန်းပြင်ထွက်၍ ဟိုသည် စနည်းနာလေ့လာကြည့်သည်။

အဆောင်က နှစ်ထပ်ဆောင်၊ အယ်လ်ပုံစံ အဆောက်အအုံကြီး၊ အဆောင်နောက်ဘက်မှာ အိမ်သာများရှိ၍ နောက်တစ်ခြမ်းဘေးဘက်မှာ ရေစင်ကြီးတစ်ခုနှင့် ရေစက်အဆောက်အအုံလေးရှိသည်။ ရေစက်ဟိုဘက်မှာတော့ အဆောင်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိသေးသည်။

ဟိုသည်ကြည့်ရင်းကနေ တံခါးပိတ်ထားသော အခန်းကို မြင်သဖြင့် ဘာမှန်းသိရအောင် ပြတင်းမှန်ကြားမှနေ ချောင်းကြည့်

နေဆဲ၊ ကျောဘက်က ပခုံးကိုတို့ပြီး လေသံဖြင့် တိုးတိုးလေးမေးလိုက်သော အသံကြောင့် စွဲမြဲကိုယ်လေး ခါခနဲဖြစ်အောင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ပထမတော့ သက်သက် သူ့လာလှန့်သည်ထင်ပြီး စွဲမြဲဟောက်ပစ်လိုက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် . . . ကောင်မလေးမျက်နှာက ထူးထူးခြားခြား အလေးအနက်ပုံစံလေးတစ်ခုဝင်နေသဖြင့် အံ့သြသွားပြီး . . .

‘နင် ငါ့ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ဘာလာလုပ်ရမလဲ၊ မေးကြည့်တာပေါ့ဟ’

‘ဘာမေးကြည့်တာလဲ’

‘နင် တွေ့ရလို့လားဆိုတာ သိချင်လို့ မေးတာပေါ့’

‘တွေ့ရလို့ ဟုတ်လား’

‘အင်း’

‘ငါက ဘာတွေ့ရမှာလဲ’

‘ဒါဖြင့် နင်ခုနက ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မယ်သီလရှင် ခေါင်းပြတ်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘာ မယ်သီလရှင်ခေါင်းပြတ် ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စ ငါက မယ်သီလရှင်ခေါင်းပြတ်ကြည့်ရမှာလဲ’

‘မသိဘူးလေဟာ၊ နင်က ဒီအခန်းထဲကို တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ချောင်းကြည့်နေတော့ မယ်သီလရှင်ခေါင်းပြတ်ကို တွေ့ပြီး ချောင်းနေတာပဲထင်လို့ ငါ့လည်း မေးကြည့်တာပေါ့’

ရော် . . . အတော်ထူးခြား၍ အတော်ဆန်းပြားသော

ပြဿနာနှင့် တွေ့ဆုံနေရပြီပဲဟု စွဲမြဲက တွေးလိုက်ရင်း . . .

‘နေပါဦး နေပါဦး၊ နင်ပြောတဲ့ အဲဒီမယ်သီလရှင်ခေါင်းပြတ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ငါ့ကို သေချာပြောပြစမ်းပါဦး။ ငါက မကွေးကို ခုမှ ပြောင်းလာတာဟ၊ ဒီကျောင်းကိုလည်း ဒီနေ့မှ စရောက်ဖူးတာ၊ နင်ပြောတဲ့ကိစ္စ ငါ ဘာမှမသိဘူး’

စွဲမြဲစကားကြောင့် ကောင်မလေး စိတ်ပျက်သွားပုံဖြင့် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချသည်။ ပြီးမှ . . .

‘အင်း . . . ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါကတော့ သူ့ပုံစံကြည့်ပြီး အထင် တကြီးနဲ့ လာမေးရတယ်၊ ခုတော့ အကုန်လုံးတောင် ငါက ပြန်ရှင်းပြ ရဦးမှာတဲ့၊ စိတ်ကုန်လိုက်တာ၊ နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ နင်က ဘာကိစ္စ နဲ့ ခုမှ မကွေးကို ပြောင်းလာပြီး ဒီကျောင်း ရောက်လာရတာလဲ၊ ဒီ ကျောင်းမှာရော နင်က ဘယ်နှစ်တန်းမှာ တက်မှာလဲ၊ အရင်တုန်းက ကျတော့ နင်က ဘယ်ကျောင်းမှာ တက်ခဲ့လို့လဲ’

သူ့မေးခါမှ သူက တရစပ်ဆက်၍ ပြန်မေးလိုက်သော မေး ခွန်းများကြောင့် စွဲမြဲ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဟဲ့ . . . ဖြေလေ၊ ဘာအူကြောင်ကြောင်နဲ့ ငါ့ကို မျက်လုံး ပြူးပြတာလဲ’

ရောဂါ . . . အတော်စွာတဲ့ ချာတိတ်မပါလားဟု စွဲမြဲက တွေးရင်း . . .

‘နင် မေးတာက အများကြီးဟ၊ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချက်ချင်းဖြေလို့ရမှာလဲ၊ စဉ်းစားရသေးတာပေါ့၊ သေချာနားထောင်၊ ငါ့နာမည်က စွဲမြဲခိုင်မာ . . . တဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ စွဲမြဲလို့ပဲ ခေါ်တယ်’

‘ဟင် . . . နာမည်ကလည်း စွဲမြဲတဲ့လား၊ လူနာမည်လည်း မဟုတ်ဘူး’

‘ဟ . . . လူနာမည်မဟုတ်ဘဲ လူကို မှည့်မလားဟ၊ ငါက လူပဲ’

ကောင်မလေးက မျက်နှာမဲ့၍ ခေါင်းခါသည်။

‘တို့မြို့မှာ စွဲမြဲလို့ ဇွဲတို့ဆိုတာဟာ လူနာမည် မရှိဘူး၊ မြင်း လှည်းနာမည်ရယ် ဆိုက်ကားနာမည်ရယ်ဒါပဲရှိတယ်၊ ကဲပါလေ ထားပါတော့၊ နင်က ဒီမြို့ကမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆက်ဖြေပါဦး’

‘ငါက ရန်ကုန်က ပြောင်းလာတာ၊ ရန်ကုန်မှာနေတော့ ရန်ကုန်က ကျောင်းမှာပဲ တက်တာပေါ့ဟ၊ ခု ဒီပြောင်းလာမှ ဒီကျောင်း တက်ရတာ၊ ငါတက်ရမှာက ငါးတန်း၊ ငါကျောင်းအပ်တာက နောက် ကျလို့ ဒီပြင်အတန်းမှာ နေရာမရှိတော့ဘူး၊ ရှိတဲ့ငါးတန်းအီးတစ်တန်း မှာပဲ တက်ရတော့မယ်တဲ့’

‘ဪ . . . ငါးတန်းက အီးခန်းမှာလား၊ ဒါဆို ငါနဲ့ မတူ ဘူးဟု၊ ငါက ငါးတန်းအေက၊ ငါ့နာမည်က ရင်ငြိမ်းမွန်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နင့်လိုပဲ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ငါ့ကို ရင်ငြိမ်းမွန်လို့ မခေါ်ဘူး၊ ရင်ငြိမ်းလို့ပဲ ခေါ်တယ်’

‘ဒါဆို ငါလည်း ရင်ငြိမ်းပဲ ခေါ်မှာပေါ့ဟ၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို စွဲမြဲလို့ပဲခေါ်ပေါ့၊ အဲဒီတော့ ခဏနေပါဦး ရင်ငြိမ်း၊ ခုနစ်ကားပြော ဆက်ပါဦး၊ နင်ပြောခဲ့တဲ့ မယ်သီလရှင်ခေါင်းပြတ်ဆိုတာ ဘာလဲ’

ခစ်ခနဲ ရင်ငြိမ်းက ရယ်သည်။ ပြီးမှ . . .

‘နင်ကရော ဒီအခန်းထဲကို ဘာလို့ ချောင်းကြည့်နေရတာလဲ’

‘ငါက ဒီတစ်ဆောင်လုံးမှ ဒီအခန်း ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ထားရ

တာလဲ သိချင်လို့ ကြည့်တာ’

‘ဘယ်သိမလဲ၊ ငါက နင်ကြည့်နေပုံထောက်ရင် တစ်ခုခုတော့ တွေ့နေလို့ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး မေးကြည့်တာပေါ့။ နင်က ခုမှရောက်လာတဲ့ သူဆိုတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး စွဲမြဲ၊ ငါပြောပြမယ် ဒီကျောင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းတာတွေ အများကြီးရှိတယ် သိလား’

‘ဘာ . . . ကြောက်စရာကောင်းတာ ဟုတ်လား ရင်ငြိမ်း’

‘အင်း . . .’

‘ဘယ်လို ကြောက်စရာကောင်းတာလဲ’

‘ဪ . . . ကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လို ကြောက်စရာကောင်းတာလဲ မေးရသေးလား၊ ကြောက်စရာကောင်းတာဟာ ကြောက်စရာကောင်းတာပဲပေါ့’

‘အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါမေးတာက ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေလဲလို့ မေးတာ’

‘ဘယ်လိုဟာမျိုးရမှာလဲ၊ သရဲတို့ တစ္ဆေတို့ပေါ့’

‘ဟင် . . . သရဲတစ္ဆေဟုတ်လား’

‘အင်း . . . အများကြီးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဥစ္စာစောင့်တွေလည်း ရှိတယ်’

မြတ်စွာဘုရား . . . ဟု စွဲမြဲစိတ်ထဲက တမိပြန်သည်။ စိတ်လည်း ဝင်စားသွားသဖြင့် . . .

‘ဘယ်လိုရှိတာလဲဟာ၊ ငါ့ပြောပြစမ်းပါဦး’

ထိုစဉ် ကျောင်းတက်သည့် ခေါင်းလောင်းထိုးသံက ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရင်ငြိမ်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရင်း . . .

‘အေး . . . အေး . . . နောက်တော့ ငါပြောပြမယ်၊ ခုတော့

ကျောင်းတက်ပြီဟာ၊ အတန်းထဲ သွားကြရအောင်၊ တော်ကြာ ဆရာ
ဦးညိုတုတ်နဲ့တွေ့လို့ သူ့ကြိမ်တုတ်စာမိနေဦးမယ်’

ပြောရင်းနှင့် လှစ်ခနဲပြေးသွားသည်။

စောစောက သရဲ တစ္ဆေ ဥစ္စာစောင့်တုန်းက သည်လောက်
မကြောက်သော်လည်း ဦးညိုတုတ်ဆိုသောကိစ္စကိုတော့ နာမည်
ကြားရုံနှင့်ပင် စွဲမြဲ ကြောက်သည်။

သို့အတွက် ရင်ငြိမ်းပြောသလိုပင် နောက်ကနေလိုက်၍
ပြေးပြီး စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ရင်ငြိမ်း ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ သူ ဆယ့်သုံးနှစ်။

ကဗျာထဲကလိုပင် ကလေးအရွယ် ငယ်ကတည်းက စခဲ့ကြ
သော ဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။ ထိုနည်းတူ စောစောက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ပယ်ဖျက်၍ သည်ကျောင်းမှာ အတန်းရှိသမျှ အစအဆုံး ကျောင်း
တက်ဖြစ်သွားသော အကြောင်းလည်းဖြစ်၏။

(၄)

‘အေး . . . အဓိက ဆရာပြောချင်တာကတော့ မင်းတို့လို လူငယ်တွေဟာ အကျင့်ကောင်း၊ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းလေးတွေ ထားကြပြီး တစ်ဖက်ဖက်မှာ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့ လူငယ်လေး တွေ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားကြဖို့ပဲ။ ထူးချွန်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဂုဏ်သူလည်း ဆောင်နိုင်တယ်၊ သူ့မိဘ၊ သူ့ရပ်ရွာ၊ သူ့မြို့၊ သူ့ နိုင်ငံဂုဏ်ကိုလည်း ဆောင်နိုင်တယ်။ ဥပမာ စာသိပ်တော်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီသူလေးက စာတော်လိုက်တာ၊ သူ့ နာမည်က ဘယ်သူလဲတဲ့ . . . လို့ အမေးခံရရင် သူ့ဂုဏ်သူ စ၊ဆောင် နိုင်ပြီ၊ ပြီးရင် ဆက်မေးဦးမှာပဲ။ အဲဒါ ဘယ်သူ့သားသမီးလဲ၊ သူ့ဆရာ က ဘယ်သူလဲဆိုရင် သူ့မိဘဂုဏ်၊ သူ့ဆရာဂုဏ်ကိုလည်း ဆက် ဆောင်နိုင်ပြီပဲ’

ဆရာအသံက မန်ကျည်းပင်အောက် အေးမြသောလေ ညင်းထဲမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် ပေါ်ထွက် နေသည်။

‘သူ့ထူးချွန်မှု ကျယ်ပြန့်လာတာနှင့်အမျှ ဒီကလေးက

မကွေးမြို့ကနော်၊ မကွေးသူ မကွေးသားတွေ တယ်ထူးချွန်ပါလားဆိုရင် မြို့ရွာဂုဏ်လည်း တက်လာတာပဲ၊ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး ထူးချွန်လာတဲ့ အခါကျတော့ . . . ဟ . . . ဒီကောင်က မြန်မာပြည်ကကွ၊ မြန်မာပြည်သားတွေ တယ်ဟုတ်ပါလား ဆိုပြန်ရင် ကိုယ့်ပြည်အမျိုးဂုဏ်ကို ကိုယ်မြှင့်ပေးနိုင်ပြန်ရော၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထူးချွန်အောင် စလုပ်လို့ ဆရာပြောတာပဲ’

ဆားစည်ကျောင်း၏ အဓိက ထူးခြားချက်များတွင် ဤတစ်ချက်လည်း ပါဝင်သည်။

မနက်ဆယ်နာရီမှ ညနေလေးနာရီအထိ တက်ရသော ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆင်းခါနီးနောက်ဆုံးအချိန်ကို စာရိတ္တအချိန်၊ ဖွံ့ဖြိုးရေးအချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။

ထိုအချိန်ကျလျှင် ငါးတန်းကို ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းဆို ခြောက်တန်း အတန်းလိုက် တန်းခွဲအားလုံးကိုပေါင်းပြီး အခန်းအပြင်ထွက်၍ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ရိပ်တစ်ရိပ်မှာ စုကြရသည်။

ထို့နောက် ဆရာက ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ စာရိတ္တဖွံ့ဖြိုးရေးတို့နှင့်ဆိုင်သော ဆုံးမစကားများ သင်ကြားပို့ချချက်များ ပြောဆိုသင်ကြား ဆုံးမသည်။

သို့အတွက် ဆားစည်ကျောင်းမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်းလိုလို ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်များ၊ ပြည်သူ့နီတိများ၊ ရပ်သမိုင်း၊ ရွာသမိုင်း၊ မြို့သမိုင်း၊ နိုင်ငံသမိုင်းများကို နားရည်ဝနေကြသည်။

စွဲမြဲအဖို့တော့ ဤအချိန်များအတွက် နှစ်မျိုးနှစ်ပုံကို ကျေနပ်ရသည်။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံက သူကြားချင်သော သူသိပ်သိချင်သော

သမိုင်းကြောင်းများကြားရ၍ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မျိုးတစ်ဖုံက အေခန်း
နှင့် အီးခန်း ကွဲကွာနေသော ရင်ငြိမ်းကို ထိုအချိန်ကျမှ တစ်တန်း
တည်းအတူတူပြန်ဖြစ်ပြီး လှမ်းမြင်နေခွင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဝှစ် . . .’

ဆရာစကားကို အာရုံစိုက်နေဆဲမှာပင် လျှာနှင့် အပေါ်အာ
ခေါင်ကိုကပ်ပြီး အသံပြုလိုက်သော လေသံတစ်ခုကြောင့် စွဲမြဲ ချာခနဲ
လှည့်ကြည့်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရင်ငြိမ်း။

စွဲမြဲက ဘာလဲဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ခေါင်းဆတ်မေးလိုက်
သည်။

ရင်ငြိမ်းက ဘာမှမပြောဘဲ လက်ထဲကနေ ဘာမှန်းမသိသော
အရာလေးတစ်ခုဖြင့် လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ထိုအရာကလေး စွဲမြဲနား ကျလာ၏။

သေချာကြည့်လိုက်သော စာရွက်သေးသေးတစ်ခုကို အလုံး
လေးဖြစ်အောင် လုံးထားသည့် စာရွက်လုံးလေး။

ရင်ငြိမ်းက စာရွက်လုံးလေး ရှိနိုင်မည့်နေရာကို လက်ညှိုးထိုး
ရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြန့်၍ဖြန့်၍ ပြသည်။

စွဲမြဲက သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်၍ စာရွက်လုံး
ကလေးကို ကောက်ယူသည်။

ထို့နောက် ဖြန့်ဖတ်မည်ပြုဆဲ နားထဲဝင်လာသော ဆရာ
အသံကြောင့် ပြန်ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။

‘အဲဒီတော့ မင်းတို့အားလုံးဟာ မြို့ဂုဏ်၊ ရွာဂုဏ်၊ နိုင်ငံဂုဏ် ဆောင်ရမှာ ဖြစ်သလို၊ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံသမိုင်းအကြောင်း တွေ ဖြစ်စဉ်တွေလည်း သဘောပေါက်ထားရမယ်၊ ဒီနေ့ မင်းတို့ကို ဆရာ . . . ဟောဒီမကွေးမြို့ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဆိုတာကို ပြောပြမလို့’

ရောဂါပဲ . . . ဟု စွဲမြဲစိတ်ထဲက အောက်မေ့လိုက်သည်။ သည်အကြောင်းတွေက သူသိပ်သိချင်နေသော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်ကျမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဘေးကို ရောက် လာသော ရင်ငြိမ်း၏ စာရွက်လုံးလေးထဲက စာကိုလည်း ဖတ်ချင်နေ သည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . ဟိုကောင်မလေးက မင်းကို ဘာလှမ်း ပြောတာလဲ’

အရေးထဲ သူ့အနားမှာထိုင်နေသော ဇေယျကလည်း စပ်စပ် စုစု ဝင်မေးသည်။

‘မသိဘူးကွ၊ ဒီထဲမှာ တစ်ခုခုရေးထားမယ် ထင်တယ်၊ ဖွင့် ဖတ်ကြည့်တဲ့၊ ဒီထဲမှာ ဘာရေးထားတာလဲ မသိဘူး’

‘ဖတ်ကြည့်လေကွာ’

‘နေပါဦး၊ ဒီမှာ ဆရာပြောမယ့် မကွေးမြို့သမိုင်းအကြောင်း ဆိုတာလေး နားထောင်ချင်လို့’

‘အဲဒါကို ငါ့ကိုပေး၊ ငါက အဲဒါတွေ သိပ်စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စာကို ငါဖတ်ပြီး မင်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ မယ်’

အဲဒါလည်းမဆိုးဟု သဘောရသဖြင့် စွဲမြဲက စာရွက်လုံး
လေးကို ဇေယျအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဆရာစကားဆီ အာရုံပြန်ရောက်သွား၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ကို ဒီလို သမိုင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြ
ရသလဲဆိုတော့ လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သေချာသိမှ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူတတ်တာကွ၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်လူမျိုး၊
ကိုယ့်နိုင်ငံအကြောင်းလည်း ဒီလိုပဲ၊ ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ဂုဏ်ယူတတ်
မှလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က လေးစားတာ၊ ဥပမာဆိုပါတော့ . . . တို့
အခုနေတဲ့ မကွေးမြို့၊ မကွေးမြို့ဟာ မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ မြန်မာပြည်က
တခြားမြို့တွေလိုပဲ ရိုးရိုးမြို့တစ်မြို့လို အောက်မေ့နေလိမ့်မယ်၊
တကယ်က မဟုတ်ဘူး၊ ထိုမြို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်
ဗျာဒိတ်ပေးခဲ့လို့ ဖြစ်လာရတဲ့မြို့’

‘ဟေ့ကောင် စွဲမြဲ’

‘ဟင်’

အရေးထဲ စာဖတ်ပြီး ဇေယျက လက်ကုတ်နေသေးသဖြင့်
စွဲမြဲက လှည့်မကြည့်ဘဲ ထူးလိုက်သည်။

သို့သော် ဇေယျကတော့ သူ့ပုံစံအတိုင်း ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်
နေ၏။

‘ဟေ့ကောင် . . . မင်းတို့ဟာက ဘာလဲ’

‘ဘာလဲကွ၊ ဘယ်ဟာက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ဒီမှာ စာထဲမှာ ရေးထားတယ်၊ ညနေကျရင် ဟိုဟာမလုပ်
တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျမှပဲ လုပ်တော့မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ’
ဇေယျစကားကြောင့် စွဲမြဲရယ်သည်။

‘ရင်ငြိမ်းက အဲဒီအတိုင်း ရေးထားလား’

‘ရင်ငြိမ်းဆိုတာ အဲဒီကောင်မလေး နာမည်လား’

‘အေး’

‘မင်းနဲ့ သူနဲ့ သိလို့လား’

‘အေး’

‘ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ’

‘ဟိုတလောကမှ’

‘ဟာ အဲဒါကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုရေးရတာလဲ’

‘ဘယ်သိမလဲကွ၊ အဲဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဟာ မင်းတို့ဟာကြီးက ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ညနေကျရင် အစက မင်းတို့က ဘာလုပ်ကြမယ် ကြံထားလို့ ဟိုဟာမလုပ်တော့ဘူးလို့ သူကရေးထားရတာလဲ’

‘ဪ . . . ဒါလား’

စွဲမြဲက ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ရှင်းပြမည် ပြင်လိုက်သော်လည်း ဆရာထံမှ ဆက်ကြားရသော စကားများကြောင့် ဆရာစကားများထံ အာရုံစိုက်လိုက်သည်။

‘တို့မြတ်စွာဘုရား ဝါတော်နှစ်ဆယ်ကျော်ရတဲ့ အချိန်၊ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးနေသတဲ့၊ အဲဒီကာလက အခု တို့မကွေးတိုင်းအနောက်ဘက်ခြမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဘာခေါ်သလဲဆိုတော့ သုနာပရန္တယောနကတိုင်းလို့ ခေါ်တယ်’

ဤသို့ စတင်ရင်းဖြင့် ဆရာက မကွေးမြို့ဖြစ်ပေါ်လာပုံအထိ ရောက်အောင် သမိုင်းကြောင်းကို ပြောပြသည်။

နောင်သောအခါ သူ့ဘဝကို လွှမ်းမိုးလာတော့မည်။
ဘောသော ဘောကျော်နှင့်စ,ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းမှာလည်း စွဲမြဲအတွက်
ထိုအချိန်ကပင် စခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

(၅)

ရာဇဝင်ထဲတွင် . . . ဘောသော-ဘောကျော် ဘီလူး ညီနောင်တို့၏ ဇစ်မြစ်ကို သိပ်အသေးစိတ်နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ ဖော်ပြမထား။

သူတို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ခြောက်ယောက်ရှိကြောင်းနှင့် သူတို့နေထိုင်သော အရပ်မှာ ယခု မကွေးမြို့တည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသဖြစ်သော ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း ဘီလူးတို့နေရာ တောအုပ်ဟူသာ အကြမ်းဖျင်းဖော်ပြသည်။

နောက်တစ်ချက်က ဘောသော-ဘောကျော်တို့ ဘီလူး ညီအစ်ကိုမောင်နှမများနေသော အရပ်တွင် ကြစုဖန်ခါးဟုခေါ်သော ဖန်ခါးသီးမျိုးများ အလွန်ပေါများကြောင်းသိရသည်။

မြတ်စွာဘုရား သုနာပရန္တယောနကတိုင်းကို ကြွလာပြီး နောက် ရွှေစက်တော်တွင် စက်တော်ရာများ ချခြင်း၊ ကျောင်းတော်ရာ တွင် စန္ဒကူးကျောင်းတော်ကို အလှူခံခြင်းကိုပြုသည့် သမိုင်းကြောင်း နှင့် တပေါင်းတည်းမှာပင် မင်းဘူးရှိ စက္ကိန်းတောင်သို့လည်း ကြွလာ တော်မူသည်။

ကေလာသတောင်ခေါ် စက္ကိန်းတဲတောင်၌ သိကြားဗြဟ္မာ တို့၏ အပူဇော်ခံနေစဉ်၊ မြစ်အရှေ့မှ ဘောကျော်၊ ဘောသော၊ ဘော သူရ၊ ဘောရသ၊ ယက္ခသာဂီ၊ ယက္ခဒါလီ ဘီလူးညီအစ်ကိုမောင်နှမ ခြောက်ယောက်အနက်မှ ဘောကျော်၊ ဘောသော၊ ဘောသူရ၊ ဘောရ သ ညီအစ်ကို လေးယောက်သည် ဘုရားရှင်ရှိရာ လာရောက်ဖူးမြော် ပြီး ကြစုဖန်ခါးသီးများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။

မြတ်စွာဘုရားက ဘီလူးညီနောင်တို့အား တရားပြ၍ သိကြား မင်း ဆက်ထားသော မြသားသလွန်ကို ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် ပေးအပ်ပြီး ငါဘုရား၏ သလွန်တော်တည်ရာ နောင်အခါဝယ်၊ သာသနာပွင့်လင်း ၍ ဟောတော်မူရင်း ဌာနမာကရဒေသ၌ နာဂရမြို့ကြီး ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားနှင့်အညီ . . . နောင်သော အခါ ပုဂံခေတ် စောလူမင်းလက်ထက်မှစ၍ မကွေးမြို့ကြီး ဖြစ်လာ သည်။

ဘီလူးညီနောင်တို့လည်း မြတ်စွာဘုရား ပေးအပ်တော်မူ သည့် မြသလွန်ကိုပင့်၍ မိမိတို့နေရင်းဌာန တောအုပ်တွင်း၌ စေတီ တည် ဌာပနာပြီး ကိုးကွယ်ကြသည်။

ထိုအခါ မြသလွန်ကို ဘုရားအားလှူခဲ့သူ သိကြားမင်းက သည်နေရာ သည်ဌာနတွင် သည်လိုပုံစံ ဖွင့်တည်ရန် မဟုတ်သော ကြောင့် သူကိုယ်တိုင်စေတီကို ဖြိုဖျက်ပြီး မြသလွန်ကိုပြန်ပင့်၍ မြစ် ဆိပ်ကမ်းမှ နှစ်ဥဿတခန့်ဝေးသော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သီတင်း သုံး နေထိုင်ကြသည့် ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗသောတ၊ ဒိဗဃာန အမည်ရှိသော ရသေ့သုံးဦးထံ အပ်နှံထားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့လည်း ဘီလူးဘဝ၌ ဘုရား
ဒါယိကာများ မဖြစ်ရှာဘဲ နောင်လူ့ဘဝ၌ ဝင်စားပြီး ကုန်သည်များ
ဖြစ်လာသောအခါမှ ဘုရားကို တည်ခွင့်ရလေသည်။

အသေးစိတ်ပြောရလျှင်တော့ ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီး
ပင်။

ငယ်စဉ်ကတော့ စွဲမြဲ ဤမျှသာ မှတ်မိသေး၏။

‘ဟေ့ကောင် စွဲမြဲ . . . ပြောလေကွာ’

ဇေယျဖြစ်နေပုံကြည့်၍ စွဲမြဲ ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

အမှန်က သူပြန်ရမည့်လမ်းနှင့် စွဲမြဲပြန်ရမည့်လမ်း ဘာမှ
မဆိုင်။ သို့သော် ကျောင်းမဆင်းခင်တုန်းကလည်း စွဲမြဲက ဆရာပြော
နေသည့် မကွေးသမိုင်း၊ မြသလွန်သမိုင်း၌ စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် သူသိ
ချင်သော အကြောင်းအရာကို မသိရ။

ခု . . . ကျောင်းဆင်းတော့လည်း စွဲမြဲက အင်တင်တင်လုပ်
နေသဖြင့် ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရမည့်လမ်းကိုပင် မပြန်နိုင်ဘဲ စွဲမြဲနောက်
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာသည်။

စွဲမြဲက ရယ်ရင်း . . .

‘ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေရတာလဲ ဇေယျရာ၊ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ
လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စပ်စုနေရတာလဲ’

‘စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သိချင်လို့ပါ။ ဒီနေ့ မင်းတို့
ဘာလုပ်မလို့ ချိန်းထားကြတာလဲ’

‘သရဲကြည့်မလို့’

‘ဘာ . . . ဘာပြောတယ် စွဲမြဲ’

‘ဪ . . . မင်းကလည်း ဒါလေးတောင် မကြားဘူးလား
ဟ၊ သရဲကြည့်မလို့ပါဆို’

‘ဘယ်က သရဲလဲ’

‘ကျောင်းအိမ်သာက သရဲ’

‘ဟာ . . . မင်းကလည်း မဟုတ်တာ’

ပြောသာ ပြောနေရသည် . . . ဇေယျ၏အမူအရာက ပြက်
တက်တက်ဖြစ်နေ၏။ ဇေယျက သရဲကြောက်တတ်မှန်း စွဲမြဲ လုံးဝ
မသိ။

‘အေး . . . ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ ဇေယျ။ ဒါပေမယ့်
ရင်ငြိမ်းက မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီကျောင်းအိမ်သာထဲမှာ သရဲ ရှိကိုရှိတယ်
တဲ့’

‘ဘယ်အိမ်သာလဲ’

‘အရှေ့ဘက်လှည့်နေတဲ့ အလယ်က သုံးလုံးတဲ့အိမ်သာထဲ
မှာကွာ၊ သရဲကလည်း အထူးအဆန်း’

‘ဘယ်လိုခြောက်လို့တဲ့လဲ’

‘အဲဒီအိမ်သာပေါ်ကကြည့်ရင် အိမ်သာအောက်မှာ ဘုန်းကြီး
သေးသေးလေးတွေ တန်းစီပြီး သွားနေတတ်သတဲ့’

‘တကယ်’

‘သူပြောတာပဲလေကွာ . . . စစ်ဖြစ်တုန်းက အဲဒီကျောင်း
ဝန်းထဲ ဗုံးကျပြီး ဘုန်းကြီးတွေ တော်တော်များများ ပျံလွန်တော်မူသွား
သတဲ့၊ အဲဒါ တချို့ဘုန်းကြီးတွေက မကျွတ်ဘဲ တစ်ဆွဲဖြစ်နေတာတဲ့’

‘ဟာကွာ . . . ငါတောင် ကြောက်လာပြီ၊ နောက်ကို အဲဒီ အိမ်သာ မတက်တော့ဘူး’

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ မင်းကလည်း တစ်မျိုး၊ ရင်ငြိမ်းပြောတယ်ဆိုတာ နဲ့ပဲ မင်းက ကြောက်ရောလား၊ အဲဒီလိုသာဆို မင်းကျောင်းဝင်းထဲ ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့တော့၊ ရင်ငြိမ်းပြောသမျှ တစ်ကျောင်းလုံး ကြောက်စရာကြီးပဲ’

‘ဟေ . . . ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ’

ဇေယျတကယ် ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်နေ၏။ စွဲမြဲကတော့ ပြောလက်စနှင့်မထူးတော့ပြီမို့ ရင်ငြိမ်းပြောသမျှ စကားတွေ အကုန်ပြန် ပြောပြသည်။

‘အစုံပဲ ဇေယျ . . . တို့ အခုစာသင်တဲ့ အဆောင်ထဲမှာလည်း မယ်သီလရှင်ခေါင်းပြတ်ကြီးတစ်ခု စားပွဲပေါ် ရောက်၊ ရောက်နေတယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး . . . ကျောင်းနောက်ဘက်က တိုက်ပျက်ကြီးတွေထဲမှာလည်း ပန်းတွေ ပန်ပန်ထားတဲ့ ကောင်မလေးလှလှလေးတွေ ခဏ ခဏ တွေ့ရတယ်တဲ့ . . . အဲဒါ ဥစ္စာစောင့်တွေတဲ့၊ သူတို့က ကလေးတွေကို လိပ်ပြာနှုတ်တတ်တယ်၊ ဦးပဉ္စင်းညိုက တွေ့လို့ ကြိမ်လုံးနှင့်လိုက်ရိုက်မှ ထွက်ပြေးသွားကြတယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီတိုက်ပျက်ကြီးတွေထဲမှာ အရောင်တွေ တောက်နေတဲ့ မြွေကြီးလည်း ရှိတယ်တဲ့၊ တစ်ခါတလေ ခုနစ်ကောင်လောက် လိပ်ခွေပြီး ပူးကပ်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒါလည်း ဦးပဉ္စင်းညိုက ခဲနဲ့ပေါက်မှ ပျောက်သွားတတ်တယ်တဲ့’

‘ဟာကွာ . . . အဲဒါဆို ဒုက္ခပဲ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါ ဒီကျောင်းကို ပြောင်းမလာပါဘူး၊ ခုတော့ ဒုက္ခပဲ . . . အိမ်သာတောင် မသွားရဲ

တော့ဘူး’

ဇေယျကလည်း စွဲမြဲလိုပင် . . . အခုနှစ်မှ ဆားစည်ကျောင်း
ပြောင်းလာသူ ဖြစ်သည်။

စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ရင်ငြိမ်းပေါက်ကရ လျှောက်ပြောတာ
နေမှာပါ။ သူပြောတာနဲ့ပဲ အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့ဦး၊ ငါကတော့ ဒီကျောင်း
မှာ ဆရာဦးညိုတုတ်ကလွဲရင် ဘာမှမကြောက်ဘူး’

‘မင်း တကယ် သရဲတို့ ဥစ္စာစောင့်တို့ကို မကြောက်ဘူးလား’

‘မကြောက်ပါဘူး၊ ငါ မကြောက်ဘူး၊ ယုံလည်းမယုံဘူးပြော
လို့ ရင်ငြိမ်းက ငါ့ကို လိုက်ပြမယ်ဆိုပြီး ချိန်းထားတာကွ၊ ဒီညနေ
သွားကြည့်ကြမလို့၊ အဲဒါ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး၊ ညနေက စာရေးပြီး
ဒီနေ့ အဲဒီကိစ္စ မလုပ်ဖြစ်ဘူးလို့ပြောတာ . . . ရှင်းပြီလား’

‘ဒါဖြင့်ရင် မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ သွားကြည့်ကြမှာပေါ့’

‘အေးလေ . . . သူ့စာထဲမှာ ဒီအတိုင်း ရေးထားတာပဲ၊ ဘာ
လုပ်မလို့လဲ’

‘ငါလည်း လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ကွာ၊ လိုက်လို့မရဘူးလား’

စွဲမြဲက အံ့ဩစွာဖြင့် ဇေယျကို ကြည့်သည်။

‘ရော် . . . မင်းတို့ဟာတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ ကြောက်လည်း
ကြောက်တယ် ပြောသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကြည့်လည်း ကြည့်ချင်တယ်
ပြောတယ်၊ ကြည့်ရမှာတော့ မကြောက်ဘူးလား’

ဇေယျက မျက်လုံးပြူးလျက် . . .

‘ကြောက်တော့ ကြောက်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ကြည့်လည်း
ကြည့်ချင်သေးတာပေါ့၊ မင်းက မကြောက်ဘူးဆိုတော့ မင်းနဲ့ကွယ်ပြီး

ကြည့်လို့ရတာပေါ့’

‘လာပြန်ပြီ ရင်ငြိမ်းတစ်ယောက်၊ ရင်ငြိမ်းကလည်း ဒီတိုင်းပဲ ပြောတာပဲ’

‘လုပ်ပါကွာ၊ ငါ့လည်း ခေါ်သွားစမ်းပါ’

‘အေးလေ၊ အဲလိုဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့။ မနက်ဖြန်ညနေကျ ကျောင်းဆင်းရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့’

သူကြားချင်တာနဲ့ သူလုပ်ချင်သည့်ဆန္ဒ ပြည့်သွား၍လား မသိ။ သည်စကားတွေပြောတော့မှ ဇေယျ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

ကလေးဘဝကလေး စိတ်ကူးများနှင့် ထင်ရာပြော ထင်ရာ လုပ်ခဲ့ကြသည်မို့ ပြန်တွေးလျှင် ရယ်စရာတော့ကောင်းသည်။

Y

အမှန်တော့ ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် စွဲမြဲနှင့်ရင်ငြိမ်းတို့၏ ဇာတ်လမ်းတွင် သိပ်အရေးပါလှသော အဖြစ်အပျက်များတော့ မဟုတ်။

သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးများက သူနှင့်ရင်ငြိမ်းတို့ ၏ စတင်တွေ့ဆုံခြင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသလို၊ သူတို့နှစ်ယောက် ခင်မင် ရင်းနှီးမှုများ စတင်ရာလည်း ဖြစ်သည်။

ဇေယျနှင့် လမ်းခွဲထွက်လာပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာ စဉ် စွဲမြဲတွေးလာသော အတွေးများမှာ ထိုနေ့မတိုင်မီရက်များက ရင်ငြိမ်းနှင့်သူ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သော စကားများဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်

အပျက်များ ဖြစ်သည်။

ရင်ငြိမ်းနှင့် သူ့အကြား ဘယ်သူမှ မသိလိုက်စွာဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဖြစ်ပွားခဲ့သော အရေးအခင်းလေးများဟု ဆိုနိုင်၏။

(၆)

‘ရှစ် . . .’

သည်မြည်သံလေး၏ အသံထွက်အစစ်အမှန်ကို တိတိကျကျ ဖော်ပြဖို့တော့ခက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ဟသည်ဆိုရုံလေး ဟထား၍ လျှာထိပ်ကို သွားနောက်က အာခေါင်လေးမှာကပ်ပြီး နောက်ကနေ လေကို ခပ်ပြင်းပြင်းမှုတ်ထုတ်သည့်အသံ။ ရှစ်ဟုလည်း အပီအသကြီး မထွက်၊ ချစ်ဆိုသော အသံလည်းမဟုတ်။ ကြားသံတစ်မျိုး။

သို့သော် တစ်ခုသေချာသည်က ထိုအသံလေးကို ရင်ငြိမ်းအမြဲလုပ်တတ်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားစကတော့ သူ့ကို ခေါ်သောအသံဟု စွဲမြဲမသိသေး။ နားထဲကိုဝင်လာသော ထိုအသံလေးက ထူးဆန်းနေသဖြင့် အမှတ်တမဲ့လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

‘ဟင် . . . ရင်ငြိမ်း’

သူ့အာမေဇိုတ်သံအဆုံးမှာ ရင်ငြိမ်းက ပြုံးသည်။

‘ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား စွဲမြဲ’

‘ဟင့်အင်း မကြားမိဘူး၊ နင် ငါ့ကိုခေါ်နေတာ ကြာပြီလား’

‘အေးပေါ့၊ ငါ နောက်ကနေ တရှစ်ရှစ်နဲ့ လှမ်းခေါ်နေတာ

ကြာပြီ၊ နင်လှည့်မကြည့်တော့၊ ငါ့ကို နင် မမှတ်မိတော့ဘူးတောင် အောက်မေ့နေတာ’

စွဲမြဲ ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

‘ရှစ် . . . ရှစ် . . . ဆိုတဲ့ အသံတော့ ကြားသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ငါ့ခေါ်မှန်း မသိလို့ပါဟာ၊ နင့်ကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ မမှတ်မိရမှာလဲ ရင်ငြိမ်းရ၊ နင့်နာမည် ရင်ငြိမ်း ငါးတန်းအေက . . . ကဲ . . . တွေလား ငါ အကုန်မှတ်မိတယ်’

ရင်ငြိမ်းနှင့် နောက်နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ ပြန်ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မနက်ကျောင်းမတက်ခင် အချိန်မဟုတ်။ နေ့လယ်မုန့်စားဆင်းချိန်ကြီး ဖြစ်သည်။

ရင်ငြိမ်းပုံစံက ဟိုတစ်နေ့ကနှင့် ဘာမှမပြောင်းလဲ။ ဟိုတစ်နေ့ကလိုပင် ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ဟိုနေ့ကလိုပင် နှစ်ဖက်ခွဲ၍ စည်းထားသည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ခုသာ အဝါရောင်မှ ပန်းရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

စွဲမြဲစကားကြောင့် ရင်ငြိမ်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

‘အေးပါ၊ စစချင်း ငါ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်ကတည်းက နင်မှတ်မိတယ်ဆိုတာ သိသွားပါပြီ စွဲမြဲရယ်၊ အဲဒါနဲ့ နင် အခု ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ရပ်နေတာ’

‘အို ရပ်နေတာတော့ သိတာပေါ့၊ ရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ သိချင်တာ’

စွဲမြဲရယ်သည်။

‘ရပ်ပြီး ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဟာ၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လျှောက်

ကြည့်နေတာပါပဲ’

‘လျှောက်ကြည့်နေတော့ ဘာတွေလဲ’

‘ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး၊ ဘာလဲ နင်က မယ်သီလရှင်ခေါင်းပြတ်
တွေလား မေးဦးမလို့ မဟုတ်လား’

ရင်ငြိမ်းက ရယ်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါက ဒီလိုအပြင်မှာမှ မရှိတတ်တာ၊
မယ်သီလရှင်ခေါင်းပြတ်က စာသင်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှာပဲ ရှိတာ
တဲ့၊ ဒီပြင်ဟာတွေများ တွေ့သလားလို့’

‘လုပ်ပြန်ပြီဟာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မနွေက စကားပြတ်သွားလို့၊
အဲဒါတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ နင့်ဘယ်သူပြောလို့လဲ’

‘အဲဒါတွေဆိုတာ ဘယ်ဟာတွေလဲ’

‘နင်ပြောတဲ့ သရဲတို့ တစ္ဆေတို့ဆိုတာတွေပေါ့’

‘အံ့မယ် အစက ငါသာမသိတာ၊ ငါ့အစ်မတွေက အကုန်သိ
တယ်ဟ၊ အရင်တုန်းက ငါ့ကို ဘာမှပြောမပြဘူး၊ ခုကျောင်းပိတ်ရက်
ကမှ ပြောပြတာ၊ ကျောင်းထဲမှာ သရဲတွေရော၊ ဥစ္စာစောင့်တွေရော
အများကြီးတဲ့’

ရင်ငြိမ်းက ဘယ်တုန်းကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်ကို
ပြန်ပြောပြချင်နေသည် မသိ။ သူ့အစ်မများ ပြောပြထားခဲ့သည်ဆို
သော အိမ်သာအောက်က ဘုန်းကြီးသေးသေးလေးများအကြောင်း၊
ပန်းရောင်စုံများ ပန်ထားသည့်ဥစ္စာစောင့်မများအကြောင်း၊ အရောင်
တောက်သော မြွေကြီးအကြောင်း တရစပ်ပြောပြတော့သည်။

သူ့စကားဆုံးမှ စွဲမြဲက . . .

‘ငါတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဟာ’

ရင်ငြိမ်းအမှုအရာလေးက ဒေါသဖြစ်သည့်အသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

‘အံ့မယ်၊ ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါပြောတဲ့စကားကို နင်က မယုံဘူးပေါ့၊ ဘာလဲ ငါညာပြောတယ် အောက်မေ့လို့လား’

စွဲမြဲက ရယ်ရင်း . . .

‘အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့် ငါစဉ်းစားကြည့်တာက နင်လည်း ဒီကျောင်းမှာ နေလာခဲ့တာ ကြာပြီပဲ၊ တကယ်သာ အဲဒါတွေရှိရင် သူတို့မပြောချင်ကတည်းက နင် တွေ့ဖူးနေရမှာပေါ့၊ ခု အဲဒါတွေ တကယ်မရှိလို့ သူတို့ပြောတာတောင် နင်လိုက်ရှာလို့ မတွေ့ရဘူး ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး စွဲမြဲရ၊ အရင်တုန်းကတော့ ဒီလိုဒီလိုရှိတာကို ငါက သိမှမသိတာ၊ အဲဒီတော့ တွေ့မြင်နေရင်တောင် သတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက ငါက ကလေးပဲ၊ သရဲနဲ့တွေ့ရင်တောင် သရဲမှန်း ငါဘယ်သိမလဲ’

သည်တစ်ခါတော့ စွဲမြဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သိပ်ရယ်လိုက်လျှင်လည်း သူ့ လျှောင်သည်ထင်ပြီး ရင်ငြိမ်း စိတ်ဆိုးသွားမှာ သတိရ၍ ကမန်းကတန်း အရယ်ကိုပြန်ရပ်ရင်း။

‘အေးပေါ့ဟာ၊ အဲလိုလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဒီလို လုပ်ကြမယ်လေ . . . နင်လည်း ကျောင်းထဲမှာ သတိထားကြည့်ထား၊ ငါလည်း ကြည့်ထားပေးမယ်၊ တစ်ခုခုတွေ့ရင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြန်ပြောကြပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား’

‘အေး ကောင်းတယ်၊ နင်သတိထားကြည့်ပေးနော် စွဲမြဲ၊

မပေါ့နဲ့ သရဲတစ်ခါတွေ့တိုင်း နင့်ကို ငါ မုန့်တစ်ခုကျွေးမယ်၊ တွေ့ရင် လည်း ငါ့ကို ချက်ချင်းလာခေါ်ပြ၊ ငါတို့အခန်းကို နင်သိတယ် မဟုတ်လား’

စွဲမြဲကတော့ ရယ်ပြီးရင်း ရယ်ချင်နေတော့သည်။

‘သရဲကို ကြည့်ချင်ရအောင် နင်မကြောက်ဘူးလား ရင်ငြိမ်း’
ရင်ငြိမ်းက ဇက်ကလေးကို ပုလိုက်ရင်း . . .

‘ကြောက်တော့ ကြောက်တာပေါ့ဟ၊ ငါ အခု အိမ်သာ တောင် တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြည့်တာက လည်း ကြည့်ချင်တာပဲ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဘယ်ကြည့်မလဲ၊ နင်နဲ့အတူတူ သွားကြည့်မှာပေါ့၊ နင်က ယောက်ျားလေးပဲဟာ၊ သရဲ ဖြစ်ဖြစ် မကြောက်နဲ့ပေါ့’

‘ငါက မကြောက်ပါဘူး’

‘အေးပါ . . . ငါသိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုလည်း ငါ အားကိုးတာပေါ့ စွဲမြဲရ’

ဟုတ်သည် မဟုတ်သည် အပထား၊ မကွေးက ဖန်ခါးသီးစား ပြီး ရေသောက်ရသလို ချိုတိုတိုလေးဖြစ်နေသည့်အပြင် ချွဲတဲတဲလေး ပါ ထပ်ဖြည့်စွက်၍ အားကိုးစကားပြောလာသော ရင်ငြိမ်းစကား ကြောင့် ကလေးကြီး ဖြစ်နေသော စွဲမြဲစိတ်ထဲမှာ ပေးအပ်သော တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်အောင် စွန့်စားထမ်းဆောင်လိုသည့် စိတ်ကလေးများ ဖြစ်လာ၏။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကတ်သီးကတ်သတ် ခိုင်းတတ်သော ရင်ငြိမ်း။

(၇)

‘တွေ့လား’

ရင်ငြိမ်း ဇွဲကောင်းတတ်ခြင်းကိစ္စကိုတော့ စွဲမြဲ . . .
ကျောက်တိုင်တစ်ခုခုတွင် မော်ကွန်းထိုးထားချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာ
သည်။

စတင် တာဝန်ပေးအပ်သည့်နေ့မှစ၍ ရင်ငြိမ်းနှင့်သူ
နေ့လယ် မုန့်စားဆင်းတိုင်း တွေ့သည်။ တွေ့တိုင်းလည်း . . . ရင်ငြိမ်း
ထံမှ ပထမဆုံး ထွက်ပေးလာသော စကားသံက ထိုအမေးချည်း
ဖြစ်သည်။

တစ်ပတ်မြောက်သော ကာလတွင်ပင် စွဲမြဲက ခုနစ်ကြိမ်
မြောက် ခေါင်းခါရင်း . . .

‘မတွေ့ပါဘူး ရင်ငြိမ်းရာ၊ နင်ပြောတာမျိုး ဘာတစ်ခုမှ ငါ
မတွေ့ပါဘူး’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး စွဲမြဲရာ၊ နင် သေချာမကြည့်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်
မယ်’

စွဲမြဲ မျက်လုံးပင့်လိုက်သည်။

‘ဪ . . . ငါက သေချာကြည့်ပါတယ် ရင်ငြိမ်းရယ်၊ နင့် ဥစ္စာတွေက ရှိကိုမရှိတာပါ။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး . . . ဒီကျောင်း မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးဟ၊ နင်ရော ငါရော မတွေ့တောင် ဒါတွေရှိရင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ကတော့ တွေ့မှာပေါ့။ တွေ့ရင်လည်း တစ်ကျောင်းလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ တွေ့တဲ့သူက သူများကို ပြရမှာစိုးတာနဲ့ သူ့ဟာသူ ငြိမ်ရင်ငြိမ်နေမှာပေါ့’

သည်တစ်ခါတော့ စွဲမြဲ ရယ်သည်။

‘ကတ်သီးကတ်သတ် ရင်ငြိမ်းရယ်၊ သရဲတွေတာ ရွှေအိုး တွေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငြိမ်နေမလား လန့်ပြီးထွက်ပြေးမှာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့တာလဲ’

ရင်ငြိမ်းက မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားသလိုလို လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့လည်း မေးထောင့်လေးကို လက်ညှိုး ထိပ်ဖြင့် ထောက်၍ အိုက်တင်လေးဖြင့် တွေးနေလိုက်သေး၏။

‘မရှိလို့ပါဟာ’

စွဲမြဲက ခေါင်းခါရင်း ညည်းပြော ပြောသော်လည်း ရင်ငြိမ်း က ဂရုပင်မစိုက်။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မကြားသည့်ပုံစံဖြင့် သူ့ဟာသူသာ ဆက်တွေးနေသည်။

ခဏကြာမှ ဉာဏ်အလင်း ပွင့်သွားဟန်ဖြင့် . . .

‘အဲ့ . . . သိပြီ၊ ငါသိပြီ စွဲမြဲ’

‘ဘာသိတာလဲ’

‘အသာနေစမ်းပါ။ ငါပြောပြမှာပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်ဟ’

‘အင်း . . . ပြောပါဦး’

‘နင်ရော ငါရော တစ်ခုလွဲနေတယ်၊ အမှန်က ခုလို နေခင်း
နေ့လယ် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရော၊ ဆရာဆရာမတွေရော
ရှိနေတဲ့အချိန် လူတွေအများကြီးထဲ ဘယ်သရဲက လာမလဲ . . . နော့
. . . မဟုတ်ဘူးလား’

လုပ်ပြန်ပြီ၊ ငါ့ကို ညကြီးမင်းကြီးများ သရဲလာရှာခိုင်းဦးမလို့
လား မသိဘူးဟု စွဲမြဲ တွေးရင်း လန့်သွားသည်။

‘အမှန်က သရဲဆိုတာ ညမှခြောက်တာ’

စွဲမြဲက အလန့်တကြားဖြင့် ခေါင်းခါ၍ . . .

‘ဟာ . . . ညဘက်ကြီးတော့ ဘယ်လို လာရှာလို့ ဖြစ်မလဲ
ဟ’

ရင်ငြိမ်းမျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

‘သိပါတယ်၊ သူ့လည်း ဘယ်သူကမှ ညဘက် လာကြည့်ဖို့
မခိုင်းပါဘူး၊ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ နင့်ကို ညဘက်လာကြည့်ဖို့ ပြောမလို့
မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလို့လဲ’

‘ကျောင်းဆင်းပြီး လူရှင်းတဲ့အချိန် စောင့်ကြည့်မလို့ ကျောင်း
ဆင်းလို့ လူတွေအားလုံး ပြန်သွားရင် လူလည်းရှင်းပြီး မှောင်လည်း
နည်းနည်းမှောင်တော့မယ်၊ အကုန်လုံးမမြင်ရတောင် တစ်ယောက်
တလေတော့ ခပ်စောစောထွက်ပြီး ခြောက်ချင်ခြောက်မှာ’

‘အဲဒီတော့ နင်က ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန် စောင့်ကြည့်မယ်
ပေါ့’

‘အေး . . . ညနေစာရိတ္တအချိန်ပြီးရင် နင်မပြန်နဲ့ဦး၊ လူရှင်း

အောင်စောင့်ပြီး ငါ့ကိုလာခေါ်၊ ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်’

‘နင်က ဘယ်က စောင့်မှာလဲ’

‘ရှာကြည့်ပေါ့ဟ၊ နင်မြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာပဲ ငါ စောင့်နေမှာပေါ့။
ဒီကျောင်းထဲကနေ ဘယ်သွားမှာလဲ’

အေးပါ . . . အေးပါ . . . အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ငါ
မြင်နိုင်လောက်တဲ့ နေရာကတော့ နေနော်’

ဤနည်းဖြင့် စာရိတ္တအချိန်မှာ ရင်ငြိမ်း . . . စာရွက်လုံး
လေးနှင့် ပေါက်၍ နောက်တစ်နေ့သို့ ထပ်ချိန်းသည်အထိ ဖြစ်လာခြင်း
ပင်။

ခုကျတော့ အဖော်တစ်ယောက်ပင် ထပ်တိုးလာသေးသည်။

အင်း . . . သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်၊ ကျောင်းပေါ်
မှာတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြဦးမည် မသိဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ကျောင်းပေါ်မှာတော့ ဘာမှ မဖြစ်။

ကျောင်းအောက်မှာသာ စွဲမြဲတစ်ယောက် ကျောကော့
အောင် ခံနေရတော့သည်။

‘မှတ်ပလားကွ’

‘ရွှမ်း’

‘အား . . . မှတ်ပါပြီ ဘုရား’

‘အေး . . . နောက်တစ်ခါ ထပ်မှတ်လိုက်ဦးကွ’

‘ရွှမ်း’

‘အား’

‘ဟေ့ကောင် . . . ပြောလေကွာ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်မှတ်ပြီ
လား’

‘ရွမ်း’

‘အား . . . နောက်တစ်ခါ ထပ်မှတ်ပါပြီ ဘုရား’

‘အေး . . . တတိယမိ သုံးကြိမ်မြောက် မှတ်လိုက်ဦးကွ’

‘ရွမ်း’

‘အား . . . မှတ်ပါပြီ ဘုရား’

‘ငါပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးကွ’

‘ရွမ်း’

‘အား . . . တတိယမိ သုံးကြိမ်မြောက် မှတ်ပါပြီ ဘုရား’

ဆားစည်ကျောင်း၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖော်ထုတ်ရန်ကြိုး
စားကြသော ရဲသုံးဖော်၏ အခြေအနေက လုံးဝမကောင်းတော့။

ကျန်ရဲဘော်များ၏ အားကိုးရာဖြစ်သော ခေါင်းဆောင်ကြီး
စွဲမြဲက ဦးပဉ္စင်းညို၏လက်ထောက် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး၏ လက်မှာ
ငါးဖယ်တေသလို အတေခံနေရသည်။

ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြစ်သော ဒေါ်ရင်ငြိမ်းမွန်က သွေးသံရဲရဲ
ဖြစ်နေသော ခြေဖဝါးကိုဖိရင်း ရှုံ့မဲ့ရှိုက်ငိုနေသည်။

သေမယ့်နှစ်မှ စစ်ထဲလိုက်သည့် အကူတပ်ခေါင်းဆောင်ကြီး
ဇေယျကတော့ ရေတစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံး ခေါင်းမှ လောင်းချိုးခြင်းခံနေရ
ကာ ဘယ်လိုမှ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းသော အခြေအနေမှာ
ရောက်ရှိနေသည်။

ခဏကြာသောအခါ ရင်ငြိမ်းအိမ်မှ မိဘများနှင့် ဇေယျအိမ်မှ

မိဘများ ကားတစ်စီးစီနှင့် ရောက်လာကြ၏။

ဖြစ်ပုံက သည်လို။

ပထမနေ့က အဆင်မပြေခဲ့သော ကိစ္စကို၊ ဒုတိယနေ့တွင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် မနက်ပိုင်းမှ စွဲမြဲနှင့်ရင်ငြိမ်း ခဏဆုံသည်။

‘မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်တော့ဘူးလို့ စာရေးပြောတာလဲ ရင်ငြိမ်း’

‘မဟုတ်ဘူးဟ၊ မနေ့တုန်းက အိမ်က စောစောပြန်လာဖို့ မှာ လိုက်တယ်၊ အဲဒါကို ငါမေ့သွားလို့’

‘ဒီနေ့ရော’

‘ဒီနေ့တော့ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ . . . ညနေကျ သေချာပေါက် စောင့်နော်’

ကမန်းကတန်းသာ တွေ့လိုက်ရသည်မို့ ဇေယျ လိုက်လာ မည့်အကြောင်းကိုပင် ထည့်မပြောဖြစ်လိုက်။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန် ဆုံမိတော့ ဇေယျပါလာသဖြင့် ရင်ငြိမ်းက အံ့ဩသွားကာ။

‘ဟင် . . . သူက ဘာဖြစ်လို့ ပါလာရတာလဲ’

စွဲမြဲက ရယ်ရင်း . . . ။

‘သူက ဇေယျတဲ့ဟ၊ ငါတို့အတန်းထဲကပဲ၊ မနေ့က ငါ့ဆီ ပစ်ပေးလိုက်တဲ့ စာကို သူလည်း ဘေးကနေ ဖတ်ကြည့်ပြီး တွေ့သွား

တယ်၊ အဲဒါ အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ ငါက ပြောပြလိုက်တယ်၊ ပြောပြတော့ သူလည်း ကြည့်ချင်တယ်၊ သူလည်း ခေါ်ပါဆိုတာနဲ့ ငါ ခေါ်လာတာ’

‘နင်ကလည်းဟယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ ဟိုလူသည်လူ ခေါ်လာရတာလဲ၊ သရဲက လူများရင် မခြောက်ပါဘူးလို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့’

‘ဪ တစ်ယောက်တည်းပါဟ၊ လူမများပါဘူး’

‘အေးလေ ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ နင်ကြောက်လို့ အဖော် ခေါ်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘အံ့မှာ ငါက ဘာကြောက်ရမှာလဲ၊ သူကလည်း နင့်လိုပဲ၊ ငါပါမှ ကြည့်ရဲမယ်ဆိုပြီး ငါ့အားကိုးနဲ့ လိုက်လာတာ’

‘ဟယ် အဲလိုဆိုရင် ဒုက္ခပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နင်က ငါ့နားမှာ အမြဲနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တော်ကြာ သူ ကြောက်လိုက်၊ သူ့ဆီသွားလိုက်၊ ငါ ကြောက်လိုက် ငါ့ဆီလာလိုက် လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး’

စွဲမြဲက ရယ်လိုက်ပြန်ရင်း . . . ။

‘အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါဘူးဟာ၊ နင်က မိန်းကလေးပဲ၊ နင့်နားမှာပဲ ငါ အမြဲနေမှာပေါ့’

‘တကယ်နော်’

‘အေးပါ၊ တကယ်ပါ’

‘ကဲ ဒါဖြင့် သွားမယ်၊ ကျောင်းထဲမှာ လူရှင်းသွားပြီ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သုံးယောက်သား ကျောင်းဆောင်နောက်ဘက် ကျောင်းပျက်များ အိမ်သာများရှိရာဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြ

သည်။

‘ဟင်’

ပြောင်းလဲသွားသော ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကြောင့် စောစောက သတ္တိကောင်းနေသော စွဲမြဲပင် တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွား၏။

ရင်ငြိမ်း ပြောသလိုများ ဖြစ်နေမလားဆိုသော အတွေးက လည်း ရုတ်ခြည်း ဝင်ရောက်စိုးမိုးလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားက လုံးဝချောက်ချားဖွယ်ရာ အနေအထားသို့ ကူးပြောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းဆို သည်လိုအချိန် ဆို အများနှင့် ရော၍ ကျောင်းပြင် အိမ်နားသို့ ရောက်နေပြီမို့ သည်လို အချိန်မှာ သည်လိုရှိနေတတ်မှန်း မသိခဲ့။

ခုတော့ ကျောင်းဝင်းတစ်ဝင်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေပြီး သစ်ရွက် များကို လေတိုးသံနှင့် အကောင်ပလောင်အချို့၏ အော်သံလေးများမှ အပ ဘာသံမှ မကြားရတော့။

ညနေစောင်းပြီးမို့ အရိပ်ကောင်းလှသော သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်မိုးနေသော ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မှောင်ရီသန်းနေသည်။ အထူး သဖြင့် သူတို့သွားသော ကျောင်းနေဘက်မှာက အုတ်တိုက်ပျက်များ၊ အိမ်သာများ၊ ချုံပုတ်များ၊ သစ်ပင်ကြီးများသာ ရှိသည်။ လူသူအရိပ် အယောင်လည်း မမြင်ရ။

စောစောက ထွက်လာခဲ့သော ခြေလှမ်းများသည် သုံး ယောက်စလုံး နှေးကုန်ကြသည်။

‘ဝူး . . . ဖလပ် . . . ဖလပ်’

‘အမေ’

‘ဟ စွဲမြဲရ . . . လုပ်ပါဦး’

ဘာငှက်မှန်းမသိသော ငှက်တစ်ကောင်က အနားက ဖြတ်ပျံရင်း တောင်ပံခတ်သံကိုလည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြုသွားသည်။

အနားက တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လျှောက်လာသော ရင်ငြိမ်းတစ်ယောက် စွေခနဲ စွဲမြဲနားရောက်လာပြီး လက်မောင်းကို အလန့်တကြား ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကြားမှာ သုံးလေးငါးကိုက်အကွာ လောက်ထား၍ လျှောက်လာသော ဇေယျပင် အထိတ်တလန့် အော်၍ စွဲမြဲဘေး ရောက်လာ၏။

စွဲမြဲရင်ထဲမှာလည်း ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နှလုံးခုန်သံတွေ ဘာတွေ ချက်ချင်း မြန်တက်လာသည်။

အခြေအနေကတော့ စ, လာကတည်းက သိပ်မကောင်းချင်တော့။ နှာခေါင်းများထဲသို့လည်း ပုပ်အက်အက်အနံ့တစ်မျိုး ဝင်လာသည်။

‘ဟေ့ကောင် စွဲမြဲ . . . အပုပ်နံ့ကြီး မရဘူးလား’

‘အေး ဟုတ်တယ် စွဲမြဲ၊ ငါလည်း ကြောက်လာပြီ’

စွဲမြဲလည်း ကြောက်တော့ကြောက်သည်။ သို့သော် သည်ထဲမှာက သူတစ်ယောက်သာ သတ္တိကောင်းဖို့ ကျန်တော့သဖြင့် စိတ်ကိုလည်း တည်ငြိမ်အောင်ပြုရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာလိုက်သည်။

တွေ့လည်း တွေ့သည်။

ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီး သေနေတာ ဘယ်လောက်ကြာနေမှန်းမသိ။ တစ်ကောင်လုံး ပြည့်တင်းဖောင်းကားပြီး ယင်ရိုင်းတွေလည်း မည်းအုံနေသည်။

‘ဟိုခွေးသေကောင်ပုပ်ကပါကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း’

‘ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ’

‘အင်း တော်ပါသေးရဲ့’

နောက်ထပ် ခဏကြာသည်အထိတော့ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မဖြစ်တော့၊ တစ်ခုပဲ အခက်အခဲရှိနေသည်က အုတ်တိုက်ပျက်ကြီးများ ထဲသို့ ဝင်ရေး မဝင်ရေးကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

ဝင်ချင်သူက ရင်ငြိမ်း။

‘နေပါဦး ရင်ငြိမ်းရာ၊ အဲဒီထဲတော့ အရမ်းမသွားပါနဲ့ မြေပါး ကင်းပါး တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ်မှဖြင့်’

စွဲမြဲက အမြော်အမြင် ကြီးစွာဖြင့် တားသေးသည်။ သို့သော် ရင်ငြိမ်းကတော့ မရ။

‘ဟာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟ၊ ငါလည်း ဒီအထဲကို ဝင်ကြည့်ချင် နေတာ ကြာပြီ၊ မသွားရဲလို့၊ အခု နင်လည်းပါတာပဲ သွားမယ်ဟာ’

‘ခက်နေပါပြီ၊ နင်ကလည်းဟာ၊ ငါပါတော့လည်း ငါက ဘာ လုပ်တတ်မှာလဲ၊ နင့်ကို ပြောနေတာက သရဲတွေ တစ္ဆေတွေကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အောက်ကလည်း ချုံတွေဆူးတွေနဲ့၊ ဒီပြင် အန္တရာယ် တစ်ခုခု ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ’

‘ကြည့်သွားမှာပေါ့’

ရင်ငြိမ်းက ဇွတ်။

စွဲမြဲက ဇေယျဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ဇေယျကတော့ သူ လိုက်လာမိခဲ့သည်မှာ မှားပြီဟု အကြီးအကျယ် နောင်တရနေသည့်ပုံစံ ဖြင့် . . .

‘မသွားပါနဲ့ကွာ၊ ငါ မလိုက်ရဲဘူး’

‘အေး နင်မလိုက်ချင်ရင် ဒီမှာပဲ နေခဲ့လေ၊ ငါနဲ့ စွဲမြဲနဲ့ သွား

မယ်’

ဇေယျစကားကို စွဲမြဲက တစ်ခုခုပြန်ပြောရန် ပြင်တုန်းရှိသေး၊
ရင်ငြိမ်းက ဇိုးဇတ်ဆို ဝင်ပြောသည်။

‘ဒီနေရာမှာတော့ နင်နေရဲမှာပေါ့။ ယောက်ျားလေးပဲ အဲဒီနား
မှာ ရပ်ရင်းနဲ့ အိမ်သာဘက် ကြည့်နေပေါ့ဟာ၊ အရေးကြီးတာက
အလယ်က သုံးလုံးတဲ့အိမ်သာကို ဂရုစိုက်ကြည့်၊ သရဲရှိတာ အဲဒီထဲ
မှာ၊ ကဲ . . . လာ စွဲမြဲ . . . သွားမယ်’

ရင်ငြိမ်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စွဲမြဲလက်ကို ဆွဲရင်း အတင်း
ခေါ်သည်။ စွဲမြဲက ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဇေယျဒုက္ခကို နားလည်သဖြင့်
လှမ်းတော့ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဘာမှလုပ်ချိန်မရတော့
ရင်ငြိမ်းဆွဲသည့်နောက်သာ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားရ
တော့၏။

မဆင်မခြင်နှင့် သူများကိစ္စ ဝင်ပါမိတာ မှားပြီဟု ဇေယျ
အကြီးအကျယ် နောင်တရသည်။

ခုမှ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။
အချိန်က အပုပ်ချိန်။ စောစောက အပုပ်နံ့ကြီးကလည်း နှာခေါင်းထဲ
စွဲနေသေးသည်။ သည်ကြားထဲမှာ သစ်ရွက်ခြောက်များကို လေတိုးသံ
က တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခြေသံတွေလိုလို။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း တိုက်ပျက်
ကြီးများထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

ဇေယျဗိုက်ထဲက ရစ်သီရစ်သီနှင့် နာသလို ဖြစ်လာ၏။ ဆီး

ကလည်း သွားချင်လာသည်။

ဒုက္ခပဲ . . . ဟု ချွေးပြန်လာ၏။

ခုချိန်ကျမှ တစ်ယောက်တည်း အိမ်သာသွားဖို့ကလည်း လန့်စရာကောင်းသည်။ ပြဿနာမှ ပြဿနာ။

‘အား’

တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်အောင် အော်လိုက်မိသည်။
ဗိုက်က ပိုနာလာသည်။ အခြေအနေက ဟိုနားသည်နား မိုးတိုးမတ်တတ်ပင် မဖြစ်နိုင်တော့၊ အိမ်သာကို သွားမှ ဖြစ်တော့မည်။

ခက်သည်က သေသေချာချာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ရှိသော အိမ်သာများဆီလည်း မသွားရဲ။ ထိုအိမ်သာများက ရင်ငြိမ်းအထူးပြုပြောသွားသော သုံးခန်းတွဲနားမှာချည်း။

သည်ဘက်နားမှာတော့ ခနော်ခန့်နဲ့ အိမ်သာတစ်လုံး ရှိသေးသည်။ ပစ်ထားသည့် အိမ်သာအဟောင်းလို ဖြစ်နေသည့် တစ်လုံး။ သည်အိမ်သာကတော့ စောစောက အိမ်သာများနှင့် အလှမ်းဝေးသည်။

မထူးတော့။

အဲဒီပဲ ပြေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ထိုအိမ်သာ ချည်ချည်နဲ့နဲ့လေးဆီ ပြေးသည်။

‘ဟ . . . ဟ’

ခနော်ခနော်နဲ့မှ တကယ့်ကို ခနော်နီခနော်နဲ့၊ အတွင်းပြုသည့် လှေကားကလည်း အလယ်ဆင့်မရှိတော့၊ တံခါးလည်း ပတ္တာနှစ်ခုလောက် ပြုတ်နေပြီ၊ ကြမ်းခင်းတွေကလည်း လူတစ်ကိုယ်စာရှောရှောရှူရှူ ဝင်သာထွက်သာအောင် ကျိုးပဲ့နေပြီး ဆင့်တန်းနှစ်ခုသာ

တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တစ်တောင်လောက် ခြား၍ ခပ်တည်တည်ကျန်နေသည်။

ထိုဆင့်တန်း နှစ်တန်းမှာ အတော်ပုံပျက်ပန်းပျက် ခွဲထိုင်၍ ဇောချွေးပြန်ရင်း ဆောင်ရွက်စရာရှိသည်ကို ကမန်းကတန်း ဆောင်ရွက်သည်။

‘ကျွီ . . . ဝုန်း . . . ဝုန်း . . . ဝုန်း’

ရုတ်တရက် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဇေယျ ကမန်းကတန်းနှင့် အလန့်တကြား ထရပ်ပြီး အိမ်သာအောက် ပြေးဆင်းရန် ပြင်သည်။

‘အာ . . . အာ . . . အာ . . . အံမယ်လေး’

ဆင့်တန်းပေါ်က ခြေထောက်အလွတ် နောက်ခြေတစ်ဖက်က ယိုင်သွားသည်။ ကိုယ်ဟန်ကလည်း ပျက်သွားပြီ။ ဆင့်တန်းနှစ်ခု ကြားသို့ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။

‘ဟင်’

အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံအသံများနှင့် ဇေယျ၏အော်သံကြောင့် စွဲမြဲရော ရင်ငြိမ်းပါ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ . . . အပြင်မှာ ဇေယျများ သရဲနဲ့ တွေ့နေပြီလား မသိဘူး၊ လာ . . . စွဲမြဲ ထွက်ကြည့်ကြရအောင်’

စွဲမြဲ ဘာမှမတားလိုက် မဆီးလိုက်နိုင်မီ ရင်ငြိမ်းက လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသည်။

ပြီးတော့ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းထက်ပင် မပိုလိုက် . . .
‘အား’

ပြေးနေသော ရင်ငြိမ်းတစ်ယောက် ခွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
‘ဟင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ ရင်ငြိမ်း’
စွဲမြဲက စိုးရိမ်တကြီး ပြေးသွားပြီး ကြည့်သည်။
‘အား’

မြင်ရသော မြင်ကွင်းက ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလှ၏။
ရင်ငြိမ်းခြေဖဝါးအစပ် ဖိနပ်လွတ်နေသော နေရာမှာ ပုလင်းဖင်ပြတ်
ကြီးတစ်ခုက တန်းလန်းကြီး စိုက်နေသည်။

စွဲမြဲ ကမန်းကတန်း ထိုင်ချပြီး ပုလင်းကွဲချွန်ကြီးကို ဆွဲနှုတ်
လိုက်သည်။

‘အား . . . အံ့မယ်လေး . . . နာတယ်’

ရင်ငြိမ်း၏ ငယ်သံပါအောင် အော်သံနှင့်အတူ စွဲမြဲလက်ထဲ
ပုလင်းပြတ်ကြီး ပါလာသည်။ ရင်ငြိမ်းခြေထောက်မှ တစ်လက်မ
ကျော်ကျော် ဟက်တက်ကြီးဖြစ်နေသော နေရာကလည်း ဖွေးခနဲ
တစ်ချက် အသားတစ်များ ပေါ်လာ၍ ချက်ချင်းပင် သွေးများ ငေါက်
ခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။

‘ဟာ . . . သွေးတွေအများကြီးပါလား၊ ဒုက္ခပဲ၊ လာကြပါဦး
ကွ၊ လုပ်ကြပါဦး’

စွဲမြဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ထူပူနေသော စိတ်နှင့်အတူ
လူကြီးတစ်ယောက်တလေ ရောက်လာလို့ ရောက်လာငြား ထအော်
သည်။

ခဏကြာသောအခါ ကျောင်းမှ ကပွိယကြီးနှင့်အတူ

ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပါ ရောက်လာတော့၏။

စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ ရင်ငြိမ်းက ခြေဖဝါးမှ ပုလင်းကွဲရှသော ဒဏ်ရာအတွက် စုစုပေါင်းငါးချက်လောက် ချုပ်လိုက်ရသည်။ ဒါတောင် ဆေးရုံရောက်တော့ သွေးအထွက်လွန်ပြီး မြော့မြော့သာ ရှိတော့၏။

အိမ်သာတွင်းသို့ ပြုတ်ကျသော ဇေယျမှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရေချိုးလို့မနိုင် နေမျိုးတို့ဆိုင် ဖြစ်နေတော့၏။

စွဲမြဲကတော့ ဦးပဉ္စင်းကြိမ်ဒဏ်ဖြင့် နှစ်ရက်လောက်အိပ်ရာမှ မထနိုင်။ ဒါတောင် ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့လုပ်သော ထိုသုံးယောက်ကို ဆရာတော်က ကျောင်းထုတ်ပစ်မည် တကဲကဲလုပ်နေသဖြင့် မိဘများက ဦးချပြီးရင်း ဦးချကာ မနည်းတောင်းပန်နိုင်သောကြောင့် ကျောင်းပြန်တက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ကျတော့ ဖျားနေသော ရင်ငြိမ်းမှအပ ဇေယျရော စွဲမြဲပါ အဖေများ၏ ပညာပေးတံမြက်စည်းဖြင့် သေလုမြောပီး အရိုက်ခံလိုက်ကြရသေး၏။

(၈)

ငယ်ဘဝလေးတွေ ပြန်တွေးမိတိုင်း . . . စွဲမြဲရင်ထဲသို့ ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးများက အရင်ဆုံး တိုးဝင်ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးများသည် ရင်ငြိမ်းနှင့် စတင် ဆုံဆည်းခြင်းအတွက် တစ်သက်လုံး အမှတ်တရဖြစ်စရာလေး ဖြစ်ခဲ့သလို နောင်သောအခါ ကြုံကြိုက်ရမည့်သူနှင့် ရင်ငြိမ်းတို့၏ ဘဝဇာတ်လမ်းတစ်ခုအတွက် ရှေ့ပြေးနိမိတ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုအဖြစ်အပျက်များကြောင့် သူတို့နာမည်သည် ဆားစည်ကျောင်းတစ်ခုလုံး၌ မသိသူ မကျန်အောင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသွားခဲ့သည်တော့ အမှန်။

စွဲမြဲမှတ်မိသလောက် ဆားစည်ကျောင်းတွင် တစ်လျှောက်လုံး သူတို့နေခဲ့ကြပြီး ဆားစည်ကျောင်း၏ နောက်ဆုံးနှစ်အတန်းဖြစ်သော ရှစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေခါနီးကာလမှာပင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောသူ ရှိနေသေးသည်။

ပြောသူက ဆရာဦးညိုတုတ်။

ထိုနေ့က ဆရာဦးညိုတုတ်က စွဲမြဲကို တကူးတကပင် လှမ်း
ခေါ်ရင်း . . .

‘ဟေ့ကောင် စွဲမြဲ . . . ဘယ်လိုနေပလဲ၊ စာမေးပွဲအတွက်
အတော်လေး ဟန်ကျနေပလား’ . . . က အစချီကာ ဂရုတစိုက်
မေးသည်။

စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်လျက် . . .

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . . အတော်လေးတော့ အခြေအနေ
ကောင်းပါပြီ’

‘ဂုဏ်ထူး သုံး လေးခုလောက် ရနိုင်မလား’

ငယ်ငယ်တုန်းက ကြောက်ခဲ့ရသလောက် နောက်ပိုင်းမှာ
အရွယ်ရလေ ဆရာကို လေးစားပြီး ချစ်ခင်ရလေဖြစ်ရသည်မှာ ထို
အကြောင်းများကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

စင်စစ် . . . စွဲမြဲ ရှစ်တန်းမှာ အောင်၊ မအောင်၊ ဂုဏ်ထူး
ရ၊ မရ ဆိုသည့်ကိစ္စက ဆရာနှင့် ဘာမှမဆိုင်တော့။ အငယ်တန်းမှာ
သာ စာသင်သောဆရာ၏ တပည့်ဘဝက စွဲမြဲ လွတ်ခဲ့သည်မှာလည်း
ကြာပြီ။

သို့သော် ဆရာသံယောဇဉ်က တပည့်များအပေါ် ဘယ်
တော့မှ လွတ်ထွက်မသွား။

အထူးသဖြင့် စွဲမြဲတို့လို ထူးချွန်သောတပည့်များအပေါ် ပို
သံယောဇဉ်ကြီးသည်။

ဆရာအမေးကြောင့် စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး . . .

‘ရမယ်ထင်ပါတယ် ဆရာ’

‘ဘယ်ဘာသာတွေ ရမယ်ထင်သလဲ’

‘သင်္ချာ၊ သိပ္ပံနဲ့ မြန်မာစာတော့ ကျွန်တော် သေချာပေါက်
မျှော်လင့်တယ်ဆရာ၊ အင်္ဂလိပ်စာကတော့ မပြောရဲဘူး၊ ပထဝီနဲ့ သမိုင်း
နှစ်ခုမှာတော့ တစ်ခုဝင်အောင် လုပ်ရမှာပဲ’

ကိုယ့်အနေအထားကိုယ် ယုံယုံရဲရဲ ပြောနေသော စွဲမြဲကို
ကြည့်၍ ဆရာက ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

‘အေးပေါ့ကွာ . . . ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ် အမှန်အတိုင်း
သုံးသပ်နိုင်ပြီး တိတိကျကျ ကြိုးစားနိုင်ရင် မျှော်လင့်သမျှအားလုံး
ဖြစ်လာရမှာပေါ့၊ မဆိုးပါဘူး . . . မင်းဖြေပုံကို ငါ သဘောကျပါတယ်’
ပြောရင်းနှင့် ဆရာက ရယ်သည်။

‘အေးလေ . . . ဆားစည်ကျောင်းက သရဲတွေကို မတွေ့
တွေ့အောင် လိုက်ရှာခဲ့ဖူးတဲ့လူပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိရမှာပေါ့ . . .
မဟုတ်ဘူးလား’

စွဲမြဲကလည်းရယ်ရင်း . . .

‘ဆရာ . . . အကုန် မှတ်မိနေတာပဲ’

‘မမှတ်မိဘဲ နေမလားကွာ . . . ဆားစည်ကျောင်းမှာ ဗိုလ်
လုပ်နေတဲ့ ညိုတုတ်ပဲ၊ ဒီကျောင်းမှာ ငါ မမှတ်မိတာ တစ်ခုမှမရှိဘူး၊
အဲဒီတုန်းက မင်းရဲ့ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ထဲမှာပါတဲ့ ဇေယျနဲ့ ရင်ငြိမ်းမွန်
တို့ကိုလည်း ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်ပါဦး၊ သူတို့ကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း
မေးကြည့်ချင်သေးတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ပြောလိုက်ပါ့မယ်’

‘မင်းတို့သုံးယောက်ကို အဲဒီတုန်းကတည်းက ငါသိတာ
တစ်ခုရှိခဲ့တယ်ကွာ၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ . . . ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ လုပ်ချင်

နေတာတစ်ခုကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်ကြတဲ့စိတ်ပဲ။ ဒီစိတ်မျိုးက လူ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးတော်တော်ရှိတယ်နော်။ တစ်ခုပဲရှိတယ် . . . ကိုယ် လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ဟာ ကောင်းဖို့ မှန်ဖို့ကိုလည်း သတိထား၊ နေရာတိုင်း မှာ စိတ်အလို မလိုက်နဲ့၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက မင်းတို့ကို ငါ အဲဒီ စကားပြောချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့က ငယ်သေးလို့ ငါမပြောခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ နောက်နှစ်ဆိုရင် မင်းတို့က အထက်တန်းကျောင်း ပြောင်း တော့မှာ၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းတို့ကိုလည်း အဲဒါလေးတော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး တမင်ခေါ်တွေတာပဲ၊ ငါပြောတာ နားလည် လား’

‘နားလည်ပါတယ် ဆရာ’

‘ဘယ်လိုနားလည်လဲ၊ ပြန်ပြောစမ်း’

‘စိတ်ထဲမှာ လုပ်ချင်နေတာ တစ်ခုကိုဖြစ်အောင် လုပ်တတ် တဲ့စိတ်က ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ဟာ ကောင်းဖို့မွန် ဖို့တော့ သတိထား၊ နေရာတိုင်းမှာ စိတ်အလိုမလိုက်နဲ့’

‘အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ရွေးပြီးလုပ် တယ်ဆိုရင်လည်း မအောင်မြင်တာနဲ့ စိတ်မပျက်နဲ့၊ ကိုယ့်ချို့ယွင်းချက် ကိုယ်ပြန်ရှာ၊ ပြီးတော့ ဖြစ်အောင်ပြန်လုပ်၊ အဲဒါလည်း မမေ့နဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

‘အေး . . . အေး . . . သွားတော့၊ သွားတော့’

ငါးတန်းတုန်းက ဖြစ်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်ကို ဆရာမမေ့ သလို ထိုနေ့က ဆရာစကားများကိုလည်း ခုတိုင် စွဲမြဲမမေ့။

မမေ့သည့်ပြင် ဆရာအမှာစကားများအတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မကွေးရောက်၍ ရင်ငြိမ်းနှင့်တွေ့ပြီး အားလုံးအဆင်ပြေ
သွားပါက နှစ်ယောက်သား ဆရာကို အရင်ဆုံး သွားကန်တော့ရမည်
ဟုလည်း တွေးလိုက်မိ၏။

‘နေပါဦး စွဲမြဲ . . . မင်းက ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ ဒီလောက်
ခရီးအဝေးကြီးကို ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ထ,ထွက်လာရတာလဲ၊ နည်း
နည်းပါးပါး အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်လေးရော ငါ မသိရဘူးလား’
ဝင်းဌေးစကားကြောင့် စွဲမြဲ ပြုံးသည်။

ရန်ကုန်က ထွက်လာကတည်းက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်
အတိတ်ခရီးနှင့်နေမိသဖြင့် ဝင်းဌေးနှင့်ပင် စကားကောင်းစွာ မပြော
ဖြစ်။ ဝင်းဌေးကလည်း အလိုက်သိစွာပင် ငြိမ်လိုက်လာသည်။

တိုက်ကြီးရောက်၍ လက်ဖက်ရည် ဝင်သောက်တော့မှ
ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဝင်းဌေးက မေးသည်။

စွဲမြဲက ပြုံးရင်း . . .

‘မင်းကရော ဘာကိစ္စထင်လို့ မမေးမစမ်းဘဲ ထလိုက်လာခဲ့ရ
တာလဲ ဝင်းဌေး’

ဝင်းဌေးက ခေါင်းခါသည်။

‘မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းလို အလုပ်ကြမ်းပိုင်းက အရေးမကြီးဘဲ
ဒီလောက်ခရီးဝေး ထသွားစရာကို အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သွားသင့်သွား
ထိုက်လို့သွားတယ်ဆိုတာ ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခုလည်း
ပြောချင်မှ ပြောပါ။ ငါ ဇွတ်မမေးပါဘူး’

သည်တစ်ခါတော့ စွဲမြဲရယ်သည်။

ရယ်ပြီးမှ . . .

‘အေးပါကွာ၊ ငါလည်း ငါ့အတွေးနဲ့ငါ ဖြစ်သွားလို့ ဘာမှ မပြောဖြစ်တာပါ။ တမင်သက်သက် လျှို့ဝှက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုအခြေအနေမှာပေါ့လေ၊ ရှေ့ပိုင်းတုန်းကတော့ မင်းအပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမပြောခဲ့ဖူးဘူးဝင်းဌေး၊ ကဲပါကွာ . . . လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက်ပါဦး၊ သွားရမယ့်ခရီးက အဝေးကြီး ကျန်ပါသေးတယ်၊ လမ်းကျမှ ကားမောင်းရင်း ပြောပြမယ်’

ဝင်းဌေးကိုတော့ သိပ်ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ ပြောမပြတော့ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ မမေ့နိုင်၍ အမှတ်ရနေမိသော်လည်း သူနှင့် ရင်ငြိမ်းတို့ဘဝမှာ . . . ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းလောက်အထိ အဖြစ်အပျက်တွေက ဘာမှထူးခြားလှသည် မဟုတ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ရသော အခြားသူများ အဖြစ်အပျက်များနှင့် မယိုးမစွဲလောက်သာ ရှိမည်။ ထည့်ပြောရမည် ဆိုလျှင်လည်း . . .

‘ငါ့ဘဝမှာ ရင်ငြိမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူး တယ် ဝင်းဌေး၊ ဟိုတုန်းက ငါ မကွေးမှာနေခဲ့တုန်းကပေါ့ကွာ၊ သူနဲ့ ငါက ငါးတန်းလောက်ကတည်းကစပြီး ခင်ခွဲကြတယ်၊ ရှစ်တန်း လောက်အထိဆိုပါတော့ကွာ၊ အဲဒီအထိတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ဘဝနဲ့ပဲရှိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းက ဘယ်ကျမှ စသလဲဆိုတော့ . . .’

ဟု အစချီကာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ခြုံပြောလိုက်လျှင် လုံလောက်
နိုင်ပါ၏။

တကယ်လည်း ရှစ်တန်းစာမေးပွဲများ ဖြေပြီးသည်အထိ
လောက်ကတော့ ဘာမှ ဇာတ်လမ်းရယ်လို့ မစဖြစ်ခဲ့။
ဇာတ်လမ်းစတင်ခဲ့သော အချိန်သည်ကား။

(၉)

‘တောက် . . . နာတယ်ကွာ၊ ဒီနှစ် တို့ကျောင်းကို ပြောင်း
လာတဲ့အထဲမှာ အသားနားဆုံးက ဒီတစ်ယောက်ပဲ ပါလို့ ဝမ်းသာရ
မလား အောက်မေ့တယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း ရည်းစား
လက်ကိုင်ကြီးနဲ့၊ သွားပြီ . . . ရေရေလည်လည်ဆွေးတာပဲ’

သူတို့ကို တိုက်ရိုက်ပြောသောစကားတော့မဟုတ်၊ ကျောင်း
ပေါက်ဝတွင် စုဝေးထိုင်နေသော ဆယ်တန်းက ကျောင်းသားကြီးများ၊
သူတို့အချင်းချင်း ပြောသလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်သောစကားသာ ဖြစ်
သည်။

သို့သော် ဖြတ်လျှောက်လာသော စွဲမြဲနှင့်ရင်ငြိမ်းတို့နားထဲသို့
ပီပီသသကြီးနှင့် တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ဝင်လာသည်။

ပထမအကြိမ် ကြားဖူးသည်ဆိုလျှင်တော့ ရင်ငြိမ်းနှင့်သူ့ကို
ရည်ရွယ်ပြောသည်ဟု စွဲမြဲ . . . ထင်မိမည်မဟုတ်။ ခုတော့လည်း
ဒီစကားမျိုးက ကြားရပေါင်းများပြီ။

အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိခြင်းကလည်း ဒီပြင်လူကိုပြောတာ
မဟုတ်ကြောင်း အထောက်အကူပြုနေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းငုံ့၍ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှ ခပ်သွက်
သွက်လျှောက်ထွက်လာခဲ့၏။

တော်တော်ဝေးဝေးရောက်မှ ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းငုံ့ရင်း ခပ်တိုး
တိုးလေသံဖြင့် . . .

‘တို့ကို ပြောတာမဟုတ်လား စွဲမြဲ’

စွဲမြဲ ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်သည်။

‘ထင်တာပဲ ရင်ငြိမ်း၊ နင်နဲ့ငါ အတူတူသွားတိုင်း ဒီစကားမျိုး
တွေ ကြားကြားနေရတယ်၊ နင်လည်း ကြားတာပဲ မဟုတ်လား’

ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

စွဲမြဲက သက်ပြင်းချ၍ . . .

‘ဒုက္ခပဲဟာနော်၊ ငါတို့တွေ ဆားစည်ကျောင်းမှာ ဒီလိုပဲ
တစ်လျှောက်လုံး နေလာခဲ့တာ ဘာမှပြောသံ မကြားရဘူး၊ ဒီအထက
(၁) ရောက်မှ ဒါမျိုးချည်း အပြောခံနေရတယ်၊ ဘာတွေမှန်းလည်း
မသိပါဘူးဟာ’

‘ဘာတွေမှန်း မသိတာ မဟုတ်ဘူး စွဲမြဲ၊ နင်နဲ့ငါကလည်း
အရင်လို ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဒီလို
ဆက်ဆံနေတော့ လူပြောစရာဖြစ်နေတာပေါ့’

‘ဟင်’

စွဲမြဲက အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ရင်ငြိမ်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်
ရှိနေ၏။

‘ဟုတ်သားပဲ စွဲမြဲ၊ ရင်ငြိမ်းပြောတာလည်း အမှန်ပဲဟာ၊
မင်းတို့ ငါတို့ သူတို့က ကလေးတွေမှ မဟုတ်ကြတော့ဘဲ’

ဇေယျက ရယ်ရင်းပြောသည်။ စောစောကတည်းက မကျေ
မနပ် ဖြစ်နေသော စွဲမြဲရင်ထဲသို့ ဒေါသအနည်းငယ် ပါဝင်လာရင်း
...

‘ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ၊ ကလေးမဟုတ်ပေမယ့် လူကြီးတွေ
လည်း ဖြစ်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့ပြီးမှ’
ဇေယျက ရယ်မြဲရယ်သည်။

‘တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့ပေမယ့် ခု နေလို့ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့
ကွ ငတုံးရ၊ ဒါကြောင့် လူအထင်လွဲ မခံရအောင် ရင်ငြိမ်းက မင်းကို
ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ခွာလိုက်တာနေမှာပေါ့’

‘ဘယ်လို . . . ရင်ငြိမ်းက ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ခွာလိုက်တာ
ဟုတ်လား’

‘အေးလေ . . . ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မင်းပြောတာကို ငါနားမလည်ဘူး ဇေယျ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့
သူက ငါ့ကို အဲဒီလိုလုပ်ရမှာလဲ’

ဇေယျက သူ့ကိုကြည့်၍ ရယ်ပြန်သည်။

‘မင်းကလည်း စွဲမြဲရာ . . . တော်ချင်တဲ့နေရာကျတော့
လွှတ်တော်ပြီး ညံ့ချင်တဲ့နေရာကျတော့ လွှတ်ညံ့နေပြန်ပါပြီ၊ မင်းက
သာ ငယ်သေးတယ်ထင်တာ၊ မင်းတို့ငါတို့ အသက်တွေက ဆယ့်
ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ထဲ ဝင်နေပြီကွ၊ ဒီအရွယ်က ငယ်ချင်ရင်
လည်း ကလေးပဲ၊ ကြီးချင်ရင်လည်း လူကြီးပဲ၊ သဘောပေါက်လား’

‘မပေါက်ဘူး’

‘အေး . . . မင်းကတော့ ဘယ်ပေါက်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ပေါက်တဲ့ သူတွေက ပေါက်ကုန်ကြပြီလေ၊ ရင်ငြိမ်းက ဒီနှစ်ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှ တအားလှနေတာ၊ ပိုလည်း ပြင်ဆင်တတ်နေတာ မင်း မသိဘူးလား’

‘ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ’

‘ဒီပြင်လူမျက်စိထဲကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး စွဲမြဲ၊ အထူး သဖြင့် ခုမှ ရင်ငြိမ်းကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတဲ့ကောင်တွေ မျက်စိထဲမှာတော့ ရင်ငြိမ်းက အပျိုပဲ၊ ရင်ငြိမ်းလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဒီလိုပဲ တွက်တော့မှာ ပေါ့’

‘အဲဒါနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဆိုင်တာပေါ့ကွ၊ အပျိုဆိုတော့ လူပျိုလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်တဲ့လူတွေက ငမ်းကြပြီပေါ့၊ အဲဒီလိုငမ်းကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ရင်ငြိမ်းကလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို သဘောမကျဘူး ဘယ် ပြောနိုင်မလဲ၊ အဲဒီလိုအချိန်မှာ မင်းက ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ်နဲ့ အနား မှာ အမြဲရှိရှိနေတော့ အလကားနေရင်း သူ လာဘ်ပိတ်တယ်ထင်ပြီး မင်းကို ခွာခိုင်းတာဖြစ်မှာပေါ့’

ဇေယျစကားကြောင့် စွဲမြဲငိုင်းသွားသည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ငြင်းချင်သော်လည်း ညနေက ကျောင်းဆင်း အပြန်မှာ ရင်ငြိမ်းပြောသွားသော စကားက သည်လိုယူဆစရာဖြစ်နေ သည့်အတွက် ငြင်းရန်ပြင်သောနှုတ်က အလိုလို ပိတ်သွားသည်။

ခဏကြာမှ ဇေယျဘက်လှည့်ရင်း . . .

‘မင်း အဲဒီလိုပဲထင်လား ဇေယျ’

‘တွေ့ကြည့်ရတာပဲလေကွာ’

‘အေး . . . အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ဖို့များတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ငါက ရိုးရိုးသားသားပဲနေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ရုတ်တရက် အဲလို ဘယ်တွေ့ မိမလဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း အခုပြောတဲ့ပုံစံနဲ့ တွေးကြည့်တော့ ဟုတ်သလိုလို ဖြစ်နေတယ်’

မျက်စိထဲမှာလည်း ခုနှစ် ကျောင်းဖွင့်တော့မှပဲ ဖဲပြားရောင်စုံ လေးတွေ စည်းစည်းပြီး တစ်မျိုးပြုပြင်လာသော ရင်ငြိမ်း၏ ဆံပင်ပုံစံ ကို မြင်လာသည်။ ပြီးတော့ ခါတိုင်းလို သနပ်ခါးချည်းသက်သက် မလိမ်းတော့ဘဲ မျက်နှာလေးဖွေးဖွေးမှုန်မှုန်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ် လာမှန်းမသိသည့် ရင်ငြိမ်း၏မျက်နှာလေးကိုလည်း မြင်ယောင်သည်။

ပြီးတော့ ဘေးကနေ မကြားတကြားစလျှင် ခေါင်းငုံ့ငုံ့သွား၍ ငြိမ်ငြိမ်သွားတတ်သော အမူအရာ။

ပြီးတော့ ပြောတာဆိုတာကအစ နည်းနည်းငြိမ်ဝပ်၍ လူကြီးဆန်လာသော ရင်ငြိမ်း၏ အနေအထိုင်။

စွဲမြဲက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း . . .

‘ဒါဖြင့် ကျောင်းမှာ ရင်ငြိမ်းကို ကြိုက်နေတဲ့ကောင်တွေ ရှိ နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဇေယျက ဟားတိုက်ရယ်သည်။

‘တစ်သိန်းလောက်ရှိတယ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ မင်းက ထူလွန်းလို့သာ မသိတာ၊ ကျောင်းမှာ ရင်ငြိမ်းကိုကြိုက်ပြီး မင်းကို ရိုက်ချင်နေတဲ့ ကောင်တွေ တစ်ပုံကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်း တကယ်မသိဘူးလား’

‘မသိဘူးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအရွယ်မှာ ဒီလို မျိုး မတွေ့သင့်သေးဘူးပဲ အောက်မေ့တာပေါ့၊ သူတို့ စတာ နောက် တာလို့ပဲ အောက်မေ့နေမိတယ်’

‘အေး . . . အခုသိပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါတောင် ဒီကျောင်းရောက်တော့ သူက သိပ်မရောဘဲ ခပ်တန်းတန်း လုပ်နေတာ ပေါ့’

စွဲမြဲစိတ်ထဲ မကောင်းသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဆားစည် ကျောင်းမှာတုန်းက ဒီပြင်သူငယ်ချင်းများ အများအပြားရှိသော်လည်း သူတို့သုံးယောက်က ခင်လည်း ပိုခင်၊ စာလည်း ပိုတော်ကြသူများမို့ ပိုတွဲဖြစ်သည်။

အခြေအနေတွေက သည်မျှပြောင်းကုန်ကြပြီလား။

ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အမြင်များ ဝင်လာသလို မရဖူးခဲ့သော ခံစားမှုများလည်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စတင်ရလာ သည်။

အနားက တမာပင်ကြီးပေါ်ရှိ စိမ်းနုရွက်သစ်ကလေးများကို အလန့်တကြားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

အပိုင်း (၂)

(၁)

နေမရ ထိုင်မရ ဆိုသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို စွဲမြဲ အခုမှ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။

ထိုရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လုံးမှာ စွဲမြဲ ဘယ်လိုမှ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အသားကျအောင် နေ၍ထိုင်၍ မရ။

ဘာအကြောင်းတွေ့တွေ့ အာရုံက သည်ပဲ ပြန်ရောက် သည်။ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ်လည်း စိတ်က သည်ကိစ္စထဲမှာ သာ ရှိနေသည်။

စာရင်းချုပ်လိုက်တိုင်း ရင်ငြိမ်းနှင့်သူ ဝေးနေပါလားဆိုသော အသိဖြင့် ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ် အပိုင်းတစ်ခုခု ပဲ့ကျနေသလို၊ မိမိနှင့် မခွဲမခွာရှိနေရမည့် အရာတစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးနေသလို လပ်ဟာနေသည်။

ခက်သည်က အလိုအလျောက် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုဖြင့် ခွဲခွာနေရခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ တမင်မကွဲအောင် လုပ်ထားရသလို ဖြစ် နေမှန်း သိနေခြင်းက ဆိုးသည်။

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရင်ငြိမ်းနှင့်အတူ စကားတစ်ခွန်း

ပင် မပြောဘဲ ရှောင်နေခဲ့သည်။ ခါတိုင်း ကျောင်းဆင်းချိန် အတူတူ ပြန်နေကျကိစ္စကိုလည်း ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်သည်။

ပထမပိုင်းမှာတော့ ရင်ငြိမ်းက ဘာမှမသိဘဲ ခါတိုင်းလိုပင် ခေါ်ပြောဆက်ဆံရန် လုပ်သေးသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ စွဲမြဲတမင်ရှောင် နေမှန်း သိသွား၍လား မပြောတတ်၊ သူကလည်း ဘာသိဘာသာနှင့် မသိကျိုးကျွံတွေ ပြန်လုပ်လာသည်။

စွဲမြဲတမင်ယောက် အလူးအလဲခံနေရ၏။ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို အားငယ်ညှိုးနွမ်းမှုကလည်း တစ်ခါမှ မကြုံစဖူးအောင် ခံစားနေရ သည်။

‘စွဲမြဲ . . . နင်နဲ့ရင်ငြိမ်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရန်ဖြစ်ထား လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရင်ငြိမ်းက စိတ်ကောက်နေလို့လား’

အရေးထဲ ရင်ငြိမ်းနှင့်လည်း ခင်၊ သူနှင့်လည်းခင်သော မိုးမိုး က လာစပ်စုနေသေးသည်။ စွဲမြဲ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ခေါင်းခါရင်း . . .

‘မသိဘူးဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နင်ရင်ငြိမ်း နင်ပဲမေးကြည့်၊ ငါ့လာမမေးနဲ့’

ဘုတောသလိုတော့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်၊ ဒါပဲ ပြောတတ်တော့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘာဖြစ်၍ ဘာ ဖြစ်နေမှန်းပင် မသိ။

တနင်္လာနေ့က သောကြာနေ့အထိ ကျောင်းဖွင့်ရက်တစ် ပတ်လုံးလုံး သည်အတိုင်း ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်ကျတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ပင် မတွေ့ရတော့။

နောက်ဆုံးတော့ လောကကြီးမှာ ရင်ငြိမ်းသာ မရှိလျှင်

ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့သလိုပင် ဖြစ်နေပါလားဟု မဝံ့မရဲ တွေးလာ
ရတော့၏။

‘စွဲမြဲ’
‘ဟင်’

အမှတ်တမဲ့မို့ စွဲမြဲတစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည် အထိပင်
လန့်သွားသည်။ သည်လိုကြုံရလိမ့်မည်ဟုလည်း လုံးဝမတွေးထင်
မထားမိ။

ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံး၍ ကျောင်းပြန်ဖွင့်သည့် တနင်္လာ
နေ့၊ နေ့လယ် မုန့်စားဆင်းချိန်ကြီး ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်က အတော်
ကျဆင်းနေပြီမို့ အခန်းအပြင်ပင် မထွက်တော့ဘဲ ကိုယ့်ခုံနေရာမှာပင်
ပေတေထိုင်နေရင်း ခေါင်းငုံ့လျက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဆွေးနေမိ
သည်။

အနားကပ်၍ ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် လန့်သွားပြီး
ကပျာကယာ မော့ကြည့်သည်။

ရင်ငြိမ်း။

ဘယ်အချိန်က အနားရောက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်လာရပ်နေ
သည်မသိ။ ခေါ်သံက မာဆတ်သလို မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလည်း
သံမဏိသားလို တင်းမာနေသည်။

စွဲမြဲ စိတ်ကို အတော်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်ပြီးမှ . . .

‘ဘာလဲ ရင်ငြိမ်း’

‘လာ . . . ငါနဲ့ အခုလိုက်ခဲ့’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘လျှာမရှည်စမ်းနဲ့ဟာ၊ လိုက်ဆိုရင် လိုက်ခဲ့စမ်း၊ အပိုတွေ
လျှောက်မေးနေတာ ငါသိပ်မုန်းတယ်’

ရော် . . . အသားလွတ်ကတော့ အသားလွတ်ကြီးပင် ဖြစ်
သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
စကြာဝဠာတစ်ခုစီ ဝေးနေရသလို ဖြစ်နေသည့်ခိုက် ခုလို တွေ့တွေ့ဆိုင်
ဆိုင်လေး ပြန်ဆုံစည်းရသဖြင့် ဝမ်းသာသလိုတော့ ဖြစ်သွားသည်။

ရင်ငြိမ်းကတော့ စွဲမြဲ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေခြင်းကိုပင် စိတ်
ရှည်ဟန်မတူ။ စားပွဲကိုလက်ဖြင့် တစ်ချက်ပုတ်ရင်း . . .

‘ငါပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား စွဲမြဲ၊ ငါခေါ်နေတာ
လိုက်မလား မလိုက်ဘူးလား ဒါပဲပြော’

‘ငါက ဘယ်လိုက်ရမှာလဲ’

‘ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဆိုလိုက်ခဲ့’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။

စွဲမြဲ အကြာကြီး ငြိမ်နေ၍ မရတော့။ ခုချိန်ကြမှတော့ ဘာပဲ
ဖြစ်ရဖြစ်ရ သူခေါ်တာ လိုက်သွားတာ အကောင်းဆုံးဟု သဘော
ပေါက်သဖြင့် ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းစာ ဝေးနေပြီဖြစ်သော ရင်ငြိမ်း
နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် ထလိုက်ခဲ့သည်။

‘ဟီ . . . ဟီ’

လှောင်သလိုလိုနှင့် မခိုးမခန့်ရယ်လိုက်သော အသံကြောင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးမိုး။

မိုးမိုးက သူ့ကို ပြုံးစိစိ၊ စပ်ဖြဖြ၊ လှောင်တောင်တောင်
မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘အဲဒါက ဘာအချိုး ချိုးနေတာလဲ စွဲမြဲ၊ နင်က ဘာသဘော
လဲ’

ပြန်တွေးရင်းနှင့် ရယ်စရာကောင်းတာတစ်ခုကို သွားသတိရ
သည်။ သူနှင့် ရင်ငြိမ်း ကိစ္စများတွင် အိမ်သာသည် အဘယ်ကြောင့်
မကြာခဏဆိုသလို အရေးပါ အရာရောက်သောနေရာတစ်ခု ဖြစ်လာ
ရသည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားမရ။ စဆုံခဲ့တုန်းကလည်း အိမ်သာကိစ္စနှင့်
ပင် ပတ်သက်ခဲ့သည်။

ခုလည်း ရင်ငြိမ်း မာရေကျောရေပြောဆိုပြီးနောက် ခေါ်စရာ
ရှားသည့်အလား အိမ်သာဘက် ခေါ်ထုတ်လာသည်။ လူ ခပ်ရှင်းရှင်း၊
အိမ်သာနှင့် မနီးမဝေးရောက်မှ ဘာမှစကားချိုးပင် ခံမနေတော့ဘဲ
တိုက်ရိုက်ဟစ် ထခဲ့တော့သည်။

စွဲမြဲက မထုံတတ်တေးလုပ်လျက် . . .

‘ငါက ဘာအချိုးချိုးနေလို့လဲရင်ငြိမ်း၊ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘အံ့မယ် . . . အခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ စွဲမြဲ၊
ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လုံးလုံး နင် ဘာကိစ္စ ငါ့ကို ရှောင်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ
နင်က ငါနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင်တော့လို့လား . . ရှင်းရှင်းပြော’

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒီကိစ္စက ငါ့ကြောင့် ဖြစ်လာတာမှ မဟုတ်
တာ၊ ငါ့လာမေးလို့ ငါက ဘာပြောတတ်မှာလဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စလဲ’

‘နင့်ကြောင့်’

‘ဘာ . . . ငါ့ကြောင့် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း ငါက နေ
တာပဲ’

‘ငါ ဘယ်တုန်းက ဘာပြောလို့လဲ’

ရင်ငြိမ်း ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဟာသူလည်း ကမန်း
ကတန်း ပြန်စဉ်းစားပုံရ၏။

စွဲမြဲက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း . . .

‘နင်ပဲ ဟိုတစ်ပတ်သောကြာနေ့က ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား
ရင်ငြိမ်း၊ နင်နဲ့ငါက အရင်လို ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီအရွယ်
ရောက်မှ ဒီလိုဆက်ဆံနေတော့ လူပြောစရာတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့ဆို၊
ဆယ်တန်းကကောင်တွေ ဝိုင်းနောက်တော့ ပြောတာလေ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဪ . . . အဲလိုဆိုတော့ ငါက နင်နဲ့အရင်လို ဆက်ဆံနေ
တော့ ကောင်းတော့မလား၊ ငါ့ကြောင့်ပဲ နင်က လူပြောခံနေရသလို
ဖြစ်နေတော့ နင့်နားမှာ ငါမရှိရင် နင် အပြောမခံရတော့ဘူးဆိုပြီး ငါ
ရှောင်နေရတာပေါ့’

‘ဟာ . . . ဘာဆိုလို့လဲဟာ၊ ငါပြောတာ ဒီအဓိပ္ပာယ်မှ
မဟုတ်ဘဲ’

‘ဒါဖြင့် ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ နင့်ကို လိုက်နေတဲ့ကောင်တွေက
အထင်လွဲမှာကြောက်လို့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား’

ရင်ငြိမ်းမျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘နင် ဘာစကားပြောတာလဲ စွဲမြဲ၊ ငါက ဘာကိစ္စ အဲဒီကောင်တွေ အထင်လွဲမှာ ကြောက်ရမှာလဲ၊ အဲဒီကောင်တွေကို ငါက တစ်စက်မှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာသူတို့ အထင်လွဲရုံမကလို့ ပေးစားပဲနေနေ၊ ငါက အရေးစိုက်ရမှာလား’

‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အလိုပြောလဲ’

‘ဪ . . . ဒါကတော့ အဲဒီလိုပဲဖြစ်နေလို့ အဲဒီလိုပဲပြောတာပေါ့ဟ၊ သူတို့က နင်နဲ့ငါနဲ့ ရိုးရိုးခင်နေတာကို ရည်းစားလို့ အောက်မေ့နေတာကိုး’

‘အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့် အဲလိုမထင်အောင် ငါ ဒီလို နေပေးတာပေါ့’

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူတို့ဟာသူတို့ ထင်ချင်ရာထင်၊ ထင် ဘရင်ပေါ့ဟ၊ သူတို့ထင်တာနဲ့ပဲ နင်နဲ့ငါက မခင်ရတော့ဘူးလား၊ အလကားပါ၊ နင်သာ ဘေးလူ အထင်လွဲမှာကြောက်ပြီး ငါနဲ့မခင်ရဲဘူး ဖြစ်သွားတာပါ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဘာမှ မဆိုဘူး ရင်ငြိမ်း၊ ငါ့မှာ ဒါမျိုး မရှိဘူး’

‘အေး . . . ဒီလိုပဲ ငါ့မှာလည်း ဒါမျိုးမရှိဘူး စွဲမြဲ’

ချက်ချင်းပြန်ပက်လိုက်သော ရင်ငြိမ်းစကားကြောင့် စွဲမြဲက ရယ်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာပိုးသတ်၍ . . .

‘အေးလေ အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့၊ ငါတွေ့တာ မှားသွားတဲ့အတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က နင် အဲလိုပြောလိုက်တော့ ငါ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ် ရင်ငြိမ်း၊ နင် ငါ့ကို မခင်စေချင်တော့ဘူးလား မသိဘူးဆိုပြီး ငါ အရမ်းဝမ်းနည်းသွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ အဲလိုနေလိုက်တာ’

ရင်ငြိမ်းက မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘နင် အပိုတွေ သိပ်လုပ်တယ် စွဲမြဲ၊ နင် အဲဒီတုန်းက မကျေနပ်ရင် ချက်ချင်း ငါ့ကို ပြောစရာရှိတာ ပြောပါလား၊ ဘာလဲ ယောက်ျား မဟုတ်သလိုပဲ၊ အံ့ပုန်းလုပ်ပြီး စိတ်ကောက်သလိုလို ဘာလိုလို လုပ်နေတယ်’

‘အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းလို့ပါ’

‘အဲလိုလုပ်တော့ရော၊ ငါက စိတ်မကောင်း မဖြစ်ဘူးလား၊ နင် ဝမ်းနည်းသလို ငါလည်း ဝမ်းနည်းတာပဲ’

ပြောရင်းနှင့် ရင်ငြိမ်း မျက်ရည်ဝိုင်းလာသည်။

စွဲမြဲက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ . . .

‘အေးပါဟာ ငါ နင့်သဘောကို နားလည်ပါပြီ၊ နောက်ကို အဲလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ နင့်ကို ငါ တကယ်ခင်ပါတယ်၊ ငါလည်း အဲလိုသာ နင့်ကို ရှောင်နေရတာပါ။ တစ်ရက်မှ နေလို့ထိုင်လို့ မတတ်ပါဘူး’

‘နောက်ကို အဲဒါမျိုးလုပ်ရင် နင် အသေပဲ စွဲမြဲ၊ ခုလည်း နင့်ကို ငါသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်နေတာ သိရဲ့လား’

စွဲမြဲ ပြုံးသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုသက်သာရာရသွားမှန်း မသိအောင် သက်သာသွား၏။

(၂)

‘နင် တကယ်ပြောတာနော် ရင်ငြိမ်း’

‘ဘာလဲ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ’

ထိုနေ့ ညနေ ကျောင်းအပြန်မှာ ခါတိုင်းလိုပင် ပြန်ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းလိုဆိုသည်က ကျောင်းမှနေ နှစ်ယောက်အတူ ပြန်ပြီး ရင်ငြိမ်းတို့ အိမ်ရှေ့အထိ စွဲမြဲက လိုက်ပို့၊ ထိုမှစွဲမြဲက သူ့အိမ်သူပြန် ခြင်း ဖြစ်သည်။

မနက်ဆိုလျှင်လည်း စွဲမြဲက ရင်ငြိမ်းတို့အိမ် အရင်ဝင်၍ ရင်ငြိမ်းကို ခေါ်ပြီးမှ ကျောင်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ထုံးစံက ခြောက်တန်းလောက်ကတည်းက ရှိနေခဲ့သော ထုံးစံပင်။ ရင်ငြိမ်းတို့ အိမ်ကလည်း စွဲမြဲကို ယုံကြည်ပုံရသည်။ သည်ထုံးစံအတွက် တစ်ခါမှ ပြဿနာမဖြစ်ခဲ့။

ရင်ငြိမ်းတို့မိဘများက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသမားများ။ ရင်ငြိမ်းအဖေက ခရီးဝေးသွား လော်လီကားကြီးများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ သူမို့ အိမ်မှာ အမြဲမရှိတတ်သလို၊ ရှိနေလျှင်လည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေတတ်သည်။ ရင်ငြိမ်းအမေကလည်း ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်

ဖွင့်သည်။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဈေးသွား၍ ညနေဈေးသိမ်းချိန်ကျမှ အိမ်ပြန်သည်။

အိမ်မှာ အမြဲတမ်းရှိနေသည်က ရင်ငြိမ်းတို့ ညီအစ်မများ သာ။ ရင်ငြိမ်းတို့မှာ ညီအစ်မချည့် သုံးယောက်ရှိသည့်အနက် ရင်ငြိမ်းက အလတ်၊ ရင်ငြိမ်းအထက်က တင်တင်သိန်းဆိုသော တစ်ယောက်က ဆယ်တန်းသုံးခါလောက်ကျပြီး အပြင်က ဖြေရသည်။ ရင်ငြိမ်း ထက် အငယ် စိုးစိုးကျတော့ ခုမှ ခြောက်တန်း၊ ဆားစည်ကျောင်းမှာပဲ တက်နေရသည်။

သို့အတွက် ကျောင်းဆင်းကျောင်းတက် အဖော်မရှိသော ရင်ငြိမ်းကို စွဲမြဲကပဲ အကြိုအပို့လုပ်ပေးရ၏။ အမြဲတမ်း လမ်းလျှောက်ပြီး သက်သက်တော့မဟုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ စက်ဘီးနှင့် ကျောင်းတက်သလို၊ တစ်ခါတလေလည်း တစ်ယောက်ယောက် စက်ဘီးအဆင်မပြေလျှင် လမ်းလျှောက် အသွားအပြန်လုပ်သည်။

ထိုနေ့ကတော့ ရင်ငြိမ်းမှာ စက်ဘီးမပါသဖြင့် လမ်းလျှောက် ပြန်ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စွဲမြဲက သူ့စက်ဘီးကို တွန်းလာခဲ့သည်။ စက်ဘီးကို ထိန်းတွန်းတွန်းရင်း စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘မနက်က ငါပြောတဲ့ ကိစ္စလေးဟာ၊ ဒီပြင်လူတစ်ယောက် ယောက်က ငါနဲ့အထင်လွဲမှာကို စိုးတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ’

‘ဟာ ငါပြောပြီးပြီပဲဟာ၊ အဲဒါကို ငါက ဘာလို့စိုးရိမ်နေရမှာလဲ’

‘မသိဘူးလေဟာ၊ နင်များ ရည်းစားထားချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေပြီလားလို့’

ရင်ငြိမ်းအမှုအရာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာ . . . ဘာပြောတယ် စွဲမြဲ၊ ဘာကိစ္စ ငါက ရည်းစားထား
ချင်စိတ် ပေါ်ရမှာလဲ၊ နင်နော် . . . စကားကို ကြည့်ပြော’

စွဲမြဲက ရယ်မြဲရယ်ရင်း . . .

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက သေချာအောင် မေးကြည့်တာပါ။ ဟို
တလောက ဇေယျက ငါ့ကိုပြောလို့’

‘ဘာပြောလဲ’

‘နင် အခုတလော အလှပြင်နေတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ကျောင်း
မှာ နင့်ကို လိုက်နေတဲ့သူတွေလည်း အများကြီးပဲတဲ့၊ အဲဒီထဲက
တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ နင်က သဘောကျနေလား မသိဘူးတဲ့’

‘အံ့မယ် . . . အဲဒီကောင်စုတ်က အဲလိုပဲပြောလား . . .
တွေ့မယ်၊ ငါ့ကို မဟုတ်မဟပ်ပြောတဲ့ကောင်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် သွားကို
ရန်တွေ့ဦးမယ်’

‘ဟာ . . . အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့ဟ၊ တော်ကြာကျ သူက ငါ့ကို
တစ်မျိုးထင်နေမှာပေါ့’

‘ထင်ထင်ပေါ့ . . . ငါ့ဘာသာငါ အလှပြင်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊
မိန်းကလေးပဲ နည်းနည်းပါးပါးတော့ လှအောင်ပအောင် ပြင်ရမှာပေါ့၊
အဲဒါနဲ့ပဲ အဲလိုပြောရလား၊ နင်ကရော သူပြောတာနဲ့ပဲ ငါ့ကို အဲလို
ထင်ရလား’

စွဲမြဲက ရယ်လက်စဖြင့်ပင် ဆက်၍ . . .

‘မသိဘူးလေဟာ၊ အဲဒီလို သူကပြော၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို
တစ်မျိုးပြောဆိုတော့ ငါလည်း ဟုတ်များဟုတ်နေမလား မသိဘူးဆိုပြီး
စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာပေါ့’

‘အံမယ် . . . ပြောပုံကိုက . . . အဲဒီလိုဖြစ်တာနဲ့ နင်က ဘာကိစ္စ စိတ်ဓာတ်ကျရတာလဲ’

‘မပြောတတ်ဘူးဟာ၊ စိတ်ဓာတ်ကတော့ ကျသွားတာ အမှန်ပဲ၊ နင်နားလည်အောင်လည်း ငါရှင်းမပြတတ်ဘူး’

စွဲမြဲစကားအဆုံးမှာ ရင်ငြိမ်းက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။
ဘာကြောင့်ရယ်မှန်း စွဲမြဲမသိသဖြင့် ကမန်းကတန်းလှည့်ပြီး . . .

‘နင်က ဘာရယ်တာလဲ ရင်ငြိမ်း’

‘မဟုတ်ပါဘူး နင်ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။ ကဲပါ . . .
ငါ နားလည်အောင် ရှင်းမပြတတ်လည်း ရှင်းပြတတ်တော့မှ ရှင်းပြ
တော့ပေါ့၊ ခုတော့ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါဟာ၊ နင် အခု စိတ်ဓာတ်မကျ
တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘အင်း . . . အခုတော့ သိပ်မဆိုးတော့ပါဘူး၊ ဟိုရက်က
ထက်စာရင် အများကြီးတော်သွားပါပြီ’

‘အံမယ်လေး . . . ပြောပုံကိုက’

ပြောရင်းနှင့် ရင်ငြိမ်းက ရယ်သည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု
သတိရဟန်ဖြင့် . . .

‘ဪ . . . နေဦး စွဲမြဲ၊ နင် စနေနေ့ကျရင် အားလား’

‘အားပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘စနေနေ့ကျရင် ဘုရားသွားရအောင်ဟာ၊ ငါ့ကိုလိုက်ပို့စမ်းပါ’

‘ဟင် . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘အို . . . ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ နင် သိပ်လျှာရှည်တယ် စွဲမြဲ၊ ငါ့ကို
လိုက်ပို့မလား မလိုက်ပို့ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော . . .’

‘လိုက်ပို့တာကတော့ ရပါတယ်’

‘အေး . . . ရရင်ပြီးရော၊ စကားမများနဲ့တော့’

စွဲမြဲ ငြိမ်သွားသည်။

ဖြစ်လာခဲ့သော အခြေအနေ အားလုံးအပေါ် မူတည်၍
ရင်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။

ဘယ်လိုတစ်မျိုးမှန်းတော့ မသိ။

‘ငါစဉ်းစားလို့ရတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် စွဲမြဲ၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်
နိုင်တော့ မင်းဟာမင်း သုံးသပ်ကြည့်’

ရင်ငြိမ်းနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို စဉ်းစား
တိုင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဇေယျကို ဘယ်လိုမှ ထည့်မစဉ်းစား၍မရ။
သူနှင့်ရင်ငြိမ်းက သည်ဇာတ်လမ်းမှာ အဓိကဇာတ်ကောင်များဆိုလျှင်
ဇေယျက အဓိကဇာတ်ပို့၊ အရေးအကြီးဆုံး ဇာတ်ပို့ဟု သတ်မှတ်ရ
မည်ဖြစ်သည်။

ဇေယျ၏ အပိုင်းကဏ္ဍများကို မှေးမှိန်ထားလိုက်ပါက သည်
ဇာတ်လမ်းက ခုလိုပင် ဖြစ်ပျက်လာခဲ့မည်မဟုတ်။

စွဲမြဲမှတ်မိသလောက် သူနှင့်ရင်ငြိမ်း တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ဝေခွဲ
စရာရှိတိုင်း ဇေယျ ရှိနေတတ်သည်။

ခုကိစ္စမှာလည်း စွဲမြဲက ဖြစ်လာခဲ့သည့် အကြောင်းများအား
ဇေယျကို ပြောပြလိုက်သည်နှင့် ဇေယျက ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ချက်ချင်း
ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတော့သည်။

‘မင်းက ဘယ်လိုစဉ်းစားရလို့လဲ’

‘ငါထင်တာ လုံးလုံးတော့လွဲတာမဟုတ်ဘူး စွဲမြဲ၊ နည်းနည်း တိမ်းစောင်းသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုကွာ၊ မင်း ဟိုဥစ္စာ ကြားဖူးလား’

‘ဘယ်ဥစ္စာလဲ၊ မင်းဟာက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ’

‘အေးပါကွာ၊ မင်းကလည်း နေစမ်းပါဦး၊ ပါးစပ်ဖျားလေးတွင် မေ့နေလို့၊ ဟိုဥစ္စာ . . . အဲ . . . မဟော်သဓာဇာတ်’

‘ကြားဖူးသားပဲ၊ မဟော်သဓာဇာတ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အဲဒီ မဟော်သဓာဇာတ်ထဲမှာ အမရာက မဟော်သဓာကို စတွေ့တွေ့ချင်း လက်သီးဆုပ်ပြတယ်’

ဇေယျစကားကြောင့် စွဲမြဲရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားလျက်ကနေ လက်ခါရင်း . . .

‘ဟာ . . . ဘယ်က အမရာက မဟော်သဓာကို လက်သီး ဆုပ်ပြမှာလဲကွာ၊ မဟော်သဓာက အမရာကို လက်သီးဆုပ်ပြတာပါ’

‘ဪ . . . အေး၊ ဆောရီး မှားသွားလို့၊ မဟော်သဓာက အမရာကို လက်သီးဆုပ်ပြတယ်၊ ဒီတော့ အမရာက မဟော်သဓာကို လက်ဝါးဖြန့်ပြတယ်၊ အဲလိုမဟုတ်လား’

‘အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါပဲ၊ အဲဒါကို မင်း စဉ်းစားကြည့် မဟော်သဓာနဲ့ အမရာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဲဒီလို လုပ်ပြတာကို ဘေးကနေ နားမလည် ပါးမလည်နဲ့ ကြည့်နေ ရင် တစ်မျိုးဖြစ်မသွားဘူးလား၊ ဥပမာ . . . ဆိုပါတော့၊ မဟော်သဓာ က အမရာကို၊ နင့် . . . ငါ့လက်သီးနဲ့ထိုးမယ်ဆိုတော့ အမရာက ‘လုပ်ရဲရင် လုပ်ကြည့်ပါလား၊ ပါးကျိုးသွားမှာပေါ့’ ဘာညာ ပြန်ပြောတဲ့ သဘောမျိုး’

စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘အင်း . . . ထားပါတော့၊ ဖြစ်နိုင်တာတော့’

‘အေး . . . အဲဒါပဲ၊ ဒါမျိုးက ပညာမရှိရင် သိပ်နားမလည်နိုင်ဘူး၊ ပညာရှိတဲ့လူကျတော့ သိတယ်၊ ဒါ . . . ဆစ်ဂနယ်ပဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှလုံးသားက သိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးစနစ်နဲ့ ဆစ်ဂနယ်ပို့ အချက်ပြနေပြီဆိုတာ’

‘အဲဒါနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘ဟ . . . ဆိုင်တာပေါ့ကွ၊ မင်းသာ ပညာမရှိလို့ နလပိန်းတုံးကြီးခံနေတာ၊ ပညာရှိတဲ့ ငါကျတော့ သဘောပေါက်ပြီးပြီ၊ မင်းတို့ချင်းမှာ နှလုံးသားဆစ်ဂနယ်တွေ ရှိနေပြီ၊ နားလည်လား’

‘ဟာ . . . မင်းကလည်း’

‘အေး . . . အေး . . . မင်းပဲ ရှက်၊ မင်းပဲ ရှက်၊ ဒီလိုရှိတယ် စွဲမြဲ မင်းသေချာစဉ်းစားကြည့်၊ မင်းပြောတဲ့စကားမှာ သူက ဒီပြင်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို သဘောကျနေပြီလားလို့ ထင်တာနဲ့ မင်း စိတ်ဓာတ်ကျတယ်လို့ ပါတယ်မဟုတ်လား’

‘အင်း . . . ’

‘အဲဒါ လက်သီးဆုပ်ပြတာပဲပေါ့ကွ၊ နို့မို့ဆို သူ့ဟာသူ ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက်၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်ကျရမှာလဲ၊ မင်းက သူ့ကိုကြိုက်နေမှ မင်းကြိုက်တဲ့သူက ဒီပြင်ယောက်ျားလေးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့အခါ မင်းစိတ်ဓာတ်ကျရမှာပေါ့၊ အကျိုးအကြောင်းဆက်စပ် စဉ်းစားကြည့်နော်၊ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ မင်းပြောတဲ့စကားက အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ရနေပြီ’

‘ဟေ’

စွဲမြဲ အလန့်တကြားနှင့် ‘ဟေ’ လိုက်မိသည်။ ဇေယျစကားက ဟုတ်သလိုလိုပင်။

ဇေယျက ဆက်၍ . . .

‘ကဲ ထားတော့၊ ဒါ မင်းအပိုင်း၊ မင်း အဲလိုပြောတော့ သူက ရော ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သလဲ’

‘သူက ရယ်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ငါက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ မေးတဲ့အခါ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါတဲ့’

‘အဲ အဲဒါ လက်ဝါးဖြန့်ပြတာပဲ၊ ဆစ်ဂနက်လေကွာ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ မင်းက စောစောက အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပေါက်တဲ့စကားနဲ့ ပြောတဲ့ဟာကို သူက ဘာဖြစ်လို့ သဘောကျရတာလဲ၊ အဲဒီစကား ထဲမှာ သဘောကျစရာစကားလုံး တစ်လုံးမှ မပါဘူး၊ စိတ်ဓာတ်ကျပါ တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို မသကာပြောရင် အေးဟယ် နင် စိတ်ဓာတ်ကျတာ ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာ၊ မင်း အဲလိုဖြစ်တဲ့ဥစ္စာဟာ သူ့အတွက် ဝမ်းသာစရာဖြစ်နေလို့ပေါ့’

‘အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြိုက်နေကြပြီပေါ့ကွာ၊ ရှင်းနေတာပဲ’

‘ဟေ’

ဒုတိယမိမ့် နှစ်ကြိမ်မြောက် စွဲမြဲ ‘ဟေ’ လိုက်မိ၏။

(၃)

‘ရော့ စွဲမြဲရာ . . . ငါ့ကို ရွက်လှပန်းချည်း ဆယ်ခုနစ်ခက်၊
ဖယောင်းတိုင် တစ်ဆယ့်ခုနစ်တိုင်၊ ရွှေပြားက ဆယ့်ခုနစ်ပြား ဝယ်ပေး
စမ်းပါ’

ရင်ပြင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ရင်ငြိမ်းက သူ့နေ့နံ၊ ဗုဒ္ဓဟူး
ထောင့်မှာ နေရာယူရင်း စွဲမြဲကို ညွှန်ကြားချက်များဖြင့် စတင်ခိုင်းစေ
တော့သည်။

စွဲမြဲက ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် ရင်ငြိမ်းကမ်းပေး
သော ပိုက်ဆံကိုလှမ်းယူရင်း . . .

‘များလှချည်လား ရင်ငြိမ်း၊ အဲဒါတွေ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ကိစ္စရှိလို့ဟာ၊ ပြီးတော့ နင့်ကို ငါပြောပြပါ့မယ်၊ အဲဒါသာ
အရင်သွားဝယ်ပေးနော်၊ စွဲမြဲ နင်က လိမ္မာပါတယ်’

ပြောနေပုံနှင့် လုပ်နေပုံ အမူအရာကို ကြည့်၍ စွဲမြဲအသည်း
ယားလာသည်။ ရွယ်တူချင်းကို သူက အစ်မကြီးပုံစံနှင့် ကလေးကို
ချော့ခိုင်းသလို ခိုင်းနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . ခက်သည်က ခုချိန်မှာ ရင်ငြိမ်းစိတ်တစ်ခုခု

စန်းစနောင့်ဖြစ်မှာကို စွဲမြဲ အလိုလိုစိုးရွံ့နေသည်။ သူ့စိတ်ကူးလေး နှင့်သူ ထင်ရာလုပ်၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခိုင်းနေခြင်းကပင် ကိုယ့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ခါတိုင်းထက်စာလျှင် သည်နေ့မှာ ရင်ငြိမ်း၏အပြောအဆို အမူအရာလေးကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု သတိထားမိ၏။

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကျောင်းဝတ်စုံ မဟုတ်ဘဲ အပြင်အဝတ် အစား လှလှပပလေး ဝတ်ထားသည်က အမြင်တစ်မျိုး လှနေသလို ခါတိုင်းလို လျှာမရှည်နဲ့၊ ဘာညာခြိမ်းခြောက်ပြီး ခိုင်းတာမျိုး မဟုတ်။

အမူအရာလေးကလည်း နည်းနည်း လူကြီးဆန်လျက် အပြုံးလေးတစ်ဖက်နှင့်အတူ လေသံလေးကလည်း ချော့ချော့ခွဲခွဲ ဖြစ်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာသဖြင့် စွဲမြဲက ပင့်သက်ရှိုက် ရင်း . . .

‘အေးပါ။ သွားဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုနဟာတွေ ပြန်ပြော ပါဦး၊ ရွက်လှက ဆယ့်ခုနစ်ခက် . . . ဟုတ်လား’

‘အေး . . . ဖယောင်းတိုင်က ဆယ့်ခုနစ်တိုင်၊ ရွှေပြားက ဆယ့်ခုနစ်ရွက်’

‘အားလုံးဆယ့်ခုနစ်ချည်းပေါ့’

‘အင်း’

စွဲမြဲက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စောင်းတန်းအတိုင်း ဆင်းလာ ခဲ့သည်။

မကွေးကို ပြောင်းလာပြီးကတည်းက လေးငါးနှစ်အတွင်းမှာ မြသလွန်ဘုရားကို နှစ်ခေါက်ထက် ပို မရောက်ဖူးသော်လည်း စောင်း

တန်းအောက်ဘက်မှာ ပန်းဆိုင်၊ ဘာဆိုင်များ ရှိသည်ကိုတော့ သိသည်။

ရွှေဆိုင်ကိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးများ ထားခဲ့သော ဂေါပကရုံးဘက်မှာ ရှိမလား၊ ပန်းဆိုင်မှာပဲ ဝယ်ရမလား မပြောတတ်သေး၊ ဟိုကျမှ မေးကြည့်မည်ဟု တွေးသည်။

သူတို့ရောက်နေချိန်က မနက်ရှုန်နာရီလောက် . . . ခပ်စောစောမို့ ဘုရားပေါ်မှာရော စောင်းတန်းတစ်လျှောက်မှာရော လူရှင်းနေသည်။

စွဲမြဲက စောင်းတန်းမှ ဆင်းလာရင်း စောင်းတန်းထိပ်နားရှိ ဘီလူးရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်အလွန်တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

သူလည်း ဒီနေ့ကျမှ ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ အဝတ်အစားသစ်လေးများနှင့် ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသောကြောင့်ပင်။

နားထဲမှာလည်း ပြီးခဲ့သည့်တစ်ရက် နှစ်ရက်က ဇေယျပြောခဲ့သောစကားများ ပြန်ကြားသည်။

‘ဒါလည်း ဆစ်ဂနယ်တစ်ခုပါပဲကွာ၊ ဘုရားသွားတာပဲ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် သူ့အိမ်နဲ့ သွားလို့ရတာပေါ့၊ ပုံမှန်အတိုင်းကတော့ သူ့အိမ်နဲ့ပဲ သွားရမှာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုသွားရင်လည်း အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး၊ ခုဟာက မင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း သေချာချိန်းပြီး သွားတယ်ဆိုတော့ . . . အင်း’

ဇေယျက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြုံးပါးစပ်ကြီးရွဲ့၍ သည်အတိုင်း တိုးလိုးတန်းလန်းထားခဲ့သည်။

ဇေယျစကား ဟုတ်မဟုတ် မပြောတတ်သော်လည်း သည်

စကားများကြောင့် စွဲမြဲ ရင်ခုန်နေသည်တော့ အမှန်။ သည်ခရီးအတွက် လည်း ညကတည်းက ကောင်းကောင်းအိပ်မရ။

ဘုရားသွားပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အဲဒီလိုသွားရင် ဘာတွေဖြစ် လာမလဲ၊ ကြိုတင်မှန်းဆ၍ မရသော အဖြစ်အပျက်များအတွက် ရင် ကတော့ ကြိုတင်ခုန်လှသည်။ အထက်ကစကားများပြောပြီး တော် တော်ကြာမှ မှတ်ချက်ချခဲ့သော ဇေယျ၏စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း နားထဲကမထွက်။

‘ဘာပဲပြောပြော မင်းဟာ ငါတို့ထဲမှာ အတော်ကုသိုလ်ကံ ထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ပြောရမှာပဲ စွဲမြဲ၊ သိပ်လှတဲ့သူငယ်ချင်းလိုလို ဘာလိုလို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲပြီး နှစ်ယောက်တည်း ဘုရား သွားဖူးခွင့်ရတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ် အခွင့်အရေးမဟုတ်ဘူး၊ တချို့များ သေသွားရော၊ တစ်ခါမှ ဒါမျိုး လုပ်ဖူးလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂေါ်မစွံလူပျိုကြီးတွေကို ပြောတာပါ’

ဒီအသက်အရွယ်နှင့် ဒီလောက်ကဲရသလား . . . အပြစ် ပြောလျှင် ခံရရုံသာ ရှိသည်။ စွဲမြဲရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေတာတော့ သေချာ၏။

ပန်းဆိုင်မှာလည်း လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို အကုန်ရ သည်။

လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီမှာပြီး အောင်မြင်စွာ ဝယ်ယူလာနိုင်ခြင်းကိုပင် ကြီးမြတ်သော ဂုဏ်တစ်ခုသဖွယ် အောက် မေ့နေမိ၏။

‘ကဲရော့ . . . နင်လိုချင်တာ အကုန်လုံး ရခဲ့တယ် ရင်ငြိမ်း၊
နောက်ထပ် ဘာလိုသေးလဲ၊ ပြီးတော့ နင် ငါ့ကို ပြောပြမယ်ဆိုတာရော
ဘာလဲ’

စွဲမြဲမေးရင်း ကမ်းပေးသော ပစ္စည်းများကို ရင်ငြိမ်းက လှပ
သော အပြုံးကလေးများဖြင့် ကျေနပ်စွာ လှမ်းယူသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာလေးဝင့်၍ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . .

‘အေးပါဟာ ပြောမှာပေါ့၊ နင်ကလည်း နင့်ကို ပြောပြဖို့ပဲ
ငါ တမင်စောင့်နေတာပဲ၊ ကဲ . . . လာ . . . ဒီမှာ ထိုင်၊ ငါ ပြောပြမယ်’

ရင်ငြိမ်းပြသော နေရာကိုကြည့်၍ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွား
၏။ ရင်ငြိမ်းပြသော နေရာက သူ့ဘေးမှာ ကပ်လျက်။

ဘယ်သောအခါကမှ ဘာကြောင့်မှ မကြောက်ဖူး၊ မလန့်ဖူး၊
မထိတ်ဖူးခဲ့သော စွဲမြဲတစ်ယောက် ကတုန်ကယင်ကြီးနှင့် ကြောက်
သလိုလို၊ လန့်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

‘လာလေ . . . ထိုင်ပါလို့ဆိုကာမှ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

စွဲမြဲ ရင်တဖိုဖိုနှင့် ဝင်ထိုင်သည်။

မနက်စောစော ဘုရားပေါ်မှာ တိုက်နေသော လေပြည်က
သည်လောက်မအေးသော်ငြားလည်း စွဲမြဲကျောထဲမှ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

‘ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့သိလား စွဲမြဲ၊ နေ့တော့ မတူဘူးပေါ့ဟာ၊
ဒါပေမဲ့ ရက်က ဒီနေ့အတိအကျပဲ၊ ဒီနေ့ ငါ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့၊
အဲဒါ ငါ့မွေးနေ့မှာ နင်နဲ့အတူတူ ဘုရားဖူးချင်လို့ ခေါ်လာတာ သိရဲ့
လား၊ နင်နဲ့ငါ ဘုရားအတူတူ ကန်တော့မယ်၊ ပြီးရင် ဒီပန်းတွေကို

နင် ကပ်ပေး၊ ဖယောင်းတိုင်မီးလည်း နင်ပဲ ပူဇော်ပေး၊ ပြီးတော့ ရွှေလည်း ငါ့အတွက်ချပေးနော်’

‘အင်း . . .’

‘ပြီးရင် ဒီကအပြန်မှာ ဈေးထဲဝင်ပြီး နင့်ကို ငါ မုန့်ကျွေးမယ်၊ နင်က ငါ့ကို နင်ကြိုက်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုခု မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ပေး၊ သိပ်ပိုက်ဆံကုန်မယ့်ဟာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တရ ဖြစ်ရင်ပြီးရော၊ နင့်လက်ဆောင်လေးကို အမှတ်တရ ငါသိမ်းထားမလို့’

ဟိုက်ရှားဗား . . . ဟု စွဲမြဲ အားရပါးရ ထ၊အော်ချင်စိတ်များ ပင် ပေါက်လာမိ၏။

ကြုံနေရတာတွေအားလုံး တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်မက် များလားဟုပင် ယုံမှားချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ဒါမျိုးတွေ တကယ့်ဘဝ မှာ သူ့ကြုံနေရပါလားဟုလည်း တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။ ဒါမျိုးက ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲမှာသာ တွေ့ရတတ်တာမျိုး။ သူငယ်ချင်းများ ထဲမှာလည်း ဒါမျိုး ခုထိ ကြုံဖူးသူ တစ်ယောက်မှမရှိသေး။

အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငေးငေးကြီးပင်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟဲ့ . . . ကြားရဲ့လား စွဲမြဲ၊ ဘာဝိုင်တိုင်တိုင်ကြီး လုပ်နေရတာလဲ’

‘ဪ . . . အေး . . . ကြားပါတယ်ဟ၊ အေးပါ . . . အေးပါ . . . နင်ပြောတဲ့အတိုင်း အကုန်ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒီလိုလုပ်တာ ဈေးထဲကျလို့ရှိရင် နင်လိုချင်တာလေး တစ်ခုခု ငါ့ကိုပြ၊ အဲဒါ နင့် ငါဝယ်ပေးမယ်၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ်၊ အဲ . . . သုံးဆယ်လောက် ပါတယ်’

ရင်ငြိမ်းက ရယ်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

‘အေးပါ . . . ရပါတယ်။ အဲလောက် အများကြီးတောင် မလိုပါဘူး။ အမှတ်တရဖြစ်ရင်ပြီးရော၊ နောက်တစ်ခါ နှင့်မွေးနေ့ကျရင်လည်း ပြောလေ၊ တို့ ဒီလိုပဲ ဘုရားလာဖူးပြီး နှင့်ကိုလည်း ငါ အမှတ်တရလက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ပေးမှာပေါ့။ နှင့်မွေးနေ့က ဘယ်နေ့လဲ’

စွဲမြဲက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဟာ . . . ပြီးသွားပြီဟ၊ ငါ့မွေးနေ့က ငါက နှင့်ထက် တစ်နှစ်လောက်ကြီးတယ်၊ အေးလေ . . . ထားပါတော့၊ နောက်နှစ်ပေါ့’

‘အင်း . . . နောက်ကို နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း အဲလိုပဲ အမြဲလုပ်မယ်၊ တစ်သက်လုံး မပျက်ကြေး၊ နှင့် သဘောတူလား’

‘အေး . . . တူတယ်’

ရင်ငြိမ်းက မျက်နှာလေး ရှုံ့၍ရယ်သည်။

‘နှင်ကလည်းဗျာ . . . ပြောပုံက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့၊ ကဗျာမဆန်လိုက်တာ၊ အေး . . . တူတယ်တဲ့၊ အေး . . . ငါလည်း သဘောတူတယ်၊ နှစ်တိုင်း နှင်လည်း မမေ့ရဘူးနော်၊ ဘာညာနဲ့ ပြောမှပေါ့ . . . ဟဲ့’

စွဲမြဲ လိုက်ရယ်သည်။

‘အေးပါ . . . နှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ’

ထိုနေ့ကအပြန် ဈေးဝင်ရင်း စွဲမြဲက အသည်းပုံ ရင်ထိုးလေး တစ်ခုကို အမှတ်တရဖြစ်စရာပင် ဆယ့်ခုနစ်ကျပ်နှင့်ဝယ်ပေးသည်။

ရင်ငြိမ်းကလည်း အဲဒါလေးကို အရမ်းသဘောကျတာပဲဟု ဝမ်းသာအားရပြော၏။

(၄)

‘အဲဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ရည်းစားတွေဖြစ်သွားကြ
တယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား စွဲမြဲ’

စွဲမြဲ မောင်းလာသောကားလေး ကြိုပင်ကောက် အဝင်
လောက်မှာ ထိုနေရာအထိ ပြောပြီးသည်။ စွဲမြဲ စကားကို ဖြတ်၍
ဝင်းဌေးက ဝင်မေး၏။

စွဲမြဲက ရယ်လိုက်ရင်း . . .

‘သဘောကတော့ ဒါပဲပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီရက်ပိုင်းမှာ ချက်
ချင်းကြီး ဖြစ်သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုးတန်းနှစ်ဝက်ကျော်
ကျော်လောက်အထိကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီပုံစံနဲ့ နေလာကြ
တာပါပဲ’

‘ဒီပုံစံဆိုတာက ဘယ်လိုပုံစံကို ပြောတာလဲ’

‘စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်း၊ တစ်သက်လုံး မမေ့စရာကောင်း
တဲ့ပုံစံမျိုးလေးပေါ့ကွာ၊ မင်းမသိဘူး ဝင်းဌေး၊ ရင်ငြိမ်းက ဝတ္ထုတွေပဲ
ဖတ်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ပင်ကိုကပဲ စိတ်ကူးယဉ်တတ်လို့လားမသိဘူး
အဲဒီလို ကဗျာဆန်ဆန်လေးတွေ သိပ်လုပ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခု

တော့ ရှိပါတယ်ကွာ’

‘ဘာလဲ’

‘အင်း ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ တို့နှစ်ယောက်စလုံးက သိပ်ငယ်သေးတယ်ကွာ၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတာ အခု ဒီ အသက်အရွယ်ကနေ ပြန်ကြည့်ရင် အတော်ငယ်သေးတဲ့အရွယ်၊ အမှန်က ကလေးသာသာအရွယ်ပဲ’

‘ဒါပေမယ့် တချို့လည်း အဲဒီအရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်တွေ ဘာ တွေ့တောင် ပြုကြတာပဲကွာ’

‘ဒါက . . . ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စပဲကွာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာချည်း သက်သက်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီထက်စောပြီးတောင် အိမ်ထောင်က တော့ ပြုလို့ ရတာပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘဝနဲ့ယှဉ်စဉ်းစားရင် အဲဒီအရွယ်ဟာ ဘာမှ မပြည့်စုံသေးတဲ့အရွယ်ပဲ၊ နောက်တစ်ခုက . . . အာရုံပိုင်း၊ အထူးသဖြင့် ဘဝနဲ့ဆိုင်တဲ့ အာရုံစူးစိုက်စရာတွေ လစ်ဟင်းကုန်တဲ့ ကိစ္စ’

‘ဘာလဲကွာ၊ မင်းက အခုမှ နောင်တရနေတာလား’

‘နောင်တဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ဒီနေရာမှာ ငါမသုံးချင်သေး ပါဘူးကွာ၊ ဒီအပိုင်းကအထိကတော့ နောင်တဆိုတာမျိုးရလောက် အောင် အဖြစ်ဆိုးသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အစပေါ့လေ၊ ချစ်တာကတော့ ခုလည်း ချစ်နေတာပဲ ဝင်းဌေးရာ၊ ချစ်တာကို အမှား တစ်ခုအနေနဲ့ ငါ မယူဆချင်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် မင်းက ဘာပြောချင်တာလဲ’

‘ငါတို့နှစ်ယောက်ချစ်တာ သိပ်စောသွားတယ် ဝင်းဌေး၊ ပြီးတော့ တော်ရုံပဲ ချစ်ခဲ့ကြရင်လည်း ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့နှစ်

ယောက်က သိပ်ကဗျာဆန်လွန်းအားကြီးသွားတယ်’

ဝင်ဌေးက စွဲမြဲစကားကို သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်သည်။

‘လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းစကားက အဆန်းပဲ၊ ကဗျာဆန်အား ကြီးသွားတယ် . . . ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဝင်ဌေး၊ အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ သိမ်မွေ့နူး ညံ့ပြီး အင်မတန်မှ အနုပညာဆန်တဲ့ကိစ္စ၊ အဲဒီကိစ္စမှာ ကဗျာဆန် တယ် ဆိုတာကတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး၊ အင်မတန်လှပြီး အင်မတန် စွဲမက်စရာကောင်းနေမှာပဲ၊ အနုပညာဆန်တာနဲ့ ကဗျာဆန် တာက မိတ်ဖက်ကျပြီး ဟပ်နေတာကိုးကွ’

‘ဒါဖြင့် ဘာနဲ့ မိတ်ဖက်မကျလို့လဲ’

‘ဘဝနဲ့လေကွာ၊ ဘဝဆိုတာကျတော့ အနုပညာမဆန်ဘဲ၊ ဘဝဆိုတာက အင်မတန်မှ လက်တွေ့ကျပြီး အင်မတန်မှ သိပ္ပံနည်း ကျနေတော့ ဘဝထဲမှာ ကဗျာဆန်ခြင်းဆိုတာက စစ်မြေပြင်က ကျည် ဆန်တွေကြားထဲမှာ မယ်ဒလင်တီးပြီး သီချင်းသွားဆိုနေသလို ဖြစ်နေ တော့တာပေါ့’

‘ကျည်ဆန်တွေ တဖြောင်းဖြောင်း ဝင်လာတော့တာပဲလား’

‘အေး . . . အဲဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲ ဝင်းဌေး၊ ဒီလိုကွ . . . မင်းကို ပထမဆုံး နားလည်အောင် တစ်ခုပြောရရင် ရှစ်တန်း အောင်တဲ့အထိ ဆားစည်ကျောင်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ငါရယ် ဇေယျ ရယ် ရင်ငြိမ်းရယ်ဆိုတာ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းမှာ အမြဲထိပ်ဆုံးက ရောက်နေတဲ့ လူတွေ၊ ရှစ်တန်းအောင်တော့ ငါက လေးဘာသာ ဂုဏ်ထူးပါတယ်၊ ရင်ငြိမ်းနဲ့ဇေယျက သုံးဘာသာ . . . ဒီလိုလူတွေ နော်၊ အဲဒီလို အနေအထားကနေပြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲ သိလား’

‘အင်း ပြောပါဦး’

‘ပြောမှာပါကွာ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောချင်လွန်းလို့ပဲ ဒီလောက် သိုင်းဝိုင်းစကားစခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခဏလေးတော့နေဦး၊ မြို့ထဲ ကားဖြတ်နေတုန်းမှာတော့ ခံစားမှုတွေ သိပ်ဝင်နေတာ မကောင်းဘူး၊ စစ်မြေပြင်သွား မယ်ဒလင်တီးတာနဲ့ လူရှုပ်ကားရှုပ်တဲ့ လမ်းမှာ ကားမောင်းရင်း စိတ်ကူးယဉ် လွမ်းဆွေးနေတာနဲ့လည်း အတူတူပဲ’

ပြောရင်းနှင့် စွဲမြဲက မြင်းလှည်းတစ်စီးကို သတိဖြင့် ပတ် ရှောင်ရင်း ကျော်တက်သည်။

ထိုစဉ်လမ်း ဘယ်ဘက်ဘေးမှနေ နွားတစ်ကောင်က ခေါင်း ယမ်းပြီး ဝင်လာသည်။ စွဲမြဲ ကမန်းကတန်းနှင့် သတိထားပြီး မနည်း ရှောင်လိုက်ရ၏။

‘အဲဒါ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ စွဲမြဲ’

ဇေယျအမေးကြောင့် စွဲမြဲက ခေါင်းခါသည်။

‘မင်းသွားနှင့်တော့ကွာ ဇေယျ၊ ငါ ရင်ငြိမ်းကို စောင့်လိုက်ဦး မယ်’

ကျောင်းရောက်ခါနီးကျမှ တစ်မျိုးဖြစ်လာသော စွဲမြဲအပြု အမူကြောင့် ဇေယျက မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း . . .

‘ဘာလဲ ဟေ့ကောင် . . . ဒီနေ့လည်း ကျောင်းမတက်ဘဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် လျှောက်လစ်ကြဦးမလို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ

စာတွေက တဖြည်းဖြည်း အရေးကြီးလာလို့ ဆရာဆရာမတွေက တောင် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မနားဘဲ သင်ပေးနေတဲ့ဥစ္စာ တော်ယုံပဲ ကောင်းတယ်၊ စွဲမြဲ . . . မင်းတို့ဟာက နည်းနည်းလွန်နေကြပြီ’

ပထမတော့ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဆရာလုပ်ခံလိုက်ရ သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် စွဲမြဲစိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားသေး သည်။ သို့သော် ဇေယျ စေတနာနှင့် ပြောသည်ဆိုသည်ကိုလည်း နားလည်၊ နောက်တစ်ခုက သူ့ဘက်ကကြည့်လျှင် သည်လိုပဲ မြင်စရာ ကလည်း ဖြစ်နေသည်မို့ စိတ်ကိုလျှော့၍ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

‘မဟုတ်ဘူး ဇေယျရာ၊ ငါတို့မှာ သေရေးရှင်ရေးလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေး နည်းနည်းရှိနေလို့ပါ။ အချိန်မီရင် ငါတို့နှစ် ယောက်စလုံး ကျောင်းလာတက်ပါ့မယ်၊ မင်းသွားရင်းနဲ့ ရင်ငြိမ်းကို တွေ့ရင်လည်း ပြောလိုက်ပါ။ ငါ ဆေးရုံထောင့်က စောင့်နေတယ်လို့’

သည်လောက်ပြောပြီး၍မှ ပြောမရလျှင် နောက်ထပ် ဘယ် လောက်ပြောပြောလည်း ရစရာမမြင်တော့ဟု သဘောပေါက်ပြီးဖြစ် သည့် ဇေယျက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းနှင့်အတူ ခေါင်း အသာအယာညိတ်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

စွဲမြဲတစ်ယောက်သာ ပြည်တော်သာလမ်းနှင့် ဆေးရုံလမ်း ထောင့်မှ မန်ကျည်းပင်ကြီးရိပ်တွင် ဝင်ခိုရင်း ရင်ငြိမ်းအလာကို စောင့် သည်။

အချိန်က ဇန်နဝါရီလ ဆောင်းလယ် ကာလကြီးဖြစ်သော် လည်း အညာထုံးစံအတိုင်း နေမြင့်လာသည်နှင့် အတော်ပူအိုက်နေ ပြီ။ စာမေးပွဲကလည်း ဘာမှမလိုတော့။

သို့သော် ခက်သည်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ညစ်စရာ

ကောင်းလာသော ပြဿနာများကလည်း တစ်ဖက်၊ ခုပင်လျှင် ရင်ငြိမ်း
နှင့်သူ တူတူ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်လုပ်ရသောအခြေအနေမျိုး
မရတော့။

ရင်ငြိမ်းနှင့် သူ့အနေအထားကို ရိပ်မိသွားသော ရင်ငြိမ်းအိမ်
မှ နည်းနည်းကြပ်မတ်သော အစီအမံများကို လုပ်ဆောင်လာသည်။
ရှေ့လျှောက်လည်း ဘာတွေ့ကြုံရဦးမည် မသိ။

မနေ့ကညနေ ကျောင်းဆင်းခါနီးမှာ မခင်စန်း အလစ်
ချောင်း၍ ရင်ငြိမ်းပေးသွားသော စာလေးကို သတိရသည်။

စာကလည်း မခင်စန်းအလစ်မှာ ခိုးရေးလိုက်ရပုံရသည်။
လက်ရေးကလည်း မသေမသပ်။ ပြီးတော့ တိုတိုလေး။

စွဲမြဲ

ပြဿနာတွေကတော့ တက်နေပြန်ပြီဟာ

ငါ နင်ကို ပြောစရာတွေမရှိတယ် ဗနက်ဖြန် စနေနေ့ အချိန်ပိုသင်တန်းကို
နင်မတက်နဲ့၊ ငါလည်း ကျောင်းကနေ ပြန်လစ်ထွက်ခဲ့မယ်။ ဒါတိုင်း
စောင့်နေကျနေရာကပဲ စောင့်.. ပြေးလား။

ရင်ငြိမ်း

ဒါပဲဖြစ်မည်။

လောကဆိုသည်မှာ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းသည်ဟု စွဲမြဲ
တွေးလိုက်၏။

အခြေအနေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲ

သွားလိုက်သည်မှာ မူလအနေအထားကိုပင် မှတ်မိနိုင်စရာမရှိတော့။
ဟိုတုန်းက အချိန်မရွေး တွေ့နိုင် ခေါ်နိုင် စကားပြောနိုင်သည့် လူ
တစ်ယောက်ကို အခု ခဏတစ်ဖြုတ်တွေ့ပြီး စကားပြောဖို့ပင် အသေ
အလဲနှင့် စွန့်စွန့်စားစား ကြိုးစားနေရသည်။

တစ်ခုတော်သေးသည်မှာ ရင်ငြိမ်းကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ဘက်
က ရှိနေ၍ပင် နို့မို့သာဆို အခြေအနေက တွေးဝံ့စရာပင် မရှိ။

နေကျကျပူနေသော လမ်းမတစ်လျှောက် လှမ်းမျှော်ကြည့်
လိုက်သည်။ ရင်ငြိမ်း၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသေး။

ရင်ငြိမ်းက မှာသာထားသည်။

ထွက်ကော ထွက်လာနိုင်ပါ့မလား မသိ။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တိုင်းမှာ ရင်ငြိမ်းအခြေအနေကို စောင့်ကြပ်
ကြည့်ရှုရန် သူ့အိမ်မှအပ်ထားသော ဆယ်တန်းက မခင်စန်းတို့နှင့်
ကတော့ အချိန်ပိုသင်တန်းချိန်ချင်း မတူ။ သို့သော် ပြောလိုတော့မရ။
စိတ်ပူပူနှင့် ရင်ငြိမ်းအိမ်က တစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာပြီး စောင့်
မနေဟု မပြောနိုင်။

သည်လိုသာဖြစ်လျှင် ကြားထဲက သူ အတန်းလည်း မတက်
ဖြစ်၊ ရင်ငြိမ်းနှင့်လည်း မတွေ့ရဘဲ ဖွတ်မရ ဓားမ၊ဆုံး ဖြစ်မှာသေချာ
သည်။

ရင်ငြိမ်းအရိပ်အယောင် မမြင်ရလေ စွဲမြဲရင်ထဲ ပူလေ
ဖြစ်လာသည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ ပျော်စရာ ရင်အေးစရာချည်း သက်သက်
မဟုတ်ကြောင်း ဘယ်သူမှ သင်ကြားစရာ မလိုဘဲနှင့် စွဲမြဲ သဘော
ပေါက်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော်ကာလ

အထိ ဘာအပူမှ ဝင်ရောက်မထိုးဖောက်လာမီ ပျော်စရာကာလလေး
များကို အမှတ်ရသည်။

ထိုရက်များက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရင်ခုန်ခြင်းနှင့်
ပျော်ရွှင်ခြင်းကလွဲ၍ တခြားဘာမှမရှိ။

အရာအားလုံးသည် လှပချမ်းမြေ့ပြီး ကြည်နူးစရာများဖြင့် သာ
ပြည့်ဝခဲ့လေ၏။

(၅)

အခြားကိစ္စများကို အသာထားပါဦး . . . အများသူငါ တော်တော်များများတွင် စိတ်တပူပူ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ချစ်သူအဖြစ် ကူးပြောင်းရေးကာလကိုပင် သူတို့နှစ်ယောက် အတော်စိတ်အေးလက်အေး ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

အမှန်တော့ ရင်ငြိမ်းမွေးနေ့တွင် အသည်းပုံ ရင်ထိုးလေး လက်ဆောင်ပေးပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ပင် ဇာတ်လမ်းက ပြီးခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုအခြေအနေကနေ ချစ်သူများ ဖြစ်ကြသည်အထိ ဘာမှ တပင်တပန်းကြိုးစားရခြင်းမျိုး မရှိတော့။ အရာအားလုံးက အလိုက်သင့်စွာပင် အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း ပြေလည်သွားခဲ့သည်။

ချစ်သူဘဝသို့ ကူးပြောင်းပုံကလည်း အလွန်ညင်သာချောမွေ့သည်။

မှတ်မှတ်မိမိ ရင်ငြိမ်းနှင့် သူ ဘုရားသွားဖူးသည့် ရင်ငြိမ်းမွေးနေ့နောက်ပိုင်း တစ်ရက်ကျော် တနင်္လာနေ့ကစ၍ သူနှင့်ရင်ငြိမ်းအကြားတွင် အစဉ်အလာသစ်လေးတစ်ခု တိုးခဲ့သည်။

ထိုအစဉ်အလာက တခြားမဟုတ်။ အဖုံးလှလှလေး ဖုံးထား

သော ဗလာစာအုပ် ထူထူတစ်အုပ် ညနေတိုင်း အပြန်အလှန် လက် ပြောင်းရင်း တစ်ယောက် ခံစားချက်ကလေးများကို တစ်ယောက်တစ် လှည့်စီ အသိပေးကြသည့် အစီအစဉ်လေး ဖြစ်သည်။

ထိုအစီအစဉ်လေးကို စတင်သူမှာလည်း ရင်ငြိမ်းပင် ဖြစ် သည်။

ထိုတနင်္လာနေ့ညနေ ကျောင်းကအပြန် အိမ်ဝအရောက် တွင် ရင်ငြိမ်းက သူ့လွယ်အိတ်ထဲကနေ ထိုကတ်ထူးဖုံး ဗလာစာအုပ် ထူထူလေးကို ထုတ်ပေးသည်။

‘အဲဒါ ဘာစာအုပ်လဲ ရင်ငြိမ်း’

စွဲမြဲအကြည့်ကို ရင်ငြိမ်းကရယ်၍ တုံ့ပြန်ရင်း . . .

‘မေးမနေနဲ့ ယူသွား၊ အိမ်ရောက်တော့ ဖတ်ကြည့်၊ အထဲမှာ နင့်အတွက် ငါစာရေးပေးထားတယ်’

လှစ်ခနဲ စွဲမြဲ ရင်ထဲခုန်သည်။

အိမ်ရောက်မှ ဖတ်ဆိုသော်လည်း စွဲမြဲ ဘယ်လိုမှ မအောင့် နိုင်တော့။ ရင်ငြိမ်းတို့အိမ်နှင့် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်သည့်နေရာ ရောက်သည်နှင့် လမ်းဘေးအရိပ်ရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် စက်ဘီးကိုထိုးရပ်ပြီး စာအုပ်ကို ကပျာကယာ ဖွင့်ကြည့်သည်။

စာအုပ်လေးက စာမျက်နှာ ၂၀၀ ပါ ဗလာစာအုပ်ကတ်ထူ ဖုံးလေး။ ထိုကတ်ထူဖုံးစာအုပ်ကို ဂျပန်မချောချောလေးပုံပါသည့် နိုင်ငံခြားပြက္ခဒိန် စာရွက်ချောလေးဖြင့် ထပ်ဖုံးထားသေးသည်။

စာအုပ်၏ ပထမဆုံးစာမျက်နှာတွင် အောက်ပါစာသားများ ကို ရင်ငြိမ်းလက်ရေးလေးဖြင့် တွေ့ရ၏။

“ဤစာအုပ်တွင်းရှိ စာမျက်နှာများသည်
 သင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သက်ဆိုင်သော စာမျက်နှာများ ဖြစ်သည်။
 ကျွန်ုပ်တို့၏ခံစားချက်များကို သင်ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။
 သင်၏ခံစားချက်များကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ဖတ်ရှုပါမည်။
 အခြားသူများအား ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗဟုတရားပို့ဆောင်”

စာသံပေသံများဖြင့် ရေးထားသော အဖွင့်အမှာစကားကို
 ဖတ်ရင်း ပြုံးမိသည်။ အများနှင့် မသက်ဆိုင်သော နှစ်ယောက်တည်း
 သီးသန့်ကိစ္စလေးများ ရှိလာခြင်းအတွက်လည်း ဝမ်းသာသလိုလို၊ ရင်
 ခုန်သလိုလို ကြည်နူးသလိုလို ဖြစ်လာရင်း စွဲမြဲက နောက်စာမျက်နှာ
 တစ်ရွက်ကို လှန်လိုက်သည်။

စွဲမြဲ၊

ငါ နင်ကို သိပ်သတိရနေတာနဲ့ သန့်စာအုပ်ကလေးကလည်း
 အသစ်ပေါ်နေတာနဲ့ အတော်ပဲခိုပြီး သန့်ကိစ္စလေးကို လုပ်လိုက်တာ။
 သန့်ကိစ္စပြီးတော့ ဘာတွေ စ၊ရေးရမယ့်အခန်း အသစ်ပေါ်လာတယ် အပေမယ်
 ကိစ္စတွေ၊ဗုဒ္ဓါပါဘူး၊ နောက်ကျရင် တဖြည်းဖြည်း အများကြီး
 ရေးတတ်လာမှာပေါ့။

ဘာလဲ နင်က ငါ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်ခိုပြီး ရယ်နေလား၊
 အေး၊ အသက်လိုခိုရင်တော့ နင်နဲ့ငါနဲ့ အတွေ့ပဲနော် သန့်လိုလုပ်လို့
 ငါ့ကို လှောင်ရင်တော့ နင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်သက်လုံး သေသန့်ပြတ်ပဲ။

အဲဒါနဲ့ ဗဟုတရား၊ သုတစုံလေးကို နှလုံးသဘောကျ
တယ်ဆိုရင်တော့ သေချာပတ်။ ငါ့စိတ်ကူးကို ပြောပြမယ်။

ငါ့စိတ်ကူးက သုတလို့ သုတစုံအရပ်ရပ်ကို အခု ငါက စ၊ ရေးလိုက်ပြီ၊
အဲဒါကိုဖတ်ပြီးရင် နှလုံးနဲ့ နှလုံးပြောချင်တဲ့ စကားတွေ သုတစုံမှာပဲ
ပြန်ရေး၊ ပြီးရင် ဗဟုတရားကို ငါ့ကိုပြန်ပေး၊ နောက်တစ်နေ့ကျတော့
ငါက ပြန်ရေးပြီး နှလုံးကို ပြန်ပေးမယ်။

အဲဒါဆိုရင် နှလုံးငါနဲ့နှလုံးဖောက် ဒီပြင်လူတွေ ဘယ်သူ့မှ မသိစေ
ချင်တဲ့ စကားတွေကို သုတနည်းနဲ့ အမြဲပြောသွားလို့ရတယ်။

တချို့စကားတွေက ပါးစပ်နဲ့ လူကိုယ်တိုင် ပြောရတာကတယ်ဟာ
ရှက်သလိုလိုပဲ၊ သုတလို့မျိုးစာနဲ့ရေးတော့ ရေးရဲတယ်၊ ဥပမာပေါ့ဟာ၊
နှလုံးဟိုနေ့က ငါပေးနေတဲ့အတွက် လက်ခံခံနေမိတဲ့ကိစ္စ။

နှလုံးဖောက်လက်ခံခံနေလေ့ရှိတဲ့ ငါ အခုအသေအကျတော့ပဲ ခွဲခြား
နှလုံးစိတ်ကူးလေးက အခုအသေအကျတော့ပဲ၊ အဲဒါလက်ခံခံနေလေ့ရှိတဲ့ ငါ
တစ်သက်လုံးသိမ်းထားမယ်နော်၊ နှလုံးကတော့ ငါ့ကိုပဲ လက်ခံခံနေလေ့ရှိတဲ့
ပေးဖူးတာကို တစ်သက်လုံး သတိရနေမှာလား၊ ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ
မပေးဘူးသိလား။

အဲဒါနဲ့လို့မျိုးပေါ့ဟာ၊ သုတစကားမျိုး ပါးစပ်ကပြောရမှာ
တစ်မျိုးပြီးပဲ၊ အဲဒါနဲ့ စကားတွေ သုတစုံကျတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပြောရတာပေါ့။

နောက်တစ်ခုက လာမယ့်စနေနေ့ကျရင် နောက်တစ်ခါ ဘုရားသွားချင်
သေးတယ်ဟာ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ နှလုံး စဉ်းစားထားစမ်းပါ။

ရင်ငြိမ်း

လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် လက်မှတ်အောက်တွင် နေ့စွဲလေး
ပါ ရင်ငြိမ်းက ရေးထည့်ထားသည်။

စွဲမြဲ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

မလိုအပ်ဘဲ အစိုးရိမ်ကြီးသော ရင်ငြိမ်းကိုလည်း ခုချက်ချင်း
ပြေး၍ပင် ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ သည်ကိစ္စကို ငါက ဘာဖြစ်လို့
လှောင်ရမှာလဲ ရင်ငြိမ်းရယ်။ ဒါ လှောင်စရာ မဟုတ်ဘဲ နင့်စိတ်ကူး
လေးက ကောင်းလွန်းလို့ ချီးကျူးရင်သာ အရမ်းချီးကျူးရမှာ . . . ဟဲ့။

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။

သို့သော် ထိုစာအုပ်လေး လွယ်အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး စက်ဘီး
ပြန်နင်းရသည်မှာ ခါတိုင်းထက် များစွာပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။

ခါတိုင်းလို မြေနီလမ်းကြမ်းပေါ်မှာ နင်းရသည့်အရသာမျိုး
လည်း မရှိ။ ဘာနှင့်တူသလဲဆိုတော့ ကောင်းကင်က တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်
များထဲတွင် စက်ဘီးနင်းရင်း အိပ်မက်မက်နေရသလို ဖြစ်နေ၏။

ရင်ငြိမ်း၊

နင်၊စာအုပ်လေးရယ် နင်ရေးထားတဲ့ စာလေးရယ်ကို ဖြည့်ပြီး ငါ
အရမ်းဖြည့်နူးတာပဲဟာ၊ နင် အရမ်းဝတ်တာပဲ၊ သန့်လိုစိတ်ကူးလေး
ရတဲ့အတွက် နင်ကို အရမ်းချီးကျူးမိတယ်၊ တကယ်ပြောတာ ရင်ငြိမ်း၊
ငါ နောက်နေ့က လောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

နင်၊စိတ်ကူးနဲ့ အစီအစဉ်လေးကို ငါ တကယ်သဘောကျလို့ပြောတာပါ။

ငါလည်း နှင်လိုပဲပေါ့ဟာ၊ တချို့စကားတွေကျတော့ လူကိုယ်တိုင်ပြီး
ပြောရတာ ခက်သလိုလို၊ ရှက်သလိုလိုဖြစ်ရတာပဲပေါ့၊ ဒုလိုကျတော့
လွယ်သွားပြီ။

ခိုပါတော့ဟာ၊ နာသန့်နေ့က နှင်ကို ငါလက်ဆောင်ပေးတော့
နာလက်ဆောင်ပေးကို တစ်သက်လုံး သိမ်းထားရောင်ရင်ငြိမ်း၊ တန့်ပြီးမပြီးပေ
မယ်၊ နာမာတရဖြစ်ရတဲ့မှာ နာမာတရဖြစ်ရတဲ့ နာကောင်းခံလက်ဆောင်
လို ငါတော့ သတ်မှတ်မိပါတယ်၊ ပြီးတော့ သန့်နာဖြစ်နာပျက်လေးကိုလည်း
ငါ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာသာနဲ့ပေါ့ဟာ၊
ပြောချင်တာပေါ့။

ဒုတော့ ငါ တကယ်ပြောဖြစ်သွားပါပြီ။

နောက်တစ်ခုကလည်း သန့်တစ်ခါ ဘုရားသွားရင် ခဏလေးနဲ့
မပြန်ချင်ဘူးဟာ၊ ဘုရားပေါ်မှာ နာပြောပြီးနေကြမယ်၊ ပြီးတော့ . .
နာချိန်ရရင် ရင်ပြင်ပတ်ပေါ်ကနေ နောက်ဘက်ခင်းပြီး ရောဝတိမြစ်ပြီးရဲ၊
သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ တို့နှစ်ယောက် လျှောက်သွားရနောင်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်
တို့နှစ်ယောက် နာသန့်လိုပဲ ခဏခဏ သွားချင်တယ်။

နှင်နဲ့ နာသန့်လိုသွားနေရတဲ့နာခါ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိပါဘူးနော်၊
ငါ နာခါမပျောက်ပဲ၊ နှင်ရောမောင်ရင်ငြိမ်း၊ တို့နှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး
နာသန့်လိုလျှောက်သွားနေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

(၆)

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ စွဲမြဲရယ်၊ နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာ’

‘နေပါဦးဟ၊ ဒီစောင်းတန်းတစ်လျှောက်မှာ ရေးထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေက မြသလွန်သမိုင်းကို သရုပ်ဖော်ထားတာဟ၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်၊ ခဏလေးဖတ်ချင်လို့’

‘အံ့မယ်လေး မြသလွန်ဘုရားသမိုင်းများ ငါ့မေးလည်း ငါပြောပြတတ်ပါတယ်ဟယ်၊ ဒါများ အထူးအဆန်းကျနေတာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား မကွေးဟိုဘက်ကမ်းက မင်းဘူးစက္ကတိန်းဘုရားကို ကြွလာတော့ ဒီဘက်ကမ်းက ဘောကျော်နှင့် ဘောသော ကြစုသဖန်းသီးတွေ သွားကပ်တယ်၊ အဲဒီတော့ . . . မြတ်စွာဘုရားက သူတို့ဘီလူးတွေ ကိုးကွယ်ဖို့ ဆိုပြီးတော့ သိကြားမင်း လှူထားတဲ့ မြသလွန်ကို စွန့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ဘီလူးတွေက သူတို့နေရာမှာ ဘုရားပြန်တည်တယ်၊ အဲဒီတော့ သိကြားမင်းက အဲဒီနေရာမှ အဲဒီလို တည်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး ဘုရားကို ဖြိုပစ်တယ်၊ သလွန်ကိုလည်း ပြန်သိမ်းထားလိုက်တယ်၊ ဒီနောက်ဘဝမှာ ဘီလူးညီနောင် လူပြန်ဖြစ်မှ အဲဒီသလွန်ကို ဌာပနာပြီး အခု ဒီနေရာမှာ တည်တယ် . . . ဒါပဲ ပြီးပြီ’

ရင်ငြိမ်းအပြောနှင့် အမူအရာကြောင့် စွဲမြဲရယ်သည်။ ပြီးမှ စောင်းတန်းအပေါ်ရှိ ဘုရားသမိုင်း ပန်းချီကားဆီ လက်ညှန်ရင်း . . .

‘နင်ပြောတာက အကြမ်းဖျင်းကြီး ရင်ငြိမ်းရဲ့၊ အဲဒီလောက် တော့ ငါလည်း သိတာပေါ့၊ ခုဟာက အသေးစိတ်လေးတွေပါလို့’

‘ဘာ အသေးစိတ်လဲ’

‘ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောတို့ ဘီလူး ဘဝမှာ တည်တဲ့ဘုရားကို သိကြားမင်းက ဖြိုလိုက်တော့ ဘုရားပြိုသွား တယ်၊ အဲဒီနေရာကို ဘုရားပြိုရွာလို့ ခေါ်တယ်တဲ့’

‘အံ့မယ်လေး အဲဒါလည်း ဘာမှမဆန်းဘူး၊ နင်သွားချင်ရင် ငါလိုက်ပို့လို့တောင် ရတယ်၊ ဖပြိုမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ရှိသားပဲ’

‘ဘယ်လို ရင်ငြိမ်း . . . ဖပြို ဟုတ်လား’

ရင်ငြိမ်းက ရယ်သည်။

‘ဘုရားပြိုကို ပြောတာပါဟ၊ ဒါပေမယ့် တို့ဆီမှာ ဘယ်သူမှ ဘုရားပြိုလို့ စာသံပေသံနဲ့ မခေါ်ဘူး၊ ဖပြိုပဲ . . . ဖပြိုဆို လူတိုင်း သိတယ်’

‘နောက်ပြီးတော့ ရှိသေးတယ် ရင်ငြိမ်းရဲ့၊ အဲဒီဘုရားကို ဖြိုပြီး တော့ သိကြားမင်းက သလွန်ကိုပြန်ယူလာပြီး ဘုရားသုံးဆူအရပ်က ရသေ့ကြီးသုံးပါးဆီမှာ အပ်ထားသတဲ့ အဲဒီ ဘုရားသုံးဆူဆိုတာက . . .’

‘ဒီနားလေးတင် . . . မြို့ဟောင်းအရှေ့ဘက်က သီရိဂီရိရိယံ တင် တို့ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးအတိုင်း တည့်တည့်ဝင်လာရင် အနောက် ဘက်က မြို့ဟောင်း အရှေ့ဘက်က သီရိဂီရိ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီအတိုင်း တန်းတန်းသွားပြီးတော့ မင်္ဂလာဈေးတို့ ဘာတို့လွန်ပြီး

အရှေ့ချိုးလိုက်ရင် အဲဒါဘုရားသုံးဆူပဲ၊ ကယားတစ်နဲ့ ကပ်နေတာ ဘုရားသုံးဆူ၊ ဟိုဘက်ဆက်သွားလိုက်ရင် စစ်တပ်ပဲ စည်းရုံးချင်း ကပ်နေတာ’

‘အဲဒီမှာ အခု ဘာတွေရှိလဲ’

‘ဘုရားတွေရှိတာပေါ့ဟ၊ ဘုရားသုံးဆူပါဆိုမှ ဘုရားကြီးသုံးဆူရှိတယ်’

‘ဘုရားပြိုမှာကော’

‘ဘုရားပြိုမှာလည်း ဘုရားရှိတာပဲ’

‘အေးဟာ . . . ငါ အဲဒီနေရာတွေ သွားကြည့်ချင်လိုက်တာ’

‘အံ့မယ်လေး ဒါများ ခက်ခက်နီးနီးလိုက်လို့ ခုသွားတောင် ခုရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထားလိုက်ပါ နောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး သွားတာပေါ့’

‘နောက်ပြီးတော့ ဟိုပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ထဲမှာ ရှိသေးတယ် ဟ . . . ဆုတောင်းပြည့်တို့ ပန်းရစ်တောင်တို့ ရွှေလင်မျှော်တို့ သိကြားနတ်ကွန်းတို့ သိမ်တော်ကြီးတို့ မကွေးမြို့တို့ . . . ဘာတွေလဲ မသိဘူး’

‘ဪ အဲဒါတွေက နင်စောစောက ပြောတဲ့ ဘုရားပြိုရယ် ဘုရားသုံးဆူရယ် ခုပြောတဲ့ဟာတွေ ပေါင်းလိုက် ရှစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီရှစ်ခုကို စောလူးမင်းက ဘုရားသမိုင်းနဲ့ ဆက်နေတဲ့ ရှစ်ဌာနဆိုပြီး တည်တာတဲ့၊ ဒါကြောင့် မကွေးမြို့က စောလူးမင်းတည်တဲ့မြို့၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဗျာဒိတ်အရတည်တာ တို့မြို့က နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး’

‘ငါ့အဖေပြောတော့ ဒီနေရာက အစက ဘီလူးတွေနေတဲ့ အရပ်တဲ့ . . . အဲဒါကော ဟုတ်လား’

‘ဘုရားလက်ထက်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဟ၊ စောလူးမင်း

လက်ထက် ပုဂံခေတ်ကျတော့ ဘယ်က ဘီလူးတွေရှိတော့မှာလဲ၊
ဘောသောနဲ့ဘောကျော်တောင် လူပြန်ဖြစ်လို့ ဘုရားဒကာဖြစ်ပြီး
ဘောကျော်က သူဌေးသမီး ပုဏ္ဏဝတီနဲ့တောင် ညားပြီးပြီ’

စွဲမြဲ ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်၍ . . .

‘အဲ . . . နင် ခုနပြောတဲ့ ပုဏ္ဏဝတီဆိုတာလည်း တွေ့တယ်၊
သူကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီသမိုင်းထဲ ပါလာတာလဲ’

ရင်ငြိမ်းက မျက်ခုံးပင့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ . . . အခုမှ ငါလည်း သမိုင်းကြောင်း အကုန်ပြန်
လှန်ပြီး ဇာတ်စုံခင်းနေရတော့တယ်၊ ပုဏ္ဏဝတီဆိုတာက သူဌေးသမီး၊
ဘောကျော်ရဲ့ မိန်းမဖြစ်မယ့်သူ၊ ပုဏ္ဏဝတီအဖေက သုဘောဂသူဌေး
ကြီးတဲ့၊ အဲဒီသူဌေးကြီးက မြသလွန်ဘုရားကို တည်ချင်တယ် . . .
ဒါပေမယ့် ဘုရားသုံးဆူက ရသေ့ကြီးတွေက ဒီသလွန်ဟာ ဘောကျော်
တို့ရဲ့ သလွန်၊ ဒါကြောင့် ဘောကျော်ဝင်စားတဲ့လူ တည်မှ ဒီဘုရားက
ရမှာ၊ ဘုရားဒကာဖြစ်ချင်ရင် ဘီလူးညီနောင် ဝင်စားတဲ့ လူယောက်ျား
ညီနောင်ကို ရှာ၊ သူတို့နဲ့ ပေါင်းတည်မှ ရမယ်ဆိုလို့ လိုက်ရှာတယ်
. . . မတွေ့ဘူး . . . ဘယ်လိုရှာရမှန်းလည်း မသိဘူး’

ရင်ငြိမ်းက စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် သမိုင်းကြောင်းကို ကျဉ်းနိုင်
သလောက်ကျဉ်းပြီး တိုပြတ်ပြတ် ပြောသည်။ စွဲမြဲက ရင်ငြိမ်း ဒါတွေ
သိနေပုံကို အံ့သြနေမိသည်။

‘အဲဒီမှာ ပုဏ္ဏဝတီကလည်း ဘုရားဒကာဖြစ်တဲ့ ဘောကျော်
နဲ့ ပေါင်းဖက်ချင်တော့ ရှာလို့မရတဲ့ အဆုံးမှာ ပန်းကုံးတစ်ခု အဓိဌာန်
ပြီး အခု နင်အခုပြောတဲ့ ပန်းရစ်တောင်ပေါ်မှာ ချထားတယ်၊ စာ
တစ်စောင်လည်း ရေးထားတယ်၊ ဒီစာနဲ့ ဒီပန်းကုံးတို့ ဘောကျော်

ဝင်စားတဲ့လူမှ တွေ့မြင်ပါစေလို့၊ ပြီးတော့ ဘောကျော်ဝင်စားတဲ့သူကို သူက လင်လည်း တော်ချင်တယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့လင်ဖြစ်လာမယ့် ဘောကျော် ဘယ်မှာရှိပါလိမ့်၊ ဘယ်တော့ လာမှာပါလိမ့်ဆိုပြီး ခဏ ခဏ မျှော်တယ်။ အဲဒီမျှော်တဲ့နေရာမှာ ရွှေလင်မျှော်ဆိုတဲ့ဘုရား တည်ထားတာပဲ’

‘နောက်တွေ့သွားကောလား’

‘တွေ့တာပေါ့။ အဲဒီပန်းရစ်တောင်ပေါ်က စာခွေနဲ့ ပန်းကုံးကို တွေ့ပြီး ဘောကျော်တို့က သူဌေးကြီးနဲ့ ပုဏ္ဏဝတီဆီသွားတယ်။ ပုဏ္ဏဝတီနဲ့ ဘောကျော်နဲ့လည်း ပေါင်းရတယ်။ ဘုရားလည်း တည်ဖြစ်တယ် . . . ဒါပဲ၊ တော်ပြီဟာ . . . နင့်ဟာနင် သိချင်လည်း ဆက်ဖတ်တော့ . . . မောပြီ’

စွဲမြဲက ရယ်၏။

‘အံ့မယ်လေး နင်ပြောတာနဲ့တင် အတော်လုံလောက်ပါပြီ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ နေဦး . . . နေဦး . . . တစ်ခုပဲ ကျန်တယ်၊ ဘောကျော်နဲ့ ပုဏ္ဏဝတီ ရတော့ ဘောသောကကော’

‘ဘောသောကိုတော့ သူဌေးကြီးက ရွှေလှည်းတစ်စီး ငွေလှည်းတစ်စီးပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်တဲ့၊ အဲဒီကနေ ဘယ်ပြန်သွားလဲတော့ ငါလည်းမသိတော့ဘူး၊ သူတို့က လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ ကုန်သည်တွေဖြစ်ပြီး ရွှေတွေငွေတွေလည်း ရသွားတော့ ရန်ကုန်ပြန်သွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ၊ အဲဒါ နင်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟာ . . . ဘာဆိုလို့လဲ’

‘ဘယ်သိမလဲ နင်က ဘောသောအကြောင်း သိပ်သိချင်နေတာကိုး’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါက သိချင်လို့ မေးရုံသက်သက် မေးတာပါ။ ငါက ဘောသောတော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်ချင်လဲ’

‘ဘောကျော်ပဲ ဖြစ်ချင်တာပေါ့ဟာ၊ ရွှေတွေ ငွေတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ပုဏ္ဏဝတီနဲ့ ပေါင်းချင်တာပေါ့’

‘ဪ . . . နင်က သူဌေးသမီးနဲ့မှ ရချင်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုဆို သွားသွား . . . ငါနဲ့ မပေါင်းနဲ့ နင့်ဟာနင် သူဌေးသမီးပဲ လိုက်ရှာတော့’

စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘သူဌေးသမီးမို့ ပုဏ္ဏဝတီနဲ့ ရချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အကြောင်းရှိလို့ပါ’

‘ဘာလဲ . . . ဘာအကြောင်းလဲ’

စွဲမြဲက ရယ်မြဲရယ်၍ . . .

‘ငါ ပါးစပ်နဲ့ မပြောချင်ဘူးဟ . . . ပြောရတာ ခက်တယ်၊ နင့်ဆီမှာရှိနေတဲ့စာအုပ် ငါ့ကိုပေးလိုက်၊ ဒီနေ့ ငါရေးအလှည့်၊ အဲဒီထဲမှာ ရေးပြမယ်နော် . . . ပုဏ္ဏဝတီရယ်၊ အဲလေ . . . ရင်ငြိမ်းရယ်’

စွဲမြဲ တမင်မှားလိုက်သောအမှားကြောင့် ရင်ငြိမ်းမျက်နှာလေးရဲခနဲ ရှက်သွေးဖြန်းသည်။

ရှက်ရှက်နှင့် စွဲမြဲလက်မောင်းကို လှမ်းထုရင်း . . .

‘အံ့မယ် . . . ဘာပုဏ္ဏဝတီရယ်လဲ၊ ဟင်းနော် . . . စွဲမြဲ . . . နင်က ဘောကျော်ဆိုပြီး တမင် ငါ့ကို ပုဏ္ဏဝတီလို့ခေါ်တာ ငါမသိဘူး မှတ်လို့လား၊ သေမယ် . . . ဘာမှတ်လဲ . . . ကဲ . . . ကဲ’
လက်သီးဆုပ်ပေါင်းများစွာက စွဲမြဲကျောပေါ်သို့ ထပ်မံကျ

လာသည်။

စွဲမြဲက သဘောကျစွာရယ်၏။

ရင်ငြိမ်း၊

စိတ်မချိုးပါနဲ့ဟ။

ဖြန့်ခွေးပြီးပြောလိုက်လို့ နာလွယ်တာကိုနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပြောတယ်လို့လည်း
မထင်ပါနဲ့၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူငယ်ချင်းဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ပြောသူတွေမို့
ငါ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုခိုက နင်သိပါတယ်။

နင်နာပေါ်မှာထားတဲ့ ငါ့သံယောဇဉ်ကိုလည်း နင်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့မှာ
မသိနိုင်ပါဘူး၊ နာဒီတော့ ငါ နင်နာပေါ် ပြောင်းလဲနေတဲ့နာချစ်ကိုလည်း
ငါ့ သက်တန်ဆောင်မျိုးသိပ်ထားချင်တော့ဘူး။

ဒါဖြောင့်လည်း နေ့လယ်က နင် မြသလွန် ဘုရားသမိုင်းနာဖြောင်း
ပြောရင်းကနေ နာ့ပြောရာကောင်းလောက်တောင် ဘဝရေစက်ချပြီး
ပေါင်းရတဲ့ ပုလ္လင်တီနဲ့ဘောကျော့နာဖြောင်း ဖြားရတဲ့နာဒါ ငါ
ဘောကျော့ဖြစ်ချင်သွားတာပေါ့။

စိတ်ထဲမှာ နင်ကို ပုလ္လင်တီလိုပဲ သဘောထားလိုက်တာဟာ နင်လည်း
သူငွေသမီးပါပဲ ရင်ငြိမ်းရယ် ဒါပေမယ့် နာဒါကို ငါ ရည်ရွယ်ပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ချစ်သူကို ကိုယ်ဖြူသလား မည်းသလားတောင်
မသိသေးဘဲနဲ့ တွယ်တာမျှော်လင်နေတဲ့ သဘောလေးရယ် စိတ်ကူးကောင်း
ကောင်းနဲ့ ချစ်သူနဲ့ဆုံစည်းဖို့ နာစိနာမံလုပ်တာဟာလေးတွေရယ် ငါ
သိပ်သဘောကျသွားတယ် ရင်ငြိမ်း။

နင်က ငါ့ကို ကြိုတင်ပြီး မျှော်လင့်နေတယ်လို့ ခိုလိုတာ
ဗဟုတရားနော် နင်က ငါ့ကို တစ်သက်လုံး တွယ်တာသွားရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး ငါ့ဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်ကြည်တာ၊ စိတ်ကူးကောင်းတာ
လေးကတော့၊ နင်ကို ငါ တိုက်နီးကတည်းက ချီးကျူးပြီးသားမို့
ကလေးထပ်မံပြောတော့ပါဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလေးကတော့ ပိုမိုတိုက်ခိုက်ခိုက် ပူးစားခုံလေးတွေ
ဟာ ကြည်နူးစရာသိပ်ကောင်းတယ် ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး
ကလေးတန်ခိုး မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုရားဒကာ ဘုရားဒကာမတွေလည်း ဖြစ်ကြ
ရတယ်၊ ကားကွဲမို့ မကောင်းဘူးလား။

အဲဒါလေးတွေ တွေးပြီး ကြည်နူးမိတာနဲ့ နင်ကို ပုလ္လင်တီနေရာမှာ
ထားပြီး ဘောကွေ့က ဖြစ်ချင်သွားတာပါ။

နင်ကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် ရင်ငြိမ်း။

တို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ကလေးတန်ခိုးမားတဲ့ ပူးစားရေခက်ကလေးကောင်း
ရှိတယ်လို့ ငါ ထင်မိတယ်၊ စားစားကြည်လေ ငါ့မှာ နင်နဲ့ခုံစားမို့
မကွေးကို တမင်ပြောင်းလာရသလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ဘဝမှာ ခုလို
ချစ်သူဘဝကို တောင်မတွေ့ရဘူး၊ သူငယ်ချင်းကလေးကလေး
ဘယ်ခိုင်းကလေးမှာ မရှိဘူးလား။

ဘဝမှာ နင်တို့နှစ်ယောက်ကလေး တွယ်တာသမီးသလို တစ်သက်လုံးကတော့
လည်း နင်ကိုပဲ ငါ မျှော်လင့်မိတယ်။

နင်နဲ့ငါ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီး တစ်နေ့ ကတော့ပေါင်းရရင်တော့
ဘောကွေ့နဲ့ ပုလ္လင်တီလို မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုရားဒကာ ဒကာမဘဝကို
မရတဲ့တိုင် ကလေးတန်ခိုး ပျော်စရာ ကြည်နူးကားကွေ့စရာ ဘဝလေးတစ်ခု
ကတော့ တည်ဆောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မိတယ် ရင်ငြိမ်း။

စံဒါပါယာ။

ငါ့အချစ်ကို နန်းလည်ပါ ရင်ငြိမ်းရယ်။ ငြိမ်းတော့၊ သူ့ချစ်ကနေစပြီး
တစ်သက်လုံး ချစ်သူဘဝနဲ့ နေသွားပါရစေ။ တို့နှစ်ယောက် ခိုက်တူကိုယ်တူ
အချစ်တူနဲ့ လှပတဲ့ မေတ္တာကမ္ဘာလေးတစ်ခု တည်ဆောက်သွားပြရအောင်နော်။

ရင်ငြိမ်းရဲ့

စွဲမြဲ။

(ဒါမှမဟုတ်)

ဟိုရှေးတုန်းက ပုလ္လဝတီရဲ့

ဘောလှေက။

(၇)

‘ကဲ . . . ရောက်ပါပြီရှင်၊ ဟောဒီဘုရားဟာ ရှင်သိပ်ရောက် ချင်တဲ့ ရွှေလင်မျှော်ပါပဲ ကိုစွဲမြဲရဲ့၊ တချို့ကလည်း လင်ရှာမျှော်လို့ ခေါ်ပါသေးသတဲ့၊ သူဌေးသမီး ပုဏ္ဏဝတီက သူ့ယောက်ျား ဖြစ်လာ မယ့် ဘောကျော်ကို တမျှော်မျှော် လာစောင့်နေတဲ့ နေရာပါတဲ့ ကိုဘောကျော်ရဲ့ . . . ကျေနပ်တော်မူပြီလား’

တောင်စွန်းလေးရှိ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ရင်ငြိမ်းက မျက်စောင်းထိုးရင်းပြောသည်။ စွဲမြဲကလည်း များစွာ ကျေနပ်တော်မူသွားပုံရသည်။ ရင်ပြင်မှနေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့် ကြည့်ရင်း . . .

‘ရှုခင်းလေးက အရမ်းလှတာပဲနော် ရင်ငြိမ်း၊ နေရာလေးကို သဘောကျလိုက်တာဟာ၊ ဟိုဘက် တစ်ဖက်ကမ်းကို အတိုင်းသား မြင်နေရတာပဲနော်’

ရွှေလင်မျှော်ဘုရားက မြသလွန်မှနေ ဧရာဝတီမြစ်အထက် ဘက် အတော်လှမ်းလှမ်းလေးမှာ တည်ရှိသည်။ အောက်ခြေမှာ လင်တဝချောင်းဟုခေါ်သော ချောင်းကလေးရှိသည့် ကမ်းပါးစွန်း

တောင်ထိပ်လေးပေါ်တွင် ထုံးဖြူဖြူလေးနှင့် သပ္ပာယ်လွန်းမောဖွယ် ကောင်းသည်။

ကမ်းပါးစွန်း . . . တောင်ထိပ်က ဧရာဝတီမြစ်ဘက်သို့ မသိ မသာစွန်းထွက်နေ၍ တိတိရိရိပြတ်သလိုဖြစ်နေသော ကမ်းပါးစွန်းမှ အောက်ကိုင်းကြည့်လျှင် ဧရာဝတီ၏သောင်ပြင်ကို မြင်နေရသည်။

စေတီက အတောင်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည့် စေတီလေး။ တံတိုင်းခတ်ထားသော အင်္ဂတေခင်း ရင်ပြင်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိ သည်။ မြစ်ဘက်က တံတိုင်းကတော့ ရေစားသွား၍နှင့် တူသည်။ အောက်ခြေ မြစ်သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ပြိုကျလျက်ရှိသည်။

အပေါ်မှငုံ့ကြည့်လျှင် ကြည်လင်နေသော ရေထဲ၌ ဖွေးဖွေး ရိပ်ရိပ် ပေါ်နေသော အုတ်ခုံကျိုးများပင် မြင်နေရသည်။ ကမ်းပါးစွန်း မှာတော့ ရှားပင်များနှင့် ထနောင်းပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။

ဧရာဝတီမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှမ်းကြည့်လျှင် မင်းဘူး ဘက်မှ ဘုရားနီ၊ မန်းရေနံမြေနှင့် အောက်ကျောင်းဘုရားတို့ကို မြင်နေ ရသည်။

စွဲမြဲက ရှုခင်းများကို လှမ်းကြည့်နေရင်းက သူ့လက်မောင်း ကို တွဲခိုထားသော ရင်ငြိမ်းဘက်လှည့်၍ . . .

‘နေဦး ရင်ငြိမ်းရ . . . ဟိုတလောက ဒီဝါးတောချောင်းရွာ က အသိတစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ ဘုရားအကြောင်း မေးကြည့်တော့ သူတို့ဆီမှာ ဒီဘုရားသမိုင်းကို တစ်မျိုးပြောကြသေးတယ်တဲ့’

‘ဘယ်လိုပြောလို့လဲ’

‘သူတို့ ပြောတာက ဒီနေရာကနေ လင်မျှော်တာက ပုဏ္ဏ ဝတီရယ်လို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ သူတို့ရွာက မင်းသမီးလေးတစ်ပါးပေါ့။

အဲဒါ သူ့ယောက်ျားက လှေထိုးသားတဲ့၊ လှေနဲ့ ကုန်ကူးသွားတဲ့ သူ့လင်ကို ဒီနေရာကနေ လာလာမျှော်ရင်း ဒီနေရာမှာ တစ်နေ့ကို အုတ်တစ်ချပ် အုတ်တစ်ချပ်စီပြီး ဘုရားတည်တယ်တဲ့၊ ဘုရားလဲပြီးရော သူ့ယောက်ျားကလည်း ပြန်မလာတော့ ရင်ကွဲနာကျပြီး သေသွားတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီအောက်က ချောင်းကိုတောင် မင်းသမီးလေးလင်ကို တ၊လို့ ဝပြီးမှသေလို့ လင်တဝချောင်းလို့ ခေါ်တယ်ပြောတာပဲ၊ ဒီရွာက မိန်းကလေးတွေဆို ဒီဘုရားမဖူးကြဘူးတဲ့၊ အဲဒီလို မျှော်ရမှာစိုးလို့တဲ့’

‘ဟင် . . . ဟုတ်လို့လား’

‘သူပြောတာပဲလေ၊ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ပါးစပ်ရာဇဝင်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတတ်တာပဲ’

‘ဒုက္ခပါပဲ . . . အဲလိုဆိုရင် ရင်ငြိမ်းလည်း ဒီဘုရားတောင်ဦးမချရဲတော့ဘူး စွဲမြဲရယ်၊ ငါလည်း အဲလိုဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ’

စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘ဟာ . . . မဟုတ်တာ ရင်ငြိမ်းကလည်း၊ အဲလောက်တော့လည်း မကြောက်စမ်းပါနဲ့၊ ငါကလည်း လှေထိုးသား ဘယ်တော့မှလုပ်မစားပါဘူး၊ မသကာ ဘုရားလေး ဘာလေး တည်ရအောင် အင်ဂျင်နီယာလုပ်မှာပါ၊ နင်ကလည်း ငါ့ကို ဘာကိစ္စ မျှော်ရမှာလဲ’

‘ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ အဲသလိုမျှော်ရလို့ နင်ပြန်မလာရင် ငါလည်း ရင်ကွဲနာကျမှာ’

‘ကြည့် . . . ပြောပြန်ပြီ၊ ဒီမှာ ရင်ငြိမ်း . . . တို့ လာဖူးတဲ့ ဘုရားက အဲဒီအမည်မသိ ဝါးတောချောင်းက မင်းသမီးတည်တဲ့

ဘုရား မဟုတ်ဘူး၊ ပုဏ္ဏဝတီ . . . ဘောကျော်ကိုမျှော်ပြီး နောက်
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါင်း၊ မြသလွန်ဘုရား တည်ရတဲ့ သမိုင်းဘုရား၊
ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ကိုယ် ရှိခိုး၊ ဒီသမိုင်းက ဘုရား
သမိုင်းအဆူဆူမှာ တရားဝင် အတိအလင်းရေးထားတဲ့သမိုင်း၊ အရပ်
ပြောသမိုင်းက ကျမ်းဝင်သမိုင်းကို ကျော်မသွားစေနဲ့ . . . ရှင်းရဲ့လား’
သည်တော့မှ ရင်ငြိမ်း စိတ်သက်သာသွားပုံရသည်။

‘အေးလေ . . . အဲလိုဆိုရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ နို့မို့
ဒီက ချစ်လွန်းလို့ ကျောင်းတောင် မတက်ဘဲ ကျောင်းပြေးပြီး လာခဲ့ရ
တာ၊ ခုလိုသာဆိုရင် သေလိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်’

နှစ်ယောက်သား ဘုရားအတူ ရှိခိုးသည်။

ထိုအချိန်က သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေသည် မြသလွန်
ဘုရားပေါ်မှာ ဘုရားသမိုင်းပြောစဉ်ကနှင့် အနေအထားမတူတော့။
မြသလွန် ဘုရားပေါ်မှာတုန်းက သူငယ်ချင်းများ။

ခုတော့ ရည်းစားများလည်း ဖြစ်နေကြပြီ။

ကျောင်းပြေး၍လည်း လျှောက်သွားတတ်နေပြီဖြစ်၏။

‘အဓိကတော့ အဲဒါပါပဲ ဝင်းဌေး၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြီး
ဆုံးပြဿနာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခွဲခွာရက်အောင် အချစ်
ကြီးနေမိတာပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ရက်လောက်တောင်
ဘယ်လိုမှ ကင်းကွာနေလို့ မရတဲ့ကိစ္စက ကုမရတဲ့ ဧရာမရောဂါကြီး
တစ်ခုလို ငါတို့နှစ်ယောက်ကို စွဲကပ်နေတာပဲ’

စွဲမြဲ စကားအဆုံးမှာ ဝင်းဌေးက ရယ်သည်။

‘ကျောင်းပြေးကြ လျှောက်လည်ကြနဲ့ မင်းတို့ကတော့ အရမ်းပျော်နေမှာပေါ့’

စွဲမြဲက မချီသောအပြုံးဖြင့် ပြုံးသည်။

‘ပျော်တာကတော့ ဘယ်လိုပျော်သလဲ မမေးနဲ့လို့တောင် ပြောရမယ်ထင်တယ်ကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားဖြစ်ခြင်းရဲ့ အဓိက လက္ခဏာဟာ ဘာလဲမေးရင် အဲဒီလိုနေကြတာလို့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ . . . ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ ဒီပြင်ဟာ ဘာမှ မပြောင်းဘူး၊ အခေါ်အဝေါ်ဆိုရင်လည်း ရင်ငြိမ်းနဲ့ စွဲမြဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့၊ ရည်းစားဖြစ်သွားလို့ ကိုကိုတို့ မောင်မောင်တို့၊ မောင်တို့ ကိုတို့ ပြောင်း သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ . . . စာရေးတဲ့အခါရယ်၊ စိတ်လိုလက်ရ ရှိတဲ့အခါရယ် တစ်ခါတလေတော့ ရင်ငြိမ်းက ငါ့ကို မောင်လို့ခေါ် တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း ရင်ငြိမ်းလို့ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါကလည်း ဆယ်ကွေ့တစ်ကွေ့တောင် မရှိပါဘူးကွာ၊ အာလည်း သိပ်မတွေ့ပါ ဘူး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ နင်နဲ့ငါနဲ့ ရင်ငြိမ်းနဲ့ပဲ ပြန်ဖြစ်တာပဲ’

‘ဒါကတော့ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး’

‘အေး . . . တခြားအရေးမကြီးတဲ့ဟာတွေလည်း ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး’

ဝင်းဌေးက ရယ်၍ . . .

‘ဖက်တာ၊ နမ်းတာတို့တော့ ပြောင်းမှာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူး လား’

‘အင်း . . . သွားသွားလာလာများတော့လည်း အဲဒါလေး တွေကတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အလွန်အကျွံကတော့ ဘယ်တော့

မှ မရှိပါဘူး၊ စည်းလေးကမ်းလေးတော့ ရှိပါတယ်၊ ပြဿနာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ချင်မြင်ချင်နေတာကွ၊ တစ်ယောက် အနားမှာ တစ်ယောက်ရှိချင်နေတာ၊ နည်းနည်းလေး မျက်စိအောက် က ပျောက်ရင် စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး၊ သဝန်ကလည်း တိုတတ်နေကြ တယ်’

‘အဲဒါနဲ့ ပြဿနာတက်ကုန်ရော ဆိုပါတော့’

‘အေးပေါ့ . . . နောက်ဆုံး သူ့အိမ်က သိသွားတာပေါ့ကွာ၊ ကျောင်းပြေးတဲ့ကိစ္စကလည်း မိသွားတယ်’

‘အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ တို့နှစ်ယောက်လည်း အတော်အတိဒုက္ခရောက် ကုန်တာပေါ့ကွာ’

ပြောရင်းနဲ့ စွဲမြဲက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် သည်။

ကားလေးက မြို့ပြင်ရောက်၍ လယ်ကွင်းများကို နံဘေးမှာ ထားပြီး မောင်းနှင်ရသည်မို့ ရှုခင်းမြင်ကွင်းက အမြင်တစ်ဆုံး ကျယ်ပြန့် နေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း နေပူထဲတွင် လေပွေတစ်ခု ဝဲကတော့ ထိုးနေ သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

(၈)

‘ရင်ငြိမ်းမရှိဘူး စွဲမြဲ၊ ကျောင်းသွားပြီ၊ လာဦး . . . နင့်ကို ငါ မေးစရာရှိလို့’

ဘဝမှာ ပထမဆုံး စ,လေပွေဝဲကတော့ ထိုးသောနေ့။
ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို စွဲမြဲကောင်းစွာ မှတ်မိနေသေးသည်။

ထိုနေ့မနက်က ပုံမှန်အတိုင်း ကျောင်းသွားရန် ရင်ငြိမ်းကို
ဝင်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းလိုပဲ ရင်ငြိမ်းက သူ့ကိုစောင့်နေလိမ့်
မည်။ သူ့လာမှ ကျောင်းအတူသွားမည်ဟုပဲ အောက်မေ့သည်။

သို့သော် ရင်ငြိမ်းတို့အိမ် ရောက်သည့်အခါ အိမ်အနေ
အထားနှင့် မိသားစုများ ရှိနေပုံ ပုံစံက ဘာမှမပြောင်းလဲသော်လည်း
သူရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ရင်ငြိမ်းအစ်မ တင်တင်သိန်း ထွက်
လာပြီး ပြောသောစကားကြောင့် စွဲမြဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

တင်တင်သိန်းအမူအရာက တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

မျက်နှာပျက်တက်တက်ဖြစ်နေသလို သူနှင့်စကားပြောဖို့
ဆင်းလာသည့်အချိန်မှာပင် ပတ်ဝန်းကျင် ဘေးဘီဘယ်ညာကို လှမ်း
အကဲခတ်နေသေးသည်။

ရင်ငြိမ်း သူ့ကို မစောင့်ဘဲ ကျောင်းသွားနှင့်ပြီဆိုကတည်းက ပုံမှန်အခြေအနေ မဟုတ်တော့ဆိုသည်ကို စွဲမြဲသိလိုက်သည်။ သို့သော် အကျိုးအကြောင်း သိချင်သေးသဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ရပ်ထားလိုက်ပြီး တင်တင်သိန်းဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

‘နောက်ကို မနက်မနက် ရင်ငြိမ်းကို လာမခေါ်နဲ့တော့ စွဲမြဲ၊ ညနေလည်း ပြန်လိုက်မပို့နဲ့တော့၊ ငါပြောတာ ကြားလား’

ခေါ်တုန်းကတော့ မေးစရာရှိလို့ပြောပြီး ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ခု သူပြောသည့်စကားက မေးစရာမဟုတ် ပြောစရာသာ ဖြစ်နေ၏။

သူ့စကား နောက်ဆုံးပိုဒ်လေးကတော့ မေးခွန်းလေးလို ဖြစ်နေသဖြင့် စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း . . .

‘အင်း . . . ကြားပါတယ် မမတင်သိန်း၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင်နဲ့ရင်ငြိမ်း ဖြစ်နေကြတာကို အိမ်က သိသွားလို့ပေါ့’

‘ဟင်’

‘ဟင်မနေနဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက် အဆက်ဖြစ်နေကြတာရော၊ ကျောင်းပြေးပြီး လျှောက်လည်နေကြတာရော အဖေ သိသွားတယ်၊ မနေ့ကလည်း နင်တို့ကျောင်းပြေးပြီး ဘုရားသုံးဆူဘက် သွားကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဖေက အကုန်လုံး သိနေတယ်၊ အဲဒါ ညကလည်း ဟိုကောင်မ အရိုက်ခံရတာ ကော့နေတာပဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ကျောင်းအတူတူသွား၊ အတူတူပြန် လုပ်နေတာလည်း မလုပ်ရတော့ဘူးတဲ့၊ အခု ရင်ငြိမ်းကို နင်တို့ကျောင်း ဆယ်တန်းက မခင်စန်းနဲ့

အပ်ထားတယ်၊ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် မခင်စန်းနဲ့ပဲ သွားရပြန်ရမယ်တဲ့’

စွဲမြဲ ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိ ဖြစ်သွားသည်။ သည်အတိုင်းဆို ရင်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့ရဖို့ပင် လွယ်ပါတော့မလား၊ သူငြိမ်ပြီး ပူပန်နေဆဲမှာပင် တင်တင်သိန်းက ဆက်၍ . . .

‘အဲဒါ နင်နဲ့လည်း အဆက်ဖြတ်ဖို့ ရင်ငြိမ်းကို ပြောထားတယ်၊ ဖြတ်ရင်ဖြတ် မဖြတ်ရင် ရင်ငြိမ်းကို ကျောင်းထုတ်ပစ်မယ်တဲ့၊ ဒါ နောက်ဆုံး သတိပေးတာပဲတဲ့’

‘ဟာဗျာ . . . ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

တင်တင်သိန်းကတော့ အစကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို ရိပ်မိသည်ဟု ရင်ငြိမ်းက ပြောဖူးသည်။ ပြီးတော့ တင်တင်သိန်းက ရင်ငြိမ်းဘက်က ဘာမဆိုအမြဲရှိတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျဆင်းသွားသော စိတ်ဓာတ်နှင့်အတူ တင်တင်သိန်းကို အားကိုးတကြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တင်တင်သိန်းအမူအရာက အားရစရာတော့ တုံ့ပြန်မလား။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီလိုပဲ ခဏ အဆက်ဖြတ်ထားလိုက်ကြဦးပေါ့ဟ၊ ဒါမှဖြစ်မှာပေါ့၊ နင်တို့ကလည်း ခက်တယ်စွဲမြဲ၊ နင်တို့ကိစ္စက ငါသိတာ ကြာလှပြီ၊ ဒါမျိုး ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ သိုသိုသိပ်သိပ်နေ၊ သိပ်ထမနေကြနဲ့လို့ ဟိုကောင်မကို တတွတ်တွတ် ပြောနေတဲ့ကြားက နင်တို့က ပြောမရဆိုမရ ကဲနေကြတာကိုး၊ ကောင်းတယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ မမတင်သိန်းရယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို ကျောင်းမှာ ရင်ငြိမ်းနဲ့ စကားပြောဖို့တောင် ခက်သွားပြီ၊ မမတို့အဖေပြောသလို

အဆက်ဖြတ်ဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ဘူး’

‘ဪ . . . ခက်နေပါပြီ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဘာ အဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ဘဲ အဆက်ဖြတ်သလို နေလိုက်ကြပေါ့ဟ၊ နောက်မှလူကြီးတွေ မသိအောင် တိတ်တိတ်ဆက်ပေါ့၊ ခုသွားဆက်လို့ ကတော့ မလွယ်ဘူးနော်၊ အဖေက တကယ်လုပ်မှာ၊ တော်ကြာ ရင်ငြိမ်းကို ကျောင်းတကယ်ထုတ်ပစ်မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်’

‘ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သဘောမတူလို့ လား’

‘ဘယ်သိမလဲဟ၊ ခုဟာကတော့ အဖေကလည်း နင့်ကိုပါ ဒေါကန်နေတယ်၊ နင့်ကို ရိုးသားတယ်ဆိုပြီး ယုံကြည်လို့ ဒီလောက် ခွင့်ပြုထားတာကို နင်က အခွင့်အရေးယူတယ်၊ ဘာညာနဲ့၊ နင့်လည်း သူ မကျေနပ်ဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မဟုတ်တရုတ် လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တကယ်ချစ်ကြတာပါ’

‘ဪ . . . နင်တို့အရွယ်၊ နင်တို့အတန်းနဲ့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ကို ဘယ်မိဘက ခွင့်ပြုမလဲတဲ့၊ ခုတောင် အဖေက ကိုယ့်သမီးပဲ ကိုယ် ဆူလို့၊ ကျောင်းသာ သွားတိုင်ရင် နင်ရော ရင်ငြိမ်းပါ ကျောင်းထုတ်ခံရ မှာ သိရဲ့လား’

စွဲမြဲရင်မောစွာ သက်ပြင်းချသည်။

ခုချိန်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်ပြောနေလျှင်လည်း အကြောင်း ထူးစရာ မမြင်၊ သို့အတွက် ပြောရာပြောကြောင်း ခေါင်းသာ အသာညိတ် ရတော့သည်။

‘အင်း . . . အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတော့

မယ် မမတင်သိန်း၊ မမနဲ့ကျွန်တော် တွေသွားတယ်ဆိုတာသာ ရင်ငြိမ်း
ကို ပြောပြလိုက်ပါ'

တင်တင်သိန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

စွဲမြဲ စက်ဘီးပေါ်ပြန်တက်၍ နင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း ရင်ငြိမ်းကို မျက်နှာမကောင်းစွာ
တွေ့ရသည်။

အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိသဖြင့် စွဲမြဲလည်း အနားမကပ်
ရဲ။ ရင်ငြိမ်းကလည်း ခေါင်းကြီးတင့်တင့်လုပ်၍ ဘာစကားမှ လာမပြော။
ဘယ်သူနှင့်မှလည်း စကားသိပ်ပြောသည်ကို မတွေ့ရ။

ညနေ ကျောင်းဆင်းသည့်အခါကျမှ ရင်ငြိမ်းသူငယ်ချင်း
မိုးမိုးတစ်ယောက် မယောင်မလည်နှင့် စွဲမြဲနားရောက်လာသည်။
ခါတိုင်းကဲ့သို့ စာအုပ်ဖြင့်မဟုတ်ဘဲ စာလေးတစ်စောင်ယူလာ၍ ပေး
သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထိုစာကို အိမ်အထိယူပြီး မဖတ်နိုင်၊ လမ်းမှာ
တင် ဖွင့်ဖတ်သည်။ စာက အရေးပေါ် ရေးလိုက်ရ၍လား မသိ။
အတွန့်အတက် အညွန့်အခက်တွေ ဘာမှမပါဘဲ လိုရင်းကိုသာ တိုး
တိတိရေးထားသည်။

စွဲမြဲ၊

မနက်က နင် ကိုမရောက်ဘဲ၊ သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုမမှာ မမ
တင်သိန်းနဲ့ တွေ့ခဲ့၊ မယ်ဝင်တယ်၊ သူနဲ့တွေ့ရင်တော့ နင် ကျိုးစာဖြောင်း
သိပ်ရမှာပါ။

စာဖြောင့်နဲ့ မကောင်းဘူးဟာ၊ ငါလည်း မနေ့ညက စာမိုက်တောင်
ခံရတယ်၊ ကိစ္စကတော့ နင်နဲ့ငါ့ကိစ္စကို ကိုမက သိသွားလို့ပေါ့။

တစ်နေ့နဲ့ စာဖြောင့်နဲ့လည်းပေး၊ ကံလည်းဟြံလာရင်တော့
ဖြန့်ချိတာပေါ့ဟာ၊ လောလောဆယ်တော့ ငါ့ကို သေမေးထားလို့ကပါဦး၊
ငါ နင်ကို ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့..

စာက တုံးတိတ်တိတ်နဲ့ ရပ်သွားသည်။ စာအောက်မှာ ခါတိုင်း
ထိုးနေကျ လက်မှတ်ကိုပင် ထိုးမပေးလိုက်တော့။

စာဖတ်ပြီး စွဲမြဲငိုငိုကျသွားသည်။

တစ်နေ့နဲ့ . . . တစ်နေ့နဲ့ ဆိုသောကိစ္စက ဘာမှမရေရာ
သော စကားပင်။ ထိုတစ်နေ့နဲ့ဆိုသော မရေရာသည့်ကာလမရောက်
ခင် ကြားခရီးမှာ သူ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရမည်နည်း။

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လစ်ဟာနေသည်။

အိမ်ပြန်ချင်စိတ်လည်း လုံးဝမရှိတော့။

ဆောက်တည်ရာ မရသောစိတ်ဖြင့် ဇေယျတို့ အိမ်ဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့၏။

‘မဟုတ်ဘူး ဇေယျ၊ ငါဆိုလိုတဲ့သဘောက ခုလိုအခြေအနေ
က တောင်းဆိုလာတဲ့ အနေအထားမှာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေသင့်
နေထိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့နေရမှာပါပဲ ဆိုတာကို ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အဲဒါဟာ နှစ်ယောက်တည်းသိတဲ့အနေအထားတစ်မျိုးနဲ့ ညှိယူသွားလို့
ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

‘အဲလေ အခုလည်း အဲဒီပုံစံပဲ မဟုတ်လား’

စွဲမြဲက ခေါင်းခါ၍ ရင်ငြိမ်းပုံစံကို ထုတ်ပြရင်း . . .

‘အဲဒီပုံစံဆို ငါဘာပြောစရာလိုမလဲ ဇေယျ၊ မင်းစာဖတ်တတ်
တာပဲ၊ သူ့စာကို သေချာဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခုဟာက သူ့သဘောနဲ့သူ
နောက်မှ နောက်ရောက်ရား၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ငါ့ကို ခဏမေ့
ထားလိုက်ပါဦးတဲ့’

‘ဒီလိုလည်းရှိပါတယ် စွဲမြဲရာ၊ သူလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အရိုက်အနှက်ခံ၊ အဆူအကြိမ်းခံထားရတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရေးမိ
ရေးရာ ရေးချလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် စာက ငါ့လက်ထဲကို ရောက်နေပြီကွ’

‘အေးလေ . . . အဲဒါဆိုရင်လည်း လောလောဆယ်တော့
သူပြောသလိုပဲ နေလိုက်ရုံရှိတာပေါ့၊ နို့မို့ ဘာသွားလုပ်မလဲ၊ လုပ်စရာမှ
မရှိတော့တာ’

‘ငါ သူနဲ့ ဇွတ်တွေ့ပြီး အဲဒီကိစ္စ ရှင်းလိုက်ချင်တယ်ကွာ၊ သူ
ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရင် ဒီစကားမျိုး ဘယ်ပြောသင့်မလဲ၊ လောလော
ဆယ် ဒီလိုအခြေအနေ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုနေကြမယ်၊ ဒါပေမယ့်
တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး၊ လူချင်းမတွေ့ရပေမယ့်
စိတ်ချင်း အမြဲဆုံနေကြမယ်၊ ဘာညာလုပ်ထားလို့ မရဘူးလား’

စွဲမြဲစကားကြောင့် ဇေယျက ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြုံးသည်။

‘အေးလေ မင်းပြောသလိုလည်း ရတာတော့ ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူက အဲလိုမှမဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါကို မင်းက သွားရှင်းလည်း သူက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောလွှတ်မှာပေါ့’

‘အဲလိုဆိုရင်တော့ ငါနဲ့မဖြစ်ဘူး ဇေယျ . . . အချစ်မှာ အဲလောက်မှ သတ္တိမရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှေ့လျှောက်ကြုံရမယ့် အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်မလဲ၊ ခုဟာက ပြဿနာဖြင့် စရုံရှိသေးတယ် သူက ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးတာ တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ရောက်နေပြီ’

ဇေယျက ဘာတွေးမိသည်မသိ ရယ်လိုက်ပြီး . . .

‘အဲဒါဆိုလည်း ရှင်းရှင်းလေးပဲကွ၊ မင်းမှ သူ့ပုံစံကို မကြိုက်တာ၊ မင်းနဲ့ မဖြစ်ဘူး ထင်မှတော့ သူကလည်း ဖြတ်လက်စနဲ့ မင်းကလည်း တစ်ခါတည်းပဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား’

‘အေးပါ၊ ငါကလည်း အဲဒီအတိုင်း လုပ်မှာပါပဲ၊ ခုလည်း ဇာတ်လမ်းက ပြီးနေပါပြီ၊ နေပေါ့ကွာ သူတောင်မှ မေ့နိုင်သေးတာ၊ မေ့ခိုင်းသေးတာ၊ ငါက ယောက်ျားပဲ၊ သူ့ထက်နှစ်ခါပြန်တောင် မေ့နိုင်ရမှာပေါ့’

‘ကောင်းတယ် စွဲမြဲ၊ မေ့ပစ်လိုက်’

စွဲမြဲက ဇေယျမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဆွဲဆက်ထိုးပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေသည်။ တမင်သက်သက် ရိနေသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲထင်မိ၏။

သူလည်း ရင်ငြိမ်းလို အချိုးအစားအတိုင်းပင် စကားကို လက်လွှတ်စပယ် ပြောနေသည်။ မေ့ပစ်လိုက်ဆိုသော စကားက သူတို့ပါးစပ်ထဲမှာ ထမင်းစားရေသောက်နိုင်လှသည်။

စစ်စစ်မှန်မှန် ချစ်ထားသောဘဝမှာ လွယ်လွယ်လေး မေ့ပစ်
လို့ ရနိုင်မရနိုင်၊ တကယ်ပဲ လုံးဝမသိတော့ဘူးလား။

စိတ်ဖြေစရာမရှိသဖြင့် သက်သာလိုသက်သာငြား လာမိခါမှ
ဆောက်တည်ရာမရသော စိတ်အပြင် ဒေါသများပါ ပိုထွက်လာရ
သည်။

‘တောက်’

ဇေယျနှင့် စကားဆက်ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

စွဲမြဲ ဒေါက်ကန်ကန်နှင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း ပြန်လာခဲ့
သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို စိမ့်ညက်ညက်
ချေပစ်လိုက်ချင်၏။

(၉)

တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် ရင်ငြိမ်း၏ဝမ်းနည်းစိတ်က ဒေါသ အဖြစ် ကူးပြောင်းသွားသည်။

စိတ်သက်သာရာရမလား အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ကြည့်သည် . . . မရ။ လျှောက်၍ မရသဖြင့် ခုတင် ပေါ် သွားငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်သည် . . . ဒေါသက မပြေ။ ခုတင် ပေါ်မှ ဆင်း၍ ခုတင်နားမှာ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ဒါလည်း စိတ်ထဲမှာ မသက်သာ။

မျက်စိထဲမှာ မထုံတက်တေးအမှုအရာနှင့် လှောင်သလိုလို သရော်သလိုလို ပြုံးနေသော စွဲမြဲ၏မျက်နှာကို မြင်သည်။ ဘယ် လောက် အသည်းယားဖို့ ကောင်းပါသနည်း။ သည်မှာ ကိုယ်က သူ့ အတွက် သည်လောက်ခံစားနေရသည့်အချိန် သူက တစ်မျက်နှာ ကလေးမှ မျက်နှာမညှိုး၊ အမှုအရာ မပျက်။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခုတင်ပေါ်က ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူပြီး နံရံ ဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ဒါလည်း မထူးခြား။

နားထဲမှာ နေ့လယ်က မိုးမိုးပြောလိုက်သော စကားများက တရစ်ဝဲဝဲ ပြန်ကြားနေသည်။

‘နင့်ကောင်က ဘယ်လိုလဲ ရင်ငြိမ်း၊ နင်ကသာ ည ည မျက်ရည်ကျရတာနဲ့ တစ်ရေးနိုး ထင်ရတာနဲ့၊ သူ့အတွက် ခံစားနေရတာ သူ့ကျတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ၊ မတွေ့ဘူးလား၊ နင်က မေ့ဆိုတော့လည်း မေ့ပစ်လိုက်တာပဲ၊ ခုထက်ထိ နင်ရေးလိုက်တဲ့ စာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခု လောပြောဖော်ရလဲ၊ စွဲမြဲ အဲဒီလောက်နေနိုင်တာ ငါသိပ်အံ့ဩတာပဲ’

သည်တုန်းကတော့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသော စကားနှင့်အညီ မာမာတင်းတင်းပင် မိုးမိုးကို တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။

‘ဪ . . . ဒါကတော့ ငါက သူ့ကို ဖြတ်ထားတာကိုးဟဲ့၊ သူက ငါ့ကို ဘာလာပြောလို့ရမလဲ၊ သူလည်း ဒီလိုပဲနေပေးရမှာပေါ့၊ အဲလိုမဟုတ်လို့ သူက ကျီကကျောင် လာလုပ်ရင် ငါပဲစိတ်ညစ်ရမှာပဲ၊ ကောင်းတယ်၊ သူ့ဟာနဲ့သူ ဒီလိုပဲနေပစေ’

‘အေးလေ . . . နင်တို့ကိစ္စနဲ့နင်တို့ ကျေနပ်နေရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ စွဲမြဲကြည့်ရတာ အံ့ဩတယ်၊ နင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်စက်မှ ခံစားရပုံမပေါ်ဘူး၊ တွဲတုန်းကတော့လည်း နင်တို့ပဲ အသည်းအသန်၊ ခုကျတော့လည်း ဒီဘက်ကပြောတဲ့ လူကလည်း ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ၊ လောလောဆယ် ငါ့ကို မေ့ပစ်လိုက်တဲ့၊ ဟိုကလည်း ခပ်တည်တည်ပဲ မေ့ပစ်လိုက်ဆိုတာနဲ့ သတိတောင် ရတဲ့ပုံမပေါ်တော့ဘူး’

အမှန်က မိုးမိုးပြောတာကို မခံချင်၍သာ ဇွတ်ခုခံနေရသော်လည်း ရင်ငြိမ်းစိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။

မိုးမိုးပြောတာထက်ပင် စွဲမြဲလုပ်နေပုံက ပိုဆိုး၏။

ပြန်တွက်ကြည့်သောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားလုံးဝမပြော။ စာတစ်လုံးမှ ရေးသား မဆက်သွယ်ဖြစ်သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

သည်လောက်ဆိုလျှင် တော်ရုံချစ်ကြသူများပင် အလူးအလဲ ခံစားနေရပြီ။ သည့်ပြင်လူ မပြောနှင့် အဖေက ဆူရိုက်လိုက်သဖြင့် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဖြတ်စာကောက်ရေးလိုက်သော သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် လွမ်းငွေ့ဝေစပြုပြီ။

ငါမှားသွားတယ် . . . အမှန်က သူ့ကို ယတိပြတ်ကြီး အဲလို ရေးလိုက်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လဲ . . . အဖေဆူတုန်း ရိုက်တုန်း ခဏကနေ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်လောက်တဲ့အချိန်အထိ နှစ်ယောက်သား နားလည်မှုယူပြီး ဖြတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေကြ။ ဒီကြားထဲမှာ မနေနိုင်လျှင် မိုးမိုးတို့ ဇေယျတို့လို ကိုယ့်ကို နားလည်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကနေတစ်ဆင့် တိတ်တိတ်ခိုး စာဆက်သွယ် . . . ပြီးနေတဲ့ကိစ္စ၊ ခုတော့ ငါက မေ့ပစ်လိုက် ဘာညာသွားရေးလိုက်တော့ ဘာညာတောင်တောင် အီအီတွေ့၍ နောင်တ၊တရားလေးတွေ ဝင်နေ မိပြီ။

ဒီလောက်ချစ်ကြခင်ကြပြီးမှ ကန်စွန်းရိုးကို လက်နှင့်ဆိတ် ဖြတ်သလို ထောက်ခနဲ ပြတ်သွားရသည့် ဒုက္ခက မသေး၊ ညညဆို လျှင် ရင်ငြိမ်း အိပ်၍ပင်မရ၊ မအိပ်ခင် သူ့ကို သတိရပြီး မျက်ရည်ကျရ သလို တစ်ခါတလေ အိပ်မက်ထဲသူနှင့် ဟိုသွားဒီသွား၊ ဟိုတုန်းကလို ပျော်နေမိပြီး အိပ်ရာကလန့်နိုးတော့ ကြေကွဲစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရသည်လည်း အကြိမ်ကြိမ်။

တကယ်တော့ သူ့စာကိုဖတ်ပြီး စွဲမြဲက နင်ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ နင့်ကို ငါမေ့ပစ်လိုက်လို့ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်ဘဲ၊ နင့်ကို ငါ မမေ့ပါရစေနဲ့၊ ငါ လောလောဆယ် ငါနဲ့ မဆက်သွယ်ချင်နေပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ နင့်ဆီ တစ်ပတ်တစ်ခါ လောက်တော့ စာရေးပါရစေ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လူလစ်တုန်း စကားပြောပါရစေ၊ ဘာညာ အပူကပ်လာလျှင်လည်း လိုက်လျောမိဖို့ အဆင်သင့်ပင်။

ခုတော့ သေချင်းဆိုး စွဲမြဲ၊ ဘာတစ်ခုမှအကြောင်းမကြားသလို၊ ဘာတစ်ခုမှလည်း အပူမကပ်၊ ဂျီမတိုက်။ ရင်ငြိမ်းရေးလိုက်သည့် စာတစ်ကြောင်းကို ဘုရားဟော ဗျာဒိတ်များ မှတ်နေသလားမသိ၊ မေ့ဆိုတာနဲ့ တုံးတိတ်ကြီး မေ့ပစ်လိုက်သည်။

စကားမပြောနှင့်ဆိုတာနှင့် တစ်လုံးဆိုတစ်လုံးမှ မဟတော့စာလည်း ကကြီးရေက၊ တစ်လုံးပင် မရေး။

‘သေနာကျစွဲမြဲ၊ နင် ငါ့ကို တကယ်မချစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို သက်သက်မဲ့ အပျော်လာတွဲတာ မဟုတ်လား၊ ငါကတော့ နင့်ကို ချစ်လိုက်ရတာ၊ နင်ကတော့ ငါ့ကို ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး လှည့်စားတယ်၊ သေချင်ဆိုး မိုးကြိုးပစ်၊ မြွေပွေးကိုက်’

ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ မျက်ရည်ကလည်း ကျ၊ လက်ထဲမှ ခေါင်းအုံးကိုလည်း စွဲမြဲ အမှတ်ဖြင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်ပစ်သည်။

ရိုက်ရင်းနှင့် မောလာတော့မှ ထိုခေါင်းအုံးကို မျက်နှာအပ်ပြီး အားရပါးရငိုချလိုက်သည်။

‘မနက်ဖြန်ကျရင် တွေ့မယ်၊ မသာကြီး၊ နင့်ကိုငါ မုန်းတယ်သိလား စွဲမြဲ၊ နင့်ကို ငါအရမ်းမုန်းတယ်’

ပြောရင်းနှင့် ရွဲစိုစီးဆင်းလာသော နှာရည်များကို လက်ဖြင့် ညှစ်ယူသည်။ ထို့နောက် မွေရာပေါ် ဖြန့်ခင်းထားသည့် အိပ်ရာခင်းကို စွဲမြဲ၏ ခေါင်းအမှတ်ဖြင့် အားရပါးရသုတ်ပစ်လိုက်တော့၏။

‘တောက် . . . အဲဒီရင်ငြိမ်းကို ငါလည်း မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့် ဇေယျ၊ အခုဆို သူနဲ့ငါနဲ့ လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပလဲ၊ တစ်ပတ်ကျော်သွားပြီ၊ အရင်တုန်း ကများ တစ်ရက်လောက်တွေ့ရရင်ကို ငါက နေနိုင်သလေးဘာလေးနဲ့ မျက်ရည်ကျရ၊ စိတ်ကောက်ရလုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ၊ ခုကျတော့ သိပ်နေနိုင် နေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငါက အစက သူ အဲလောက်အသည်းမာမှန်း မသိဘူး၊ မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး’

ကျောင်းမှာ၊ အတန်းထဲမှာ ရင်ငြိမ်းရှေ့မှာ တခြားသူငယ်ချင်း များ ရှေ့မှာတုန်းကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို ထိမထင်အမူအရာမျိုးနှင့် ကုန်သွယ်မှုထိသိကွာ၊ သမာဓိကြီးနှင့်နေလာခဲ့ပြီး၊ ညနေကျောင်းဆင်း ချိန် သူအိမ်ရောက်၍ သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်းရှိမှ မျက်နှာဖုံးကွာကျပြီး ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲနေသည့် စွဲမြဲကိုကြည့်၍ ဇေယျက ပြုံးသည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ’

စွဲမြဲဒေါသမြားဦးက ရုတ်တရက် သူ့ဘက်လှည့်လာသည်။ ဇေယျက အရူးတစ်ပိုင်းလို ဖြစ်နေသော စွဲမြဲကို ပြုံးမြဲပြုံးလျက် ကြည့်ရင်း . . .

‘မင်း ဖြစ်နေပုံ မင်းပြန်စဉ်းစားကြည့်ဦးမှပေါ့ စွဲမြဲ၊ မင်းဟာက

အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်မနေဘူးလား၊ မင်းကို ငါပြောသားပဲ၊ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ရင်ငြိမ်းကို စာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရေးပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ ဒီလိုကြီးတော့ ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်မထားပါနဲ့၊ လူရှေ့သူရှေ့မှာ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားရင်တောင် လူမသိ သူမသိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရင်လိုပဲ ပြန်ချစ်နေပါရစေ၊ ဘာညာ လုပ်ပါလားဆိုတော့လည်း မင်းပဲ မာနကြီး တစ်ခွဲသားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ . . . နေပစေ သူတောင်မေ့နိုင်သေးတာ ဘာညာနဲ့ ဖင်ခေါင်းက ကမ္ဘာလောက် ကျယ်နေပြီး’

ဇေယျက စွဲမြဲအရှိက်တည့်တည့်ကို လာထိသည်။ ဒီပြင်ကိစ္စ ဘာမှ လုပ်မရတိုင်း ထွက်ပြီးရင်းထွက်နေသည့် ဒေါသက ဇေယျဆီ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ရောက်သွားသဖြင့် . . .

‘ငါဖင်ခေါင်း ကျယ်တာ မဟုတ်ဘူး ဇေယျ၊ သူ့အကြောင်းကို ငါသိတယ်၊ သူ ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်ဘူး၊ ငါလည်း သူ့ကို မမေ့နိုင်ဘူး၊ သူလည်း ငါ့ကို မမေ့နိုင်ဘူးဆိုတာ သူရော ငါရော သိတယ်၊ အဲဒီ သိလျက်သားနဲ့ အခုထက်ထိ သူက ဟန်တစ်ခွဲသားနဲ့ မာန်လုပ်နေလို့ ငါဒေါသဖြစ်တာ’

‘အဲလိုဆိုလည်း ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲကွာ၊ ကိုယ်က စပြီးပြေရာ ပြေကြောင်း တစ်ခုခုပြောလိုက်ပေါ့၊ ခုလောက်ဆို . . . သူလည်း မင်းဆီက တစ်ခုခု စောဒကပြန်တက်ဖို့ကိစ္စကို မျှော်ရင်မျှော်နေမှာပေါ့’

‘မျှော်ရင် မျှော်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မျှော်ကို မျှော်နေတယ်၊ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်တဲ့သူ အချင်းချင်း လွယ်လွယ်ကူကူ မေ့နိုင်တာကို မကျေနပ်လို့ တစ်ယောက်

နဲ့တစ်ယောက် မေ့ရင် ဝေးရင် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ သူ သေချာ သိသွားအောင် တမင်ပညာပေးနေတာ’

စွဲမြဲစကားအဆုံးမှာ ဇေယျက ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်သည်။

ရယ်၍ ဝသလောက်ရှိမှ စွဲမြဲကို သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်ရင်း . . .

‘အင်း . . . မင်းပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတော့ အနင်း ခံနေတယ်လည်း ပြောသေး၊ အသံက တဲခေါင်မိုးက ထွက်လာတယ် ဆိုတဲ့ လူကြားပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပြီ စွဲမြဲ၊ မင်းက သူ့ကို ပညာပေးနေတာဆို ရင် သူခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ခပ်တည်တည်လေးနဲ့ ဒူးနုနုနေရုံ ပဲရှိတာပေါ့ကွ၊ ခုကျတော့ ဟိုကခံစားရသလား မခံစားရသလား မသေ ချာသေးခင်မှာ မင်းက ရူးတော့မယ်’

‘ရူးရူးကွာ . . . သူလုပ်ပုံက အလုပ်မှမဟုတ်ဘဲ’

‘မင်းလုပ်တာလည်း အတူတူပဲပေါ့ စွဲမြဲရာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လည်း ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မာနကြီးသွားခံနေရလဲ၊ ကဲ . . . ရိုးရိုးနဲ့ရှင်းရှင်းလေးပဲ ငါပြောမယ် စွဲမြဲ . . . မင်း ရူးကြောင်မူးကြောင် နဲ့ ဘာမှထင်ရာလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျရင် စနေနေ့၊ ကျောင်းမှာ အချိန်ပိုသင်တန်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ဆယ်တန်းက မခင်စန်း တို့နဲ့လည်း အချိန်ချင်းမတူဘူး၊ ရင်ငြိမ်းကို ကျောင်းလိုက်ပို့မယ့် မတင်တင်သိန်းကလည်း ကျောင်းမှာထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားမှာပဲ၊ အဲဒီကျ ရင် မင်း ကျောင်းထဲမဝင်ဘဲ အပြင်တစ်နေရာရာက စောင့်နေ၊ မတင်တင်သိန်း ပြန်သွားတာနဲ့ ရင်ငြိမ်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ပြီး ငါလွှတ်လိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန်တစ်ရက်ကတော့ အချိန်ပိုပဲ၊ အဲဒီ တစ်ချိန် ကျောင်းလစ်ပြီး မင်းတို့ချင်း အလွမ်းပြန်သယ်ကြ၊ ခဏ ခဏ

တော့ ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ထပ်ပြဿနာတက်ရင် ပိုဆိုးကုန်လိမ့်မယ် . . . နားလည်ရဲ့လား’

ဇေယျစကားအဆုံးမှာ စွဲမြဲငြိမ်သွားသည်။

ဇေယျပြောသော အစီအစဉ်လေးကတော့ ဖြစ်လာခဲ့လျှင် အတော်ကောင်းမည်။

လူကြားကောင်းအောင် ဘာညာအော်ဟစ်ကြိမ်ဝါးနေရသော်လည်း ကိုယ့်ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ကိုယ်ပဲသိသည်။ နောက်ထပ်တစ်ပတ်လောက်သာ ဒီလိုဆက်နေသွားရင် ယောက်ျားကြီးတန်မယ့်လွမ်းဖျာလွမ်းနာကျ၍ သေရသည်ဆိုပါက လူကြား၍ပင် ကောင်းမည်မဟုတ်။

‘ဘယ်လိုလဲ စွဲမြဲ . . . ငါပြောသလို လုပ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်ထပ်တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက် ရင်ငြိမ်းကို ပညာထပ်ပေးထားဦးမလား’

ဇေယျက ပြုံးဖြဖြနှင့် မာဆတ်ဆတ်သံ တမင်လုပ်၍ မေးသည်။

စွဲမြဲ အကျပ်ရိုက်သွား၏။

စောစောက ကိုယ့်ဟာကိုယ် တင်ထားခဲ့သော အရှိန်ကို အရှက်မရှိ ပြန်လျှော့ချရဖို့ကလည်း ခက်နေသည်။

သို့သော် . . . ပြည်ထဲရေး၊ ဝမ်းရေးနှင့် အရှက်ကွဲရေးတို့ထက် လွမ်းရေးက ခက်နေသဖြင့် လူမကြီးသေးသော်လည်း လူကြီးများ ရှက်လျှင် လုပ်နေကျပုံစံအတိုင်း ဟီးခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး . . .

‘မင်းပြောသလို လုပ်တော့မယ်ကွာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ရင်ငြိမ်း

ကို မင်း ဆက်ဆက်ပြောပေး ဟုတ်လား’

ဇေယျက တစ်တစ်ခွဲခွဲကြီး မေတ္တာပို့၍ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ
ပြု၏။

မနက်ဖြန်ကျလျှင်တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပင်။

အပိုင်း (၃)

(၁)

‘ကဲပါကွာ၊ သဘောကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဲလိုဖြစ်ပြီး ပြန်ကြည်သွားကြတယ်ပေါ့ . . . အဲလိုမဟုတ်လား’

အရှိန်လေးနှင့် ပြောနေဆဲ၊ စိတ်ကောင်းစွာ မရှည်ချင်တော့သော လေသံဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်သော ဝင်းဌေးစကားကြောင့် စွဲမြဲစကားများ တုံ့ခနဲ ဖြတ်တောက်သွားသည်။

ပြီးမှ တစ်ချက်ရယ်၍ . . .

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ၊ သူ့အပိုင်းနဲ့သူ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောပြမှာပေါ့။ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလောက် လောနေရတာလဲ’

‘ဟာ . . . ငါသိချင်တာက နောက်ဆုံးကျတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်သွားကြသလဲဆိုတာပဲကွာ၊ မင်းက ဟိုရစ်ဒီရစ်နဲ့ သိပ်အသေးစိတ်တွေ ဖွဲ့နွဲ့ပြောနေတော့ နားထောင်ရတာ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး’

ဝင်းဌေးစကားကြောင့် စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘ခက်ပါလား ဝင်းဌေးရာ . . . မင်းဥစ္စာက ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ ခုခေတ် ဝတ္ထုဖတ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေအတိုင်းပဲ၊

ဝတ္ထုဖြင့် စ, မဖတ်ရသေးဘူး၊ ဇာတ်လမ်းမှာ ဘာဖြစ်လဲ အရင်သိချင်နေပြီ၊ စာအုပ်ကို အရင်အတိုင်း တစ်မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ ဖတ်သွားပါကွ၊ ဘာကိစ္စ ဇာတ်သိမ်းစာမျက်နှာကို အရင်လှန်လှန်ကြည့်ချင်ရတာလဲ’

‘စိတ်မရှည်ဘူးကွ၊ မင်းဥစ္စာက ငါသိချင်တဲ့ နေရာရောက်ဖို့ အဝေးကြီးလိုဦးမယ်’

‘မင်းက ဘာသိချင်လို့လဲ’

‘အခု . . မင်း မကွေးကို ဘာကိစ္စနဲ့ သွားနေတယ်ဆိုတာပဲ’

စွဲမြဲက မချိပြုံး ပြုံးသည်။

‘ငါလည်း အဲဒါပဲ ပြောပြနေတာပဲ ဝင်းဌေးရာ၊ မင်းသိပ်သိချင်ရင်လည်း ငါကြိုပြောပြလို့ ရပါတယ်၊ အဓိက ငါ မကွေးကို သွားတဲ့ ကိစ္စက ရင်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့ရမလားလို့ သွားတာပဲ၊ ကဲ . . . ရှင်းပလား၊ ကျေနပ်ရင် တော်ပြီ၊ ငါ ဆက်မပြောတော့ဘူး’

‘မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ဒီလိုတော့ လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့တော့ ပြောရမှာပေါ့၊ ဘာကိစ္စ ရင်ငြိမ်းနဲ့ သွားတွေ့ရမှာလဲ၊ ရင်ငြိမ်းနဲ့ မင်းရဲ့အခြေအနေက အခုရော ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းအခုပြောနေတဲ့ကိစ္စတွေက ကြာပြီ မဟုတ်လား’

စွဲမြဲက လက်ဆယ်ချောင်းထောင်၍ . . .

‘ဆယ်နှစ်ရှိပြီ သူငယ်ချင်း၊ မင်းကိုငါ အခုပြောနေတဲ့ကိစ္စတွေက ကျန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်၊ ငါ ကိုးတန်းတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ပြောပြနေတာ’

‘အေးလေ . . . အဲဒါကြောင့် ငါမေးတာပေါ့၊ အခုရော မင်းနဲ့ ရင်ငြိမ်း အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲလို့’

‘ဘယ်လိုမှမလဲနဲ့ ဝင်းဌေး အဲဒီကိစ္စ ငါမသိဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရင်ငြိမ်းနဲ့ငါ မတွေ့တာပဲ အဲဒီ ဆယ်နှစ်နီးပါးပဲ ရှိနေလို့ပဲ’

‘မတွေ့တာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက ရင်ငြိမ်းနဲ့ငါ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပိုင်းပြီးတဲ့နောက် အခုထက်ထိ သူနဲ့ငါနဲ့ ပြန်မတွေ့ရသေးဘူး၊ အခုသွားနေတာတောင် ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ ငါ တွေ့ရမယ်ထင်ပြီး သွားနေတာနော်၊ တွေ့ရမယ် မတွေ့ရဘူး ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရသေးဘူး’

‘ဒါဖြင့် နေပါဦး၊ အဲဒီလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် ကွဲသွားကြတာလဲ’

ဝင်းဌေးအမေးကြောင့် စွဲမြဲ ရယ်မိသည်။

‘အခုပြောနေတာလည်း အဲဒါပဲပေါ့ ဝင်းဌေး၊ မင်းက စိတ် မရှည်ဘူးဆိုတော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘ဟင် . . . ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါ့ဥစ္စာ ဒုံရင်းဒုံရင်းပဲ ပြန် ရောက်ရဦးတော့မှာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကွာ’

‘အင်း . . . ပြော၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘တချို့ကိစ္စလေးတွေကို သိပ်အကျယ်ချဲ့ ပြောမနေနဲ့၊ ခပ် တိုတိုနဲ့ လိုရင်းကိုခြုံပြော၊ အဲဒါပြောပြီးမှ မင်းဆက်ပြောချင်သေးရင် ပြောချင်တဲ့အပိုင်းကို တစ်ခါ အသေးစိတ်ပြန်ပြော၊ အခုဟာက ဘာ ဖြစ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်မလဲသိချင်ခါမှ မင်းက တော်တော်နဲ့ ရှေ့မရောက် နိုင်တော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘အခု . . . မင်းကို ငါပြောနေတာကိုက အတော်ကျဉ်းချုပ် ပြီး ပြောနေတာပဲ ဝင်းဌေး၊ အသေးစိတ်သာ အကုန်လုံးပြောရရင် နောက်ထပ် နှစ်ရက်နဲ့တောင် မပြီးဘူး၊ မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့် . . . ငါးတန်းကနေ ကိုးတန်းအထိ ငါတို့နှစ်ယောက် ရည်းစားမဖြစ်ခင် ကလေးဘဝ၊ သူငယ်ချင်းဘဝက အပိုင်းကို ငါ ဘယ်နှစ်ကွက်ပဲ ပြော ပြလဲ . . . အဲဒီကာလတင် ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ငါးနှစ်တိတိရှိတယ်၊ အဲဒါတွေသာ အသေးစိတ် ငါပြောလိုက်ရင် မင်း . . . တစ်ခါတည်း ကားပေါ်က ဆင်းပြေးသွား လိမ့်မယ်’

‘အေးပါ . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းကတော့ မင်းအဖြစ်အပျက်ကို မင်း အသေးစိတ် သိနေတာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်ဟာ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်ဟာ အရေးမကြီးဘူး ပိုသိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါက ဒါတွေ ဘယ်သိမလဲ၊ ခုန မင်းပြောသွားတဲ့ နေရာဆိုရင် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး အောက်မေ့တာပဲ’

‘ဘယ်ဟာကိုလဲ’

‘ဪ . . . ရင်ငြိမ်းအဖေက မင်းတို့အကြောင်း သိသွားလို့ ရင်ငြိမ်းကို ဆူတာရိုက်တာကနေ မင်းတို့တစ်ပတ်လောက် ဝေးနေ တုန်းမှာ အပြန်အလှန်စိတ်တိုဒေါသဖြစ်၊ ငိုကြ၊ လွမ်းကြဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့’

စွဲမြဲက သက်ပြင်းချသည်။

‘ငါ့ဇာတ်လမ်းမှာ အဓိကအပိုင်းက အဲဒီနေရာပဲ ဝင်းဌေး၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်လေးဟာ သာမန်အားဖြင့် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး လို့ ထင်ရပေမယ့် နောက်ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက် အဖြစ်အပျက်

တွေရဲ့ အကြောင်းရင်းဟာ . . . အဲဒါပဲ၊ အကယ်၍ အဲဒီအဖြစ် အပျက်လေးသာ အဲလိုမဖြစ်ခဲ့ရင် ရင်ငြိမ်းနဲ့ငါဟာ ခုလိုဆယ်နှစ် လောက် သူ့အကြောင်း ကိုယ် မသိ၊ ကိုယ့်အကြောင်း သူ မသိဘဝနဲ့ ဝေးချင်မှဝေးမယ်’

‘တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားဟ၊ အဲလောက်တောင်ပဲလား’

‘အဲလောက်ပဲ ဝင်းဌေး၊ မင်းစဉ်းစားကြည့် ရင်ငြိမ်းနဲ့ငါဘဝမှာ ရှေ့ပိုင်းက တစ်လျှောက်လုံး ဘာပြဿနာ၊ ဘာအခက်အခဲ ရှိခဲ့လို့လဲ၊ ဝေးလည်းတစ်ခါမှ မဝေးခဲ့ဖူးဘူး၊ အဲလောက်နီးနီးကပ်ကပ် နေလာခဲ့ ရတော့ ပထမပိုင်းမှာ မင်းကိုငါပြောခဲ့သလိုပဲ ရင်ငြိမ်းကို ငါ . . . ချစ်လို့ ချစ်နေမှန်းတောင် မသိခဲ့မိဘူး’

‘အင်း . . . ငါမှတ်မိပါတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အတူတူ တွဲသွားတာကို ဆယ်တန်းကကောင်တွေနောက်လို့ တစ်ပတ်လောက် ခပ်တန်းတန်းနေပြီးမှ ပြန်ပေါက်ကွဲပြီး ရည်းစားတွေဖြစ်ကုန်ကြတာကို ပြောတာ မဟုတ်လား’

‘အေး . . . အဲဒီတုန်းက တစ်ပတ်ဝေးသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ သူနဲ့ငါ တစ်ခါတည်း ရည်းစားဖြစ်သွားတာပဲ၊ သဘောကတော့ သူနဲ့ ငါဟာ နည်းနည်းလေးမှ ဝေးလို့ရတဲ့ အနေအထားမရှိဘူး၊ နည်းနည်း လေး ဝေးလိုက်တာနဲ့ အဲဒီဝေးတာကို အကြောင်းပြုပြီး နောက်တစ် ဆင့် နောက်တစ်ဆင့် ခုန်ခုန်တက်သွားကြတာပဲ’

‘အင်း . . . လုပ်ပါဦး၊ ဆက်ပြောပါဦး’

‘ခုပြောနေတဲ့ကိစ္စမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ သူနဲ့ငါနဲ့ ရည်းစား ဖြစ်သွားကြတယ်၊ ပုံမှန်အတိုင်းသာ နေသွားကြရင် ဘာမှထူးထူးခြား ခြား အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်သွားကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူလိုငါလို ဇာတ်

လမ်းမျိုးနဲ့တင် ပြီးသွားမှာပဲ’

‘အင်း . . .’

‘ခုကျတော့ လူကြီးတွေရဲ့ အတားအဆီး ပြဿနာကို အကြောင်းပြုပြီး သူနဲ့ငါနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း နောက်ဆုတ်ကြည့်ကြတယ်။ သူတင် မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါလည်း ဒေါကန် ကန်နဲ့ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူလည်း ငါ့ကို မေ့လို့မရသလို ငါလည်း သူ့ကို မေ့လို့မရဘူး၊ မေ့လို့မရတဲ့အပြင် ပိုဆိုးသွားတာက သူနဲ့ငါနဲ့ ခွဲနေရလို့ ဝေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နှစ်ယောက် ဝေးရင် သေလုအောင် ခံစားရတော့မယ်ဆိုတာ တို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ သိသွားကြတာပဲ’

သည်တစ်ခါတော့ ဝင်းဌေးက ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ရုံ ခေါင်းညိတ်သည်။

စွဲမြဲက စကားကို ခဏနားသည်။

ပြီးမှ . . .

‘ဘယ်လိုလဲ ဝင်းဌေး၊ ငါ ဆက်ပြောရတော့မလား’

ဝင်းဌေးက ရယ်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အေးကွာ . . . ပြောတော့၊ မင်းဟာမင်း ဆက်ပြောချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့သာပြော ငါ ဝင်မရှုပ်တော့ဘူး၊ မင်းတို့ဇာတ်လမ်းက တိမ်မယောင် နဲ့ နက်ပြီး ရှင်းသလိုလိုနဲ့ ရှုပ်လာပြီ’

ဝင်းဌေးမှတ်ချက်စကားကို သဘောကျစွာဖြင့် စွဲမြဲက ရယ် သည်။

အာရုံ ပြန်စုစည်းလိုက်သော ခဏ၌ အတိတ်က ပုံရိပ်များ အားလုံး စွဲမြဲရင်ထဲဝယ် တဖျပ်ဖျပ် ထင်ဟပ်လာသည်။

ရင်မောစွာဖြင့် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။
တကယ်လည်း တို့ဇာတ်လမ်းက တိမ်မယောင်နဲ့နက်၊ ရှင်းမ
ယောင်နဲ့ ရှုပ်ခဲ့ပါတယ် ရင်ငြိမ်း။
ဒီထက် ဆက်ပြောရရင် မှန်မယောင်နဲ့လည်း မှားခဲ့ကြတယ်
ကွယ်။

(၂)

‘နင် သိပ်ရက်စက်တာပဲ ရင်ငြိမ်း၊ ငါ့ကို တကယ်ပဲ မေ့ထား
နိုင်တယ်နော် . . . ငါသိပါတယ် ရင်ငြိမ်းရယ်၊ နောက်နောင် တကယ့်
ပြဿနာ တကယ့်အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းနဲ့ ကြုံလာရင်လည်း
နင် ငါ့ကို ဒီလိုပဲ ရက်စက်သွားဦးမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘အံ့မယ် . . . အဲလိုမပြောပါနဲ့ စွဲမြဲရယ်၊ တကယ်တမ်း ရက်
စက်နိုင်တာက နင်ပါ၊ သူများက စိတ်ညစ်လို့ စကားလေးတစ်ခွန်း
မှားပြောမိတာကိုပဲ အပြစ်ကြီးယူလို့ မဆုံးတော့ဘူး’

‘ဪ . . . နင်ပဲ ငါ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူများကမေ့ပစ်လိုက်ဆိုတာနဲ့ပဲ တကယ် မေ့
ပစ်ရလား၊ သိပါတယ်၊ အဲလိုမေ့ပစ်လည်း နင်က ဘာဖြစ်မယ့်လူမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ မေ့နိုင်မှာပေါ့၊ နင်က ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘မဆိုင်တာ မပြောနဲ့ ရင်ငြိမ်း၊ နင့်ကို ဘယ်သူက မေ့ပစ်နိုင်
တယ်ပြောလဲ၊ အဲဒီရက်တွေမှာ ငါ ဘယ်လောက် ခံစားရတယ်အောက်
မေ့လဲ’

‘သွားပါ၊ ခံစားရတယ်ဆိုပြီးတော့သာ ပြောနေတာ တကယ်

တမ်းကျတော့ သူက အမူအရာတောင် ပျက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူများက သာ သူ့အတွက် ငိုလိုက်ရတာ၊ ကျွန်မမှာ ရှင့်အတွက် ညတိုင်း မျက်ရည်ကျရတယ် သိရဲ့လား ကိုစွဲမြဲရဲ့’

‘နင်က မျက်ရည်ကျရုံတင်ကျတာ ရင်ငြိမ်း၊ ငါက သေတော့ မယ်၊ နောက်ထပ်သာ အဲလိုမျိုး တစ်ပတ်နှစ်ပတ် ဆက်နေသွားရရင် ငါသေသွားနိုင်တယ်’

‘အေးဟယ်၊ ငါလည်း နင့်ကို ရန်တွေ့ချင်လွန်းလို့သာ တွေ့နေတာပါ၊ ငါမျက်ရည်ကျတိုင်း နင်လည်း အဲလိုပဲ၊ ငါ့ကို သတိရနေမှာ ပဲလို့ တွေးမိပါတယ်၊ ဒုက္ခပဲ စွဲမြဲရယ်၊ ဒီလိုသာဆို တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ ပြောလေ’

ရင်ငြိမ်းစကားကြောင့် စွဲမြဲရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ၊ ပြောလေတဲ့။

ထိုအမေးကို စွဲမြဲ ဖြေရခက်လှသည်။ ခုကိစ္စက ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပြီး အခက်အခဲမဲ့စွာ ပြန်လည်ဆုံစည်းခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ခွဲပြီးမနေနိုင်တော့၍သာ ဇွတ်တိုး တွေ့ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပြဿနာများက ပြဿနာအတိုင်း အလုံးအထည်မပျက် ရှိနေဆဲသာရှိသေး၏။

ခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေ့ဆုံခြင်းသည်ပင် ရင်ငြိမ်းအိမ်မှ သိသွား ရိပ်မိသွားပါက ပြဿနာ ပိုမိုကြီးထွားလာနိုင်သည်။ ပြဿနာကလည်း ဘယ်ကအစရှာ၍ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်မှန်း မသိသည့် ပြဿနာမျိုး။

‘နေဦး ရင်ငြိမ်းရာ . . . ငါ့ကို တစ်ခုပြောစမ်းပါ၊ နင့်အဖေက ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့ သဘောမတူရတာတဲ့လဲ’

‘နင့်ကို မမတင်သိန်းက ပြောပြလိုက်တယ်ဆို’

‘ပြောတော့ပြောတယ် ရင်ငြိမ်း၊ ဒါပေမယ့် သူပြောတာက လည်း လုံးလုံးထွေးထွေးပဲ၊ သဘောတူတာ မတူတာကို မဟုတ်ဘူး၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့က အသက်အရွယ်ငယ်တာရော၊ အတန်းငယ်တာရော၊ ဒီအရွယ်မှာ ဘယ်မိဘက သဘောတူခွင့်ပြုမှာလဲတဲ့’

ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ် စွဲမြဲ၊ အဖေက ပြောတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူတာ မတူတာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ် ပညာမစုံ၊ ဘာမစုံသေးဘဲနဲ့ ဒီလိုမဖြစ်ရဘူးပေါ့ဟာ၊ အဖေတင်မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေကလည်း ဒီအတိုင်း ပြောတာပါပဲ’

‘ဒါဖြင့် ကျောင်းထုတ်ပစ်တာတို့ ဘာတို့ ဆိုတာကကော’

‘ဪ . . . ဒီအသက် ဒီအရွယ်နဲ့ ပညာကိုပဲ စိတ်မဝင်စား ဘဲ ဒါမျိုး စိတ်ကူးနေရင်တော့ ဘာကိစ္စ ကျောင်းဆက်ထားတော့မှာလဲ၊ ကျောင်းထုတ်လိုက်ပြီး လင်ပေးစားလိုက်ရုံ ရှိတော့တာပေါ့တဲ့’

‘လင်ပေးစားမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့ ပေးစားမှာလဲ’

‘သူကြိုက်တဲ့သူနဲ့ ပေးစားမှာပေါ့၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ တော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သူတို့ပြောတာက နင်က ယောက်ျားတစ်ယောက် အနေနဲ့ တူတူတန်တန် ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲတဲ့၊ အရွယ်မဖြစ်စလောက် ပညာမဖြစ်စလောက်နဲ့ အမေ့နို့နို့တောင် မစင်သေးတဲ့ မလောက်လေး မလောက်စားအရွယ်တဲ့၊ အဲဒီလောက် လင်လိုချင်ရင်လည်း ပြောတဲ့၊ လူလူသူသူ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ သူတို့ပေးစားလိုက်တော့မယ်တဲ့’

‘အဲဒါ အဟုတ်ပြောတာလား’

‘ဘယ်သိမလဲဟ တကယ်ပြောတာလား၊ စိတ်ဆိုးပြောတာ

လားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ခွဲနိုင်မလဲ၊ ငါ့ကို တံမြက်စည်းနဲ့ရိုက်၊ အမေ
ကလည်း ပေါင်တွင်းကြောလိမ်ဆွဲနဲ့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတဲ့ဥစ္စာကို’
သည်ပြဿနာကို ဘယ်လိုပြေလည်အောင် ရှင်းမည်နည်း။

အသက်အရွယ်ပြည့်စုံဖို့ကော၊ ပညာပြည့်စုံဖို့ကောဆိုတာက
ခုချက်ချင်း ထလုပ်၍ ရသည့်အလုပ်မဟုတ်။ သူ့ဟာသူ တစ်နာရီပြီး
တစ်နာရီ၊ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း ကုန်လွန်ကျော်
လွှားသွားရမည့် ကာလများကို နှစ်ပေါင်းများစွာက စောင့်ဆိုင်းနေရ
မည့်ကိစ္စ။

တက္ကသိုလ်မှာ အနိမ့်ဆုံးဘွဲ့တစ်ခုရ၍ ပညာစုံဖို့ပင် အနည်း
ဆုံး ငါးနှစ်ကျော်ကျော် စောင့်ရဦးမည်။

သည်အတောအတွင်းမှာ ခုတိုင်း ဝေးလံစိမ်းကားစွာနေနေရ
ဖို့ကလည်းမလွယ်။ ဝေးရခြင်းဝေဒနာ တစ်ပတ်အတွင်းလောက်မှာပင်
ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးကြပြီ။

စွဲမြဲ ရင်မောမောနှင့် သက်ပြင်းကြီးကိုသာ လေးလံစွာချမိ
သည်။

ခုမှ ဆင့်ခေါင်း ခွေး မချီနိုင်ဆိုသော စကားပုံလို ပြဿနာ
ဧရာမကြီးနှင့် တွေ့ဆုံနေရပြီ။

ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားမိသော ရင်ငြိမ်းကို ငုံ့ကြည့်မိ
သည်။

ရင်ငြိမ်း မျက်နှာလေးကလည်း သနားစဖွယ် သေးငယ်
ချောက်ချားလျက်ရှိ၏။

(၃)

‘ငါကလည်း သူတို့ပြောသလို ပညာစုံ အရွယ်ရောက်တဲ့ အထိ ကြိုးစားစောင့်မှာ ရင်ငြိမ်းရာ၊ ခုလို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး မဖြစ်သေးဘဲနဲ့တော့ နင့်ကို ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့နေရအောင် ငါမလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက . . .’

ခဏကြာသောအခါမှ စွဲမြဲက တွေးတွေးဆဆ အမူအရာ ဖြင့် ပြောသည်။ ရင်ငြိမ်းက စွဲမြဲစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် . . .

‘ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဘာဖြစ်လဲ စွဲမြဲ’

‘ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဒီကြားထဲမှာ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝေးပြီးတော့ မနေနိုင်ဘူးဟာ၊ ခုလောက်လေးဖြစ်ဖြစ် ဆက်သွယ်နေရရင် မဆိုးဘူး’

‘ခုလောက်လေးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာကို ပြောတာလဲ’

‘ခုလိုလေးပေါ့ဟာ၊ လူကြီးတွေအမြင်မှာ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေပြီ ထင်ရအောင် တတ်နိုင်သလောက် ခပ်ဝေးဝေးလေးနေပြ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ခိုးတွေ၊ ဒီကြားထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ ပြောစရာစကားရှိရင်လည်း အရေးကြီး ကြီးသလို စာနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊

လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်ဖြစ် ပြောလို့ပေါ့’

စွဲမြဲစကားကြောင့် ရင်ငြိမ်း စဉ်းစားသွားသည်။ ခဏကြာ
အောင် ငိုငိုစဉ်းစားပြီးမှ . . .

‘အဲလောက်တော့ နေရမှာပေါ့ဟာ၊ လုံးလုံးကြီး အဆက်
အသွယ်ဖြတ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး၊ ငါလည်း မနေ
နိုင်ဘူး၊ မသိဘူးဟာ စိတ်ညစ်တယ်၊ အစကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် သံယောဇဉ်မရှိကြရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ သံယောဇဉ်တွေ
အမျိုးမျိုးထားပြီးမှ ဟင့်အင်းဆိုပြီး သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ
မှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ငါပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ ရင်ငြိမ်း၊ သူတို့ပြောသလိုနေဖို့
က လက်တွေ့မှာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခုလောလောဆယ် တစ်ပတ်
လောက် နေကြည့်တာနဲ့ပဲ တစ်သက်စာ လုံလောက်အောင် ခံစား
လိုက်ရပြီ၊ နောက်ထပ် ဒါမျိုးကြုံရမှာ အရမ်းကြောက်တာပဲ ရင်ငြိမ်း၊
အဲဒါ ငါ ပလီပြီးပြောတဲ့စကား မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ’

ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ငါနားလည်ပါတယ် စွဲမြဲရယ်၊ နင်ခံစားရသလို ငါလည်း
ခံစားရပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ဟာ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မထူး
တော့ဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုပဲ နေကြမယ်၊ ငါတို့ဘက်က တတ်နိုင်
သလောက် မိဘစကားကို နားထောင်ကြတာပဲ၊ အဲဒါမှ တစ်နည်းနည်း
နဲ့ သူတို့ကသိပြီး မကျေနပ်ကြရင်လည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်ကြပစေတော့’

‘နင် တကယ်ပြောတာလား ရင်ငြိမ်း’

‘အေး . . . တကယ်ပြောတာ’

‘အဲလိုဆိုရင်တော့ ဘာပြောစရာလို့မလဲ ရင်ငြိမ်း၊ တို့

နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဲဒီနားလည်မှုနဲ့ အဲဒီသတ္တိမျိုး ရှိဖို့ပဲလိုတယ်။ ကျန်တဲ့အပိုင်းမှာ ဘယ်လိုနေရနေရ မမှုပါဘူး။ ငါတို့အပိုင်းက မှားနေတာရှိရင်လည်း ပြင်သွားကြမှာပေါ့’

‘အရင်လို ခဏခဏ ဟိုသွားဒီသွား လျှောက်သွားနေကြတာ မျိုးကို ပြောတာလား’

‘အင်း’

‘အဲဒါလည်း နေနိုင်မှ နေမယ်ဟာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဲလို နေရတာကို ငါ သိပ်ပျော်တယ်။ ငါတို့ဟာငါတို့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် ပျော်တာပဲ။ ဘယ်သူ့မှ ထိခိုက်အောင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့စိုးရိမ်သလို ပညာရေးဘက်မှာလည်း မထိခိုက်စေရဘူး။ ခါတိုင်း ထက်တောင် အဆင့်ပိုတက်အောင် လုပ်ပြလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီကြားထဲ ကမှ ဟိုဟိုဒီဒီပြဿနာရှာရင်တော့ ငါကလည်း လုပ်ချင်ရာ ကောက် လုပ်ပစ်တော့မှာပဲ’

ရင်ငြိမ်းစကားကြောင့် စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘တယ်ဟုတ်ပါလား ရင်ငြိမ်း၊ နင် အရမ်းကို သတ္တိကောင်း လာပါလား၊ နင့်စကား ကြားရတာနဲ့တင် အားရှိလိုက်တာ၊ နင့်ဘက်က သာ အဲလိုပြတ်သားလို့ကတော့ ငါက နင့်ထက် ဆယ်ပြန်လောက် စွန့်စားရဲတာပေါ့၊ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ အခု ငါနဲ့တွေ့နေတုန်းမို့ ဒီစကား ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အမြဲတမ်းရော အဲဒီလိုပြတ်သားမှာ မဟုတ်လား’

‘ပြတ်သားမယ် . . . ပြတ်သားမယ် ၊ တကယ်ခံစားရတော့ ငါပဲ ခံစားရတာ၊ ငါစိတ်ဆင်းရဲနေတော့ ဘယ်သူကမှ ဝင်ကူခံစား ပေးတာ မဟုတ်ဘူး’

စွဲမြဲ သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။

နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်သွားပြီ ရင်ငြိမ်း၊ ငါ့ကိုလည်း ယုံ . . .
ဘဝမှာ ဘာတွေပဲကြုံကြုံ ဒီတစ်သက်မှာ နင်ကလွဲလို့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မချစ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မယူဘူး၊ နင့်ကို ငါ ကတိပေးတယ်’

‘အေး . . . ပြီးရော . . . ငါလည်း ကတိပေးတယ်’

အညာနေသည် ပူတော့ပူ၏။

သို့သော် ခိုနားရာအရိပ်အောက်မှာတော့ တသုန်သုန် တိုက်
နေသော လေပြည်ညင်း၏ ဖေးမမှုကြောင့် အေးမြမြ အေးမြနေရ
သည်ပဲလေ။

‘အေး . . . တော်ပါသေးရဲ့ . . . သူလာလို့’

လမ်းကွေ့မှ ချိုးဝင်လာသော ရင်ငြိမ်းကို လှမ်းမြင်လိုက်မှ
စွဲမြဲ ရင်အေးသွားသည်။

အတိတ်ကို ဖြတ်သန်း၍ ပြောင်းလဲခဲ့ရသော အခြေအနေ
များကို စဉ်းစားနေ၍သာ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်။ သူ
တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေရသည်မှာ နာရီဝက်လောက်ပင် ရှိသွားပြီ
ဖြစ်၏။

သည်ဘက်ပိုင်းမှာ အဲလို ရင်မောစရာလေးများကတော့
ခဏခဏ ဖြစ်၏။ သတ္တိရှိသည်ဆိုသည့်တိုင် မလိုအပ်ဘဲ ပြဿနာတွေ
ကြီးထွားလာမှာကိုတော့ စိုးရိမ်ရသေးသဖြင့် လျှို့ဝှက်သို့သိပ်တန်
သည်တို့ကို လျှို့ဝှက်သို့သိပ်ရသေးသည်။

ခုလည်း ရင်ငြိမ်း ကျောင်းကထွက်လာတာ နောက်ကျနေ သော်လည်း နောက်ကျနေရကောင်းလားဟု အပြစ်မတင်ရက်။ ရင်ငြိမ်း ကျော်လွှားရသည့် အခက်အခဲက များစွာရှိသည်။ သူကသာ ဇေယျကို မှာလိုက်ပြီး သည်နားကနေ အလွယ်တကူ စောင့်နေနိုင် သော်လည်း ရင်ငြိမ်းကျတော့ အိမ်ကလိုက်ပို့သည့် အစ်မ ကျေနပ် အောင်လည်း ကျောင်းထဲ အဝင်ပြရသေးသည်။ ပြီးတော့ အချိန်ပို သင်သည့် ဆရာမ မမြင်အောင် ရှောင်တိမ်ပြီး စာသင်ခန်းထဲ တခြား ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ဝင်သွားချိန်ကျမှ ခိုးပြီး လစ်ထွက်ခဲ့ ရသည့် ဘဝ။

သူ့ခမျာ ကိုယ့်ကို ချစ်၍သာ စွန့်စားနေရသည်။ တစ်ခုခု အဆင်မပြေဖြစ်သည်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာက မလွယ်ဟု အတွေးဖြင့် သနားရင်း ရင်ထဲမှာ မြတ်နိုးမှုများ တိုးလာသည်။

နေပူထဲမှ လျှောက်လာသော ချစ်သူကို နေရိပ်ကနေ အခန့် သား စောင့်မနေရန်တော့သဖြင့် ရင်ငြိမ်းလာနေသည့်ဘက်သို့ စွဲမြဲက ထွက်ကြိုလိုက်သည်။

‘စောင့်နေတာ ကြာပြီလား စွဲမြဲ’

စွဲမြဲက ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါသည်။

‘ရပါတယ် ရင်ငြိမ်းရာ၊ ငါစောင့်ရတာက အရေးမကြီးဘူး၊ နင့်အတွက်သာ ငါစိတ်ပူနေတာပါ။ နင်ထွက်လာရတာ လွယ်ရဲ့လား’

ရင်ငြိမ်းက မဲပြုံးလေး ပြုံးသည်။

‘လွယ်မှထွက်ရမယ်ဆိုရင် နင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်သက်လုံးတောင် တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး စွဲမြဲ၊ ခုလည်း ငါ နင့်ကို အရေးတကြီး ပြောစရာ ရှိလို့သာ ထွက်လာရတာ . . ဒေါ်အေးအေးမြင့် ငါ့ကို တွေ့သွားတယ်’

ယခု အချိန်ပိုသင်တန်းတွင် သင်ရမည့် ဆရာမက တွေ့သွားသည့်ပြဿနာက မသေး။ လူကိုမြင်ပြီးမှ အတန်းမတက်သည်ကို သတိထားမိလျှင် ဆရာမ ဒေါက်တော့မည်။ ဒေါက်တော့၍ သူ့ဟာသူ ဆူရုံရိုက်ရုံနှင့်ဆို ဒီလောက်မဟုတ်၊ အိမ်ကိုသာ လှမ်းတိုင်လိုက်လျှင် မလွယ်။

‘အရေးကြီးလို့ဟုတ်လား ရင်ငြိမ်း’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ပြောပြီးရင် ငါ အတန်းပြန်တက်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဘယ်မှမသွားတော့ဘူးစွဲမြဲရာ၊ နင်လည်း ငါနဲ့ အတန်းလိုက်တက်ရင်တက်၊ မတက်ရင်လည်း ပြန်နှင့်တော့’

‘အေးပါ . . . အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ နင့်အိမ်က ပြဿနာတက်ပြန်ပြီလား ရင်ငြိမ်း’

ရင်ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အင်း . . . ပြဿနာမှ အကြီးအကျယ်ပဲ၊ အဖေနဲ့အမေက ငါ့ကို မကွေးမှာတောင် မထားတော့ဘူးတဲ့’

‘ဟင်’

‘ငါ့ကိုတော့ ဘာမှမပြောသေးပါဘူး၊ တစ်နေ့ညက အဖေနဲ့အမေ တိုင်ပင်နေတာကို အငယ်မ စိုးစိုးက ကြားပြီး ငါ့ကို ပြန်ပြောတာ၊ ဒီမှာ ဒီအတိုင်းဆက်ထားရင် နင်နဲ့ငါ ပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို ပညာရေးကအစ စိတ်မချဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ကို နင်နဲ့ဝေးအောင် တစ်နေရာရာ ပို့ထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ် . . . တဲ့’

‘သူတို့က ဘယ်ပို့မှာလဲ’

‘အဲဒါကတော့ မသိသေးဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ရန်ကုန်က

ငါ့အဒေါ်အိမ်ပဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အမေ့ညီမတွေရှိတယ်၊ သူတို့က သားသမီး မရှိဘူး၊ သူတို့ဆီပို့ပြီး အဲဒီမှာပဲ ကျောင်းတက်ခိုင်းမလား မပြောတတ် ဘူး၊ မပြောတတ်ဘူးကွာ . . . မန္တလေးမှာလည်း ဖေဖေအစ်မ ကြီးကြီးတို့ ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာလည်း ငါနဲ့ရွယ်တူ ဝမ်းကွဲညီအစ်မတွေ ရှိတယ်၊ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ အများကြီးပဲ’

‘အခုကို သူတို့က ပို့တော့မှာလား’

‘ဟာ . . . အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ သူတို့က ပို့မှာ’

စာမေးပွဲက တစ်လကျော်ကျော် လိုတော့သည်။ ဘာမှမလို တော့ပါလားဟု တွေးမိ၏။

စွဲမြဲ စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲက ခေါင်းပါ ပူလာသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက် ပြဿနာတွေ ဆုံလာရတာလဲဟု လည်းတွေးရင်း စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာသည်။

‘အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရင်ငြိမ်း၊ ခုတိုင်းက အခန့်မသင့် ရင် တောက်လျှောက်ဝေးမှာ၊ မကွေးကနေ ရန်ကုန်တို့ မန္တလေးတို့ကို တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် သွားဖို့ဆိုတာကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ’

‘အေးပါ၊ အဲဒါကို ငါလည်း သိပါတယ် . . . ဒါကြောင့် နင့်ကို အရေးတကြီး ခေါ်ပြောတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ ခုဟာ က သူတို့လည်း ငါတို့ကို ခွဲဖို့ အချိန်ယူပြီး စီစဉ်တာပဲ၊ ငါတို့က ကြိုပြီး သိမထားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ အခုတော့ သူတို့အစီအစဉ်ကို ကြိုသိ နေတာပဲ၊ ဒီကြားထဲမှာ တို့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ကြိုစဉ်းစားထား ကြတာပေါ့ဟာ၊ အချိန်ကတော့ ရပါသေးတယ်၊ ကဲ . . . ငါသွားမယ် စွဲမြဲ၊ နင်ကော လိုက်ခဲ့မလား’

စွဲမြဲက လေးကန်စွာ ခေါင်းခါသည်။

‘မလိုက်တော့ဘူးဟာ၊ ဒီနေ့သင်တဲ့ဟာတွေ ညနေကျမှပဲ
ဇေယျာဆီက ပြန်ကူးလိုက်တော့မယ်၊ သွားတော့၊ နင်ကလည်း
ထီးလေး ဘာလေးတောင် ယူမလာဘူး ရင်ငြိမ်းရာ၊ နေကလည်း ပူ
လိုက်တာ’

စွဲမြဲစကားကြောင့် ရင်ငြိမ်းက ရယ်သည်။

‘ဘာမှမပူပါနဲ့ စွဲမြဲရာ၊ နင်နဲ့တွေ့ဖို့ နေပူထဲလည်း ထီးမပါဘဲ
ငါလျှောက်ရဲပါတယ်၊ စိတ်ချ၊ ငါသွားမယ်နော်’

စွဲမြဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ရင်ငြိမ်း ပြောသွားသော စကားထဲမှာ တိုက်ရိုက်အနက်
အပြင် အခြား သွယ်ဝိုက်သော ဝက်ဝံတ္တိအနက်တွေ ပါသေးကြောင်း
စွဲမြဲ သတိပြုမိလိုက်၏။

‘အဲဒီကိစ္စက သေချာသွားပလား စွဲမြဲ’

ဇေယျာအမေးကြောင့် စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

‘သေချာသလောက်ရှိနေပြီ ဇေယျာ၊ ရင်ငြိမ်းအဖေနဲ့အမေက
ရင်ငြိမ်းကို တည့်တည့်မပြောသေးပေမယ့် ရန်ကုန်က အဒေါ်တွေက
ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ သူတို့လာခဲ့မယ့်အကြောင်း စာရေးလိုက်တယ်
. . . တဲ့၊ အဲဒီကျရင် သူတို့တစ်မိသားစုလုံး ရန်ကုန်ကို လိုက်လည်ကြ
မယ်၊ ဘာညာနဲ့ စကားတော့ စနေကြပြီတဲ့’

‘အဲဒီတော့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မယ် စဉ်းစားလဲ’

ငြိမ်နေလိုက်ရင်လည်း ရင်ငြိမ်းနဲ့ အကန့်အသတ်မရှိ ဝေးသွားမှာပဲ။ မဝေးချင်ရင်လည်း လုပ်စရာက တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ ငါလည်း ရန်ကုန်လိုက်ပြောင်း၊ ဟိုမှာဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရုန်းကန်ပြီး ကျောင်းတက်’

‘အဲလိုကော ဖြစ်နိုင်လို့လား’

‘စဉ်းစားကြည့်တာပဲလေကွာ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက တို့မှာ အဆင်ပြေဖို့၊ မပြေဖို့ ခဏထားဦး၊ ငါ့အိမ်က အဲလို လုပ်ခွင့်ပြုအောင် တောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ’

ဇေယျက ရယ်သည်။

‘အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြပေါ့ကွာ၊ ကျွန်တော့်ရည်းစား ဟိုပြောင်းသွားလို့ ဟိုမှာလိုက်ပြီး ချိန်းတွေ့မလို့ . . . လို့’

‘အေး . . . အဲဒါမှ အဘိုးကြီးက ငါ့ကိုသတ်မှာ’

‘မင်း အဖေလည်း ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဘူးဆို’

‘အေး . . . အဲဒါလည်း ပြဿနာပဲ၊ အဖေက အသက်ကြီးမှ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာတယ်ကွာ၊ ခြံထဲတောင် ကောင်းကောင်းမဆင်းနိုင်လို့ ငါပဲ ဝင်လုပ်နေရတာ မင်းအသိပဲ၊ စကားရိုင်းရိုင်း၊ ဥပမာရိုင်းရိုင်းနဲ့ ပြောရင်တော့ ငါလည်း ဖင်မနိုင်ဘဲ ပဲကြီးဟင်းစားနေမိပြီ ထင်တာပဲ’

‘ဟုတ်တယ် စွဲမြဲ၊ ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့ပဲ၊ ကြည့်တော့ လုပ်ကွာ၊ တို့သုံးယောက်ပေါင်း လုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်ဟာ ငယ်ငယ်က တည်းက နိမိတ်မကောင်းဘူး၊ သုံးယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ရင်ငြိမ်းနဲ့မင်းနဲ့ပဲဖြစ်တဲ့ကိစ္စ၊ ငါ ကြားက ခုလိုပဲ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်ပါခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ရင်ငြိမ်းက ထိခိုက်အနာတရဖြစ်၊ ငါက ချီးပေ၊ မင်းက ဘုန်းကြီးအတွယ်ခံရခဲ့

တယ်၊ အဲဒါကိုတော့ မမေ့နဲ့’

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဇေယျက ငယ်ငယ်တုန်းက ဆားစည်ကျောင်းမှာ သရဲသွားချောင်းသည့်ကိစ္စနှင့် ထပ်တူပြု၍ ပြောလိုက်သည်။

စွဲမြဲက အောင့်သီးအောင့်သက် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

‘ခုလည်း ဒီကိန်းတော့ ဆိုက်နေတာပဲ ဇေယျ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း အဲဒီလို မဆင်မခြင်သွား မိုက်ကန်းစွန့်စားရမယ့်ကိစ္စမျိုးကို ခုထက်ထိ ခေါင်းထဲ ထည့်မစဉ်းစားသေးတာပေါ့’

‘ဘာလဲ . . . ဘယ်တော့မှ မခွဲရအောင် တစ်ခါတည်း သုတ်ပြေးမယ့်ကိစ္စလား’

‘အေး’

‘ဟာ . . . အဲလောက်တော့ မလုပ်သင့်သေးဘူးထင်တယ် စွဲမြဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဘုန်းကြီးကရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝဒုက္ခတွေက မင်းကိုတွယ်မှာ၊ ဘုန်းကြီးကြိမ်ဒဏ်က ဆေးလိမ်းလို့ ပျောက်တယ်၊ ဘဝရိုက်တဲ့ ကြိမ်ဒဏ်ရာမှာ ကုစရာဆေးက သိပ်မရှိဘူး’

‘အဲဒါထက် ရင်ငြိမ်းမှာလည်း ခြေထောက် ပုလင်းကွဲရှုတဲ့ ဒဏ်ရာထက် ဘဝတစ်ခုလုံး သုံးမရအောင် ယိုယွင်းသွားတဲ့ ဒဏ်ရာ မရစေချင်ပါဘူးကွာ၊ နောက်တစ်ခုက ငါတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်း တည်ဆောက်ချင်တဲ့ဘဝလေးဟာ ဘောသော-ဘောကျော်ရဲ့ ဘုရားပြုက ပထမဘုရားလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး’

‘ဟ . . . တယ်ကောင်းတဲ့ ဥပမာပါလား၊ ရှင်းပါဦးကွာ’

‘ငါနဲ့ရင်ငြိမ်း တည်ဆောက်ချင်တဲ့ ဘဝလေးဟာ ရေရှည်

တည်တဲ့ လှပခန့်ညားစေချင်တယ် ဇေယျ။ အခု လက်ရှိငါ့ဘဝက ဘောကျော်-ဘောသော ဘီလူးဘဝလိုပဲ မတင့်တယ်ဘူး၊ ရင်ငြိမ်းက သိကြားမင်းတို့ ဘုံဗိမာန်လို ဟိုးအမြင့်မှာနေတဲ့ မိဘလူတန်းစားအဆင့် အတန်းက ပေါက်ဖွားရတဲ့ မိန်းကလေး၊ သိကြားဆက်တဲ့ မြသလွန် ဟာ သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ နေရာမှာပဲ ဌာပနာပြု ကိုးကွယ်ခံဖို့သင့်သလို အင်မတန်မှ အဆင်ပြေလှပတဲ့ ဘဝကလာတဲ့ မိန်းကလေးဟာလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာတည်ဆောက်ထားတဲ့ ဘဝထဲမှာပဲ ရှိနေသင့်တယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် ငါ့မူလရည်ရွယ်ချက်ကိုက ငါအင်ဂျင်နီယာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ငါ့ဘဝအဆင့်အတန်းကိုလည်း သူနဲ့လိုက်အောင် မြှင့်ယူ မယ်၊ အဲဒီအချိန်အခါ အဲဒီအခြေအနေရောက်မှ ရင်ငြိမ်းကို ငါ့ဘဝထဲ ခေါ်ယူပြီး လှလှပပလေး ထားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပါ’

‘အေးကွာ . . . ခုလည်း ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေကို အောင် အီးသည်းခံပြီး အဲဒီအချိန်အခါရောက်တဲ့အထိ တစ်ဖက်က ကြိုးစား၊ တစ်ဖက်က ထိန်းသိမ်းပြီး စောင့်ပါ စွဲမြဲရာ၊ အခိုက်အတန့် ဝေးမှာ ကြောက်ပြီး တစ်သက်လုံး ဒုက္ခရောက်ရမယ့် အလုပ်မျိုးကိုတော့ ဖြစ် နိုင်ရင် မလုပ်ပါနဲ့’

‘ငါ သဘောပေါက်ပါတယ် ဇေယျရာ၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို အခြေ အနေနဲ့ အချိန်အခါပေးမှ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ပေါက်ရောက် တာပါ၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါမဟုတ်ရင် ဘာလုပ်လုပ် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသလိုပဲ ဖြစ်နေမှာပဲ၊ အခုတောင် ရင်ငြိမ်းအဖေ သိကြားမင်း ကြီးက ငါတည်ထားတဲ့ ဘုရားလေးကို ဝရဇိန်လက်နက်နဲ့ ဖြိုခွင်းပြီး မြသလွန်ကို ဘုရားသုံးဆူက ရသေ့တွေဆီ သွားအပ်သလို ရင်ငြိမ်းကို ရန်ကုန်က အဒေါ်တွေဆီ သွားအပ်ဖို့ ပြင်နေပြီပဲ’

‘ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘုရားဒါယကာဟာ ဘုရားဒါယကာပါပဲကွာ၊ ရင်ငြိမ်းရဲ့နှလုံးသားကို မင်းပိုင်ခွင့်ရနေပြီပဲ၊ ဘီလူးဘဝကနေ ယောက်ျားကုန်သည်ဖြစ်အောင်သာ မင်းဘဝကိုမင်း ပြောင်းယူပေါ့၊ အဲဒီအခါကျရင် သိကြားမင်းကပါ ကူပြီး ဘောကျော်တည်တဲ့ ဘုရားကို တည်ပေးမှာပါ’

စွဲမြဲက ရင်မောကြီးစွာဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။

‘အေးကွာ . . . သမိုင်းထဲက ဘောကျော်လို အစအဆုံး လိုက်ဖြစ်ရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မင်းပြောသလို အင်မတန် သာယာပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ ဇာတ်ပေါင်းရမှာပဲ၊ ငါစိုးရိမ်တာက ကြားထဲမှာ ကုသိုလ်ကံဆိုးပြီး ဘောကျော်မဖြစ်ဘဲ ဘောသော ဖြစ်သွားမှာကိုပဲ’

‘ဘောသောက ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ’

‘ဘုရားတည်တဲ့ အခန်းကျတော့ ဘောသောက အရံလောက်ပဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဘော်ကျော်က ပုဏ္ဏဝတီနဲ့ရ သူဌေးကြီး သုဘောဂနဲ့ပေါင်းပြီး ဘုရားတည်နေချိန်မှာ သူက ရွှေလှည်းတစ်စီး၊ ငွေလှည်းတစ်စီးပဲရပြီး သူ့ရပ်သူရွာ သူပြန်သွားရတာ’

ဇေယျက ရယ်သည်။

‘အေးလေ . . . ဒါပေမယ့် အဲဒါက ပုဏ္ဏဝတီနဲ့မရတောင်မှ ရွှေလှည်းတစ်စီး ငွေလှည်းတစ်စီးတော့ ရသေးတယ်၊ ခု . . . မင်းရင်ငြိမ်းကိုယူရင် ခွေးဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ စွဲမြဲရ’

စွဲမြဲက သက်ပြင်းချလျက် . . .

‘ပုဏ္ဏဝတီနဲ့ မရဘဲတော့ ရွှေလှည်းဆယ်စီး ငွေလှည်းဆယ်စီး ရလည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတည်ဆောက်ချင်တဲ့

ဘဝက ရင်ငြိမ်းပါမှ လှမယ့်ဘဝပါ။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကိစ္စ
ကတော့ တစ်မျိုးပေါ့’

စာမေးပွဲဖြေရမည့် နွေရက်များနီးလာပြီမို့ ဆောင်းနှောင်းရွက်
ဝါများက လေရှူးနှင့်အတူ လွင့်ဝဲကျနေသည်။

ကျောင်း၏အရှေ့ဘက် တောအုပ်များဆီမှ ဥဩငှက်သံကို
လည်း ကြားနေရ၏။

(၄)

မြသလွန်ဘုရား၏ စောင်းတန်းအထိ ဆင်းလာလျှင် စောင်းတန်းအလယ်လောက်ညာဘက်တွင် တင်ယှဉ်ခွေ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူရှိသည်။

ထိုကိုယ်တော်ကြီး သီတင်းသုံးရာ အာရုံခံတန်ဆောင်း၏ ဘေးမှ လမ်းကလေးအတိုင်းပတ်၍ ဧရာဝတီမြစ်ဘက်လျှောက်သွားလျှင် ကမ်းပါးစွန်း မရောက်ခင် သိကြားနတ်ကွန်းအဆောက်အအုံလေးသို့ ရောက်သည်။

ထိုမှနည်းနည်း ဆက်လျှောက်လိုက်လျှင် မြသလွန်စေတီတော်ကြီး တည်ရှိရာ နဂုတ္တမတောင်တော်မှ ဧရာဝတီမြစ်ဘက်သို့ စွန်းထွက်နေသော ကမ်းပါးစွန်းလေးသို့ ရောက်၏။

ထိုသိကြားနတ်ကွန်း ကမ်းပါးစွန်းလေး၏ မြေပြင်တွင် ကျောက်တုံး ကျောက်ဆိုင်များဖြင့် ထိုင်စရာနေစရာ ကောင်းသလို၊ မန်ကျည်းပင်၊ ထနောင်းပင်၊ အကျော်ပင်စသော အပင်များ အုပ်မိုးနေသဖြင့် အရိပ်လည်းကောင်းသည်။

မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းလာသော တောင်ပေါ်လေညင်း

အေးအေးကြောင့်လည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိသည်။

ထိုနေရာလေးသို့ စွဲမြဲနှင့်ရင်ငြိမ်း ရောက်နေကြသည်။
အတော်လေး ကြာပြီဖြစ်သည်။

စာမေးပွဲဖြေဖို့ တစ်ပတ်လောက်သာ လိုတော့သလို စာမေးပွဲ
ဖြေပြီးလျှင်လည်း ရင်ငြိမ်း ရန်ကုန်ပြောင်းရမည့် အရေးက ရှိနေသဖြင့်
ထိုရက်ပိုင်းများမှာ သိပ်လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ကွာကွာဝေးဝေးကြီး ဘယ်လို
မှ မနေနိုင်ကြတော့။

သို့အတွက် ထိုရက်ပိုင်းမှာ သူတို့အတွေ့လည်း များခဲ့ကြ
သည်။ တွေ့လျှင်လည်း တခြားဝေးဝေးလံလံနှင့် ပူပူလောင်လောင်
သွားရမည့်နေရာများထက် အေးငြိမ်းသော ထိုနေရာလေးသို့ပင် ရက်
ဆက်နီးပါး လာခဲ့ကြသည်။

တွေ့တိုင်းလည်း ရင်ငြိမ်းတစ်ယောက် မျက်ရည်ကျဖြစ်နေ
သည်။ ခုလည်း ရင်ငြိမ်းက စွဲမြဲရင်ခွင်ကိုမှီပြီး မျက်ရည်ကျလျက်ရှိ၏။
ရင်ငြိမ်း၏မျက်ရည်နွေးနွေးများက အင်္ကျီတစ်ဆင့် ဖြတ်သန်းပြီး စွဲမြဲ
ရင်ကို စိုစွတ်နေသည်။

စွဲမြဲက ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး . . .

‘မငိုပါနဲ့ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ နင်မျက်ရည်ကျတာ မြင်တိုင်း ငါ့နှလုံး
သားတွေ ပဲ့ပဲ့ကျသွားသလိုပဲ၊ ငါပြောတာ လက်မခံနိုင်ဘူးလား၊ လော
လောဆယ် လာမယ့်ဆယ်တန်းတစ်နှစ်နဲ့ တက္ကသိုလ်မတက်ရခင်လေး
ပါ၊ ခြောက်လလောက်ကို အောင့်အီးပြီး နေလိုက်ကြရအောင်၊ နင်
လည်း ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆေးဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာ
ရေးဖြစ်ဖြစ် ဝင်အောင်ကြိုးစား၊ ငါလည်း စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို သေချာ
ပေါက် ဝင်ရအောင်ကြိုးစားမယ်၊ အဲဒါဆို နှစ်ယောက်စလုံး ရန်ကုန်မှာ

ပဲ ကျောင်းတက်ပြီး ပြန်ဆုံရမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် နင်လည်း စက်မှု တက္ကသိုလ်က ဓာတုအင်ဂျင်နီယာလိုဟာမျိုး၊ အထည်အလိပ် အင်ဂျင် နီယာလိုဟာမျိုး တက်ဟာ၊ အဲဒါဆို တစ်ကျောင်းတည်းလည်း ခြောက် နှစ်လောက် အတူတူနေရမယ်၊ ကျောင်းပြီးရင်လည်း အလုပ်လေးရ အောင်စောင့်ပြီး ယူလိုက်ကြရုံပဲ မကောင်းဘူးလား’

ရင်ငြိမ်းက ရှိုက်သံနှင့်အတူ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ခေါင်းခါ သည်။

‘မကောင်းဘူး၊ မကောင်းဘူး၊ အဲဒါတွေက နောက်မှဖြစ်မယ့် ကိစ္စ၊ ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာ၊ ဘာမှရေရာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ မရောက်ခင် တစ်နှစ်ခွဲလောက် အကြာကြီးခွဲနေရဦးမှာက ရှောင်မရတဲ့ ကိစ္စကြီး၊ အဲဒီ တစ်နှစ်ခွဲအတွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်လည်း အဲလောက်အကြာ ကြီး တစ်နယ်တကျေးမှာ ခွဲပြီး ငါ မနေနိုင်ဘူး’

ရင်ငြိမ်းအမူအရာက ဆားစည်ကျောင်းမှာ ငါးတန်းတုန်းက အိမ်သာဘက်တွင် ရှိသည်ဆိုသော တစ္ဆေနှင့် ဥစ္စာစောင့်များကို သွား ကြည့်ဖို့ ဇွတ်ပြောနေတုန်းက အမူအရာမျိုး ဖြစ်လာသည်။

စွဲမြဲက သက်ပြင်းချရင်း . . .

‘နေနိုင်တာတော့ ငါလည်း ဘယ်နေနိုင်မလဲ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နာရီမလပ် စက္ကန့်မလပ် တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်းပဲ နင့်ကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး နေသွားချင်တာပေါ့’

‘တော်ပါတော့ စွဲမြဲရယ်၊ နင်နဲ့ငါ ဒီဘဝမှာ ဆုံရတော့မယ် လည်း မထင်တော့ပါဘူး’

‘အဲလို မဟုတ်ပါဘူး ရင်ငြိမ်းရယ်၊ ဘီလူးဘောကျော်တောင်

မှ တစ်ဘဝခြားပြီး သူ့ဘုရား သူတည်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ နင် ဘုရားပြုက ဘုရားတင် မကြည့်နဲ့လေ။ မကွေးက မြသလွန်ဘုရားကြီးကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦးမှပေါ့။ တစ်ဘဝဆိုတာ အချိန်တွေ အများကြီးပါဟာ။ ကံကောင်းလို့ နောက်ဘဝဆက်ရရင် အချိန်တွေ ပိုများလာနိုင်သေးတယ်။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဘဝဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ နင့်ကို ချစ်နေမှာပဲ ရင်ငြိမ်း၊ ပြီးတော့ နင့်ဆီကို ငါ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့မှာပဲ’

‘သွားစမ်းပါ။ နင့်ကို ငါ မယုံတော့ဘူး စွဲမြဲ၊ အခုတောင် ခွဲရမှာ ကြောက်ပြီး ငါကသာ ငိုပြီးရင်း ငိုနေရတာ၊ နင်ကျတော့ နည်းနည်းမှတောင် ကြောက်ပုံမရဘူး၊ ခွဲနေဖို့စကားချည်း ပြောပြီး ငါ့ကို ချွေးသိပ်နေတယ်၊ အေးပေါ့လေ . . . နင်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မေ့ပြီး ဒီပြင်ကောင်မတွေနဲ့ ပျော်မြူးနေနိုင်တာကိုး’

‘မဟုတ်တာ ရင်ငြိမ်းရာ၊ ပေးချင်တဲ့သစ္စာကို ပေးပါ။ အခုလည်း သိကြားနတ်ကွန်းနားမှာ သိကြားမင်းကို သက်သေထားပြီး ငါကျိန်ရဲပါတယ်၊ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ကို မိုးကြိုးနဲ့ပစ်ပါစေ၊ ငါ နင့်ကို ဝေးနိုင်ခဲ့နိုင်လို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါမပေးသေးတဲ့ ဘဝမှာ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် နင်ရော ငါရော ဘဝပျက်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ စိုးလို့ပါ’

‘ဘာ . . . ငါရော နင်ရောလဲ၊ နင် အင်ဂျင်နီယာအရာရှိကြီး မဖြစ်ဘဲ ဆင်းရဲနေမှာစိုးလို့ ငါ့ကို ရန်ကုန်ပဲ အတင်းသွားခိုင်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ငါက နင်နဲ့ခွဲနေရမှ ဘဝပျက်ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာ၊ နင့်လိုဂုဏ်တွေ ငွေတွေ ငါက မက်တာမဟုတ်ဘူး’

စေတနာကို ဝေဒနာဖြစ်အောင် ရင်ငြိမ်း ဇွတ်အတင်းလုပ်ပစ်နေပြီဟု စွဲမြဲ သိသည်။ လှသမျှ ဉာဏ်ထက်ပြီး အချစ်ကြီးတတ်သော်

လည်း သူ လုပ်ချင်ရာရှိပြီဆိုလျှင် ဇွတ်ကို လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သော ချစ်သူအတွက် စွဲမြဲ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လာ၏။

သူ့ဟာသူ တိကျပြတ်သားနေသော စိတ်ပင် ရေလှိုက်စား သည့် ကမ်းပါးစွန်းလို ပြိုလုလု ယိုင်နဲ့နဲ့ ဖြစ်လာသည်။

ချစ်သူနဲ့ ဝေးသောဒဏ်၊ ဝေးရုံဝေးသောဒဏ်ကို အံ့ကြိတ် ခါးစည်းလျက် ခံနိုင်သော်လည်း ရင်ငြိမ်း၏ အထင်လွဲမှားစွာ နာ ကြည်းလျက် ဝေးရသောအဖြစ်မျိုးကိုတော့ တစ်မိနစ်ပင် ရင်မဆိုင် ချင်။

နေရောင်ကြောင့် မြစ်ပြင်သည် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများဖြင့် တလက်လက် ထနေသည်။ ခြောက်သွေ့၍ အငွေ့ထောင်းထောင်းထ နေသည့် သဲသောင်ပြင်ကြီးကို အပေါ်စီးမှနေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အရိပ်ထက် အပူက ပိုကျယ်ပြန့်ကြီးမားရှည်လျားနေသော အဖြစ်ကို သတိပြုမိသည်။

‘အဲဒီတော့ နင်က ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လို့လဲ၊ ရင်ငြိမ်း၊ ငါ ပြောသလိုလုပ်လို့ နင် စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုရင်တော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ နင် စိတ်ချမ်းသာမယ့်ကိစ္စပဲ ငါလုပ်တော့မယ်၊ ပြော . . . နင် ဘာလုပ်ချင်လဲ’

စွဲမြဲက မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ရင်ငြိမ်းကို မေးသည်။ ရင်ငြိမ်းက ပါးပေါ်မှ စိုစွတ်နေသော မျက်ရည် စများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း စွဲမြဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်

သည်။

‘ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါပြောနေရဦးမှာလား စွဲမြဲ၊ နင် ယောက်ျားပဲ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား၊ မဆုံးဖြတ်တတ် ဘူးလား၊ သတ္တိမရှိဘူးလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ စ၊မပြော သင့်တဲ့ စကားတွေ ငါ့ကို ပြောခိုင်းပြီးမှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နင်သိမှာ လား’

ရင်ငြိမ်း စကားများက စွဲမြဲရင်ထဲသို့ ထနောင်းဆူးခက်တစ်ခု လို့ စူးနှစ်ဝင်ရောက်လာသည်။

‘အဲဒါဆို ခုတည်းက မဝေးရအောင် နင့်ကိုငါ ခိုးပြေးရတော့ မှာပေါ့ ရင်ငြိမ်း၊ ကောင်းပြီလေ . . . အဲဒီအတိုင်းပဲ ငါလုပ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ နင့်အိမ်ကလည်း ငါတို့ကို ပြန်လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အိမ် ကတော့ လက်ခံလည်း အစကတည်းက ခြံထဲမှာ ပန်းပင်စိုက်စားနေ တဲ့ ဆင်းရဲသားအိမ်၊ ဒါမှမဟုတ် နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းပဲ တစ် နေရာမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲသွားလုပ်ကိုင် စားသောက်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ကိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် နင်ကြိုတွက်ထား၊ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ ကျရင် နင့်ကို ငါခိုးပြေးမယ် ရင်ငြိမ်း . . . ကျေနပ်လား’

‘နင် ငါ့ကို အဲဒီလေသံနဲ့ မပြောနဲ့ စွဲမြဲ၊ နင့်ကိုငါ အစကတည်း က ချမ်းသာမယ်ထင်ပြီး ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲရဲမှာလည်း ငါ မကြောက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကြောင့်မို့ နင်က မခိုးချင်ခိုးချင်နဲ့ ခိုးယူရ တာမျိုး ဆိုရင်တော့ နင့်နောက်ကို ငါ လုံးဝမလိုက်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ရှင်းရှင်းပြော၊ နင် ငါနဲ့အတူနေချင်စိတ် ရှိလား မရှိဘူးလား ဒါပဲဖြေ’

အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ထဲရောက်ကာ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်မြင့်မြင့်

လေးနှင့် လူကြီးလိုဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ရော အသိဉာဏ်ပါ ဖွံ့ဖြိုးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရင်ငြိမ်းစိတ်ထဲက ငါးတန်းတုန်းက ဂါဝန်ဖားဖား၊ ဂျပန်ဆံတောက်နှင့် သေးသေးတာတာအရွယ်ကတည်းက စိတ်မျိုးပင် ရှိနေသေးသည်။

ကတ်သီးကတ်သတ်ထပ်လုပ်နေသော ရင်ငြိမ်းကို ကြည့်၍ စွဲမြဲက ပြုံးရင်း . . .

‘ငါ နင်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ အတူတူ အမြဲနေသွားချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောခဲ့တဲ့အကြိမ်ပေါင်း သန်းနဲ့တောင်ချီလောက်ပြီ ရင်ငြိမ်း၊ အဲဒီတော့ အပိုတွေမေး၊ အပိုတွေပြော လုပ်မနေနဲ့တော့၊ လုပ်သလို မဖြစ်ရင် ဖြစ်သလို လုပ်ဖို့လည်း ငါ့ဘက်က ဘာမှသတ္တိကြောင်စရာ မရှိဘူး၊ ငါယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ကြုံရမယ့်ဒုက္ခက နင့်ရှေ့ကနေ ငါအမြဲရင်ဆိုင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား’

ရင်ငြိမ်းကလည်း မဲ့တဲ့လုပ်၍ ရယ်သည်။

‘ပြီးရော အဲဒါဆို ငါ့ကို ရန်ကုန်လိုက်သွားဖို့ကိစ္စ ဘာမှထပ် မပြောနဲ့တော့၊ နင့်လိုပဲ ငါလည်း သတ္တိရှိတယ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက်ချစ်လို့ စွန့်စားရတာ ဘာမှကြောက်စရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ကိုယ် အတူစွန့်စားရင်း သေသွားတာကမှ မြတ်သေးတယ်၊ ဒီ အတိုင်းကြီးတော့ ရင်အကွဲမခံနိုင်ဘူး’

စွဲမြဲ သက်ပြင်းချသည်။

ရင်ငြိမ်း၏ ထက်သန်နေသော စိတ်ကို ထပ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တော့သဖြင့် ဘာမှထပ်မပြောတော့သော်လည်း ရင်ထဲမှာ တော့ ရင်ငြိမ်းကြားစေချင်သောစကားများကို ပြောနေမိသည်။

‘ဘောကျော်နဲ့ဘောသောအကြောင်း နင်က ငါ့ထက်တောင်

ပိုသိပါသေးတယ် ရင်ငြိမ်းရယ်၊ သူတို့လည်း ဘုရားကိုယ်တိုင် စွန့်ခဲ့တဲ့ သလွန်ကို သူတို့မှာရှိတဲ့ အခြေအနေအချိန်အခါအရ ရှိတဲ့အင်အား လေးနဲ့ ဘုရားတည်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီကိစ္စဟာ မကောင်းတဲ့ကိစ္စ မမြတ်တဲ့ အလုပ် လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး’

ဒါတောင် အခြေအနေရယ်၊ အချိန်အခါရယ် မပေးတာကို အကြောင်းပြုပြီး တည်ခဲ့တဲ့ဘုရားက မတင့်တယ်လေတော့ သိကြား မင်းက သူတို့တည်တဲ့ မသပ်မရပ်စေတီကို ဖြိုပစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဘုရားရဲ့ မြသလွန်တော်ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံစေတီတော်လောက်မှာ ကိန်းဝပ် လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ . . . ။

နင်နဲ့ငါ တည်ဆောက်မယ့် ဘဝကလည်း အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါက ခွင့်မပြုသေးဘဲ တည်ဆောက်ရမယ့်ဘဝတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ မြင့်မြတ်သန့်စင်တဲ့ အချစ်ကလေးထာဝရ ကိန်းဝပ်နိုင် မကိန်း ဝပ်နိုင် မသေချာဘူးကွယ်။

‘တခြားဟာ မစိုးရိမ်ပါဘူး၊ ရှိပြီးသား သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ အချစ်ကလေးပါ။ ဘုရားပြိုကဘုရား ပြိုကွဲသလို ပြိုကွဲပြီး ညစ်နွမ်း လွင့်ပြယ်သွားမှာကိုသာ ငါကြောက်တာပါ’

တောင်ကမ်းပါးစွန်းလေးတွင် ညင်းလေအေးက ဖြူးဖြူး သွေးလျက်တော့ ရှိ၏။

အောက်သဲမြေမှ တငွေငွေတက်နေသော အူရိုန်များ လေညင်းထဲ တိုးဝင်ရောလာမှာကိုသာ စိုးရိမ်မိပါသည် ရင်ငြိမ်း။

(၅)

‘အဲဒါဆို မင်းက နောက်မှ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ဇွတ်မိုက်တော့
မယ့်သဘောပဲပေါ့ စွဲမြဲ ဟုတ်လား’

စွဲမြဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဇေယျ၊ ငါ့ဘက်က တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေ
တာက သူ့အတွက်နဲ့ သူ့အပေါ်ချစ်လွန်း စေတနာထားလွန်းလို့ ဖြစ်
နေတဲ့ကိစ္စပဲ၊ အဲလိုလုပ်လို့ သူစိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုရင်တော့ သူစိတ်ချမ်း
သာဖို့ကိုပဲ ငါဦးစားပေးရတော့မှာပေါ့’

ဇေယျကလည်း လက်ခံနားလည်ပုံဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အေးလေ . . . အဲဒါဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးစဉ်းစားပေးရ
တော့မှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ အဲဒီနေ့ကျရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊
ငါကရော ဘယ်လိုကူညီပေးရမှာလဲ’

‘အဓိကကတော့ ငါဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲဆိုတာပဲ ဇေယျ၊
နောက်ပိုင်းကျရင်တော့ ငါ့အိမ်ကို ငါမဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်တက်
ရမှာပေါ့ကွာ၊ ကျောင်းပြန်မဖွင့်ခင်စပ်ကြား အိမ်မှာပဲနေရင်း ပိုက်ဆံရ
မယ့် အလုပ်တစ်ခုခုရအောင် ရှာလုပ်ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဆယ်တန်းကို

အပြင်ကဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် အနိမ့်ဆုံး စာပေးစာယူဖြစ်ဖြစ် ဆက်တက်ပြီး ဘွဲ့တစ်ခုခုရအောင် လည်း လုပ်ရမယ်၊ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခုခုဆုံးခန်းတိုင် အောင်တော့ ကြိုးစားရမှာပဲ’

‘ဒါဆို သိပ်ဝေးဝေးသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့’

‘သိပ်ဝေးဝေးသွားစရာ ပိုက်ဆံလည်း မရှိပါဘူးကွာ၊ တော်ကြာ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ စားစရာတောင် မရှိဘဲဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ ကောင်းတာကတော့ သိပ်အားမနာရမယ့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတဲ့နေရာကိုပဲ ခဏတစ်ဖြုတ် ရှောင်တိမ်းတဲ့သဘော သွားနေလိုက်ချင်တယ်၊ နီးတာဝေးတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေ မျက်စိလည်ပြီး ရုတ်တရက်သွားလိမ့်မယ် မထင်တဲ့နေရာကို ရွေးနိုင်ဖို့ပဲ’

‘အဲဒါ မင်းနဲ့ရော ရင်ငြိမ်းနဲ့ရော မပတ်သက်တဲ့ လူမျိုးဆို ပိုကောင်းမှာပေါ့၊ ဒါဆို သူတို့ ဘယ်လိုမှ အစရှာရမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အေး . . . အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ မင်း ဘုရားပြို သွားမလား၊ အဲဒီမှာ ငါနဲ့ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ ကြည်စိုးဆိုတဲ့ကောင် တစ်ကောင်ရှိတယ်၊ မင်း သူ့အိမ်မှာတော့ အားနာစရာမရှိဘူး၊ ရွာမှာ သူ့မိဘတွေကလည်း အတော်တောင့်တင်းတယ်၊ တစ်အိမ်လုံး သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ အိမ်မှာလည်း သူတို့အဖေ၊ အမေနဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အိမ်က အကျယ်ကြီး’

‘ဘုရားပြို . . . ဟုတ်လား’

‘ဟုတ် . . . ဒီလိုလေ . . . ဘုရားပြိုဆိုတာက မင်းနဲ့

ဆက်ဆက်စပ်စပ်ရှိတဲ့ အရပ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ရုတ်တရက် စဉ်းစားရင် အဲဒီသွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှစဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်တဲ့အရပ်’

‘ရင်ငြိမ်းသူငယ်ချင်းတွေတော့ရှိတယ် ပြောတယ်ကွ’

‘ရှိပစေပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရောက်စ တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာတော့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေလိုက်ဦးပေါ့၊ နောက်မှ သူတို့ကိုခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒါမျိုးမှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ အားကိုးရပါတယ်ကွာ၊ သူတို့ကတောင် ဝိုင်းကူပေးကြဦးမယ်’

‘ငါကတော့ သိပ်မသွားချင်ဘူး၊ တခြား လွတ်လွတ်ကင်းကင်း တစ်နေရာမရှိဘူးလား’

‘ဘာလဲ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းဆိုတာ ရင်ငြိမ်းသူငယ်ချင်းတွေဘာတွေ မရှိတဲ့အရပ်ကို ပြောတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါက သိပ်ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဓိက၊ က မြသလွန်သမိုင်းနဲ့ဆက်စပ်ပြီး ဘောကျော်-ဘောသော ဘုရား အဖြူခံရတဲ့နေရာကြီး ဖြစ်နေလို့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲဒါတွေနဲ့ ငါ သိပ်မဆက်စပ်ရဲဘူး’

ဇေယျက ရယ်သည်။

‘မင်းကလည်း ကြောင်ပြန်ပြီ စွဲမြဲရာ၊ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ဘုရားသမိုင်းက ဘုရားသမိုင်းပဲ၊ မင်းရောက်ဖူးချင်နေတဲ့ ဘုရားတောင် ဖူးရတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သည့်ပြင်နေရာ စဉ်းစားမယ်လေ၊ မင်းဘူးဘက် ကူးမလား၊ အဲဒီမှာ မျိုးတင့်တို့ရှိတာပဲ’

စွဲမြဲက ခေါင်းခါသည်။

‘မဖြစ်ဘူးကွ၊ မျိုးတင့်အဖေကလည်း ကားထောင်စားတဲ့လူ၊

ရင်ငြိမ်းအဖေနဲ့ မသိဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ပွင့်ဖြူဘက်သွားကွာ၊ အဲဒီမှာလည်း ငါ့အမျိုးတွေရှိတယ်’

စွဲမြဲက ခေါင်းခါမြဲ ခေါင်းခါရင်း . . .

‘ဒီဘက်ကမ်းက မြို့တွေ စဉ်းစားစမ်းပါကွာ၊ ဟိုဘက်ကမ်းကူးသွားရတာက အန္တရာယ်များပါတယ်၊ ဇက်စောင့်ရတာနဲ့ ဟိုဘက်မှာ ကားငှားဖို့ လုပ်ရတာနဲ့ နောက်က လိုက်လာတဲ့သူတွေနဲ့ တိုးပြီး ဒုက္ခများကုန်ပါမယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ငါပြောတဲ့ ဘုရားပြိုသာ သွားတော့ စွဲမြဲ၊ ငါစောစောကြိုပြီး ကြည်စိုးကို အကြောင်းကြားထားမယ်၊ ကြည်စိုးဆိုတာ ခုန ငါပြောတဲ့ ငါနဲ့ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်တဲ့လူ၊ သူ့ကို ကန်ပြားကစောင့်ခိုင်းပြီး ကန်ပြားအထိ ငါ့ကားနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပို့ပေးမယ်၊ ကန်ပြားကနေ ဖပြိုကို ကြည်စိုးက လှည်းနဲ့ခေါ်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဘုရားပြိုအထိ ကားနဲ့သွားလို့ မရဘူးလား’

‘ရတော့ ရတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် လှည်းလမ်းအတိုင်း မောင်းရတာဆိုတော့ တော်ရုံကားနဲ့သွားလို့မကောင်းဘူး၊ ဂျစ်ကားတို့ ကားကြီးတို့နဲ့မှ ကိုက်တာ၊ ငါယူလာမယ့်ကားက ပရက်စတို၊ သိပ်ငယ်တယ် နုတယ်၊ မကောင်းဘူး’

‘မင်းကရော ဘယ်ကကားနဲ့ လိုက်ပို့မှာမို့လို့လဲ’

‘ငါ့ယောက်ဖကား ငါမောင်းယူလာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းထဲအထိတော့ ယူမလာဘူးပေါ့ကွာ၊ ဆေးရုံထောင့်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်တော်သာဘက်မှာဖြစ်ဖြစ် ရပ်ထားခဲ့မယ်၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့ မင်းတို့လည်း အဲဒီကိုအမြန်ဆုံး ရောက်အောင်လာခဲ့၊ ငါလည်း စော

ထွက်ပြီး အဲဒီက စောင့်နေမယ်၊ ကြည်စိုးကိုလည်း ငါ မနက်ဖြန် ကြို
ပြောထားနှင့်လိုက်မယ်’

‘အေးလေ . . . အဲဒါဆိုလည်း မင်းကောင်းမယ် ထင်သလို
သာ လုပ်လိုက်ပါ’

လောလောဆယ် တစ်ပူအေးသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် စိတ်
သက်သာရာ ရသွားသည်။

ဇေယျက ခဏဆိုင်းနေပြီးမှ . . .

‘မင်းမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလဲ စွဲမြဲ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါမေးတာသာ ဖြေပါ’

‘နှစ်ရာ သုံးရာတော့ ရအောင်ရှာထားရမှာပေါ့ကွာ’

‘အဲဒါဆို လိုလိုမယ်မယ် ငါ့ဆီက ငွေတစ်ထောင်ယူသွား၊
ငါ့ငွေစုစာအုပ်ထဲမှာ ထောင့်ခြောက်ရာလောက်ရှိတယ်၊ ငါထုတ်ပေး
လိုက်မယ်’

‘ဟာ . . . နေပါစေကွာ’

ဇေယျက ရယ်သည်။

‘ယူသွားစမ်းပါကွာ . . . နောက်ထပ် လေးငါးနှစ်အတွင်းမှာ
အဲဒီပိုက်ဆံ ငါ ဘာမှသုံးဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းလို ကံမကောင်း
သေးတော့ ငါပိုးနေတဲ့ ညွန့်ညွန့်စိန်က ငါ့ကို ပြုံးတောင် မပြုဖူးသေး
ဘူး’

ဇေယျစကားကြောင့် စွဲမြဲမျက်လုံးပြူး၍ . . .

‘မင်းက ညွန့်ညွန့်စိန်ကို ပိုးနေတယ်ဟုတ်လား၊ ဟာ . . .
ငါတောင် မသိပါလား’

‘မင်းမသိတာ အဆိုးမဟုတ်ဘူး စွဲမြဲ၊ ခုထိ ညွန့်ညွန့်စိန်က
တောင် သူ့ကို ငါပိုးနေမှန်း မသိသေးဘူး၊ အဲလောက် ငါကလည်း
အပိုးတော်တာ’

နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်ဖြစ်သည်။

ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့လည်း သည်ကိစ္စက ဘာမှမဟုတ်တော့
သလိုပါပဲလားဟု စွဲမြဲတွေးလိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် မင်းတို့နှစ်ယောက်က . . .’

နားထောင်ရင်းနှင့် သိချင်စိတ် ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲမှုကို
သည်းမခံတော့ဘဲ ဝင်းဌေးက ဝင်မေးရန်ပြင်သည်။

စွဲမြဲက လက်ကာ၍ တားလိုက်ရင်း . . .

‘ဖြတ်မမေးနဲ့လို့ ငါ ပြောထားတာပဲ ဝင်းဌေးရာ၊ လမ်းဆုံးရင်
ရွာတွေ့ပြီး မင်းသိချင်တာတွေ အကုန်ပြည့်စုံသွားမှာပါ။ ဟိုတစ်ဖြတ်၊
ဒီတစ်ဖြတ်ဖြတ်တောက်ပြီး အကြောင်းပြုချက်တွေ ဖြေရှင်းချက်တွေ
ပေးနေရတာက ပို သံသရာရှည်ပါတယ်’

ဝင်းဌေးက ရယ်သည်။

‘ငါက မင်းကို လူပျိုအောက်မေ့လို့’

‘အင်း . . . မင်းကတော့ ပြောရင်းနဲ့ကို ထပ်ကဲလာတာပဲ လား
ဝင်းဌေး၊ ကဲ . . . အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်စမ်းပါကွာ’

သည်တော့မှ ဝင်းဌေးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်
သည်။

စွဲမြဲက ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် တင်ထားသော ဒူးယားဘူးမှ
စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း သူနှင့်ရင်ငြိမ်းတို့နှစ်ယောက်၏
စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့က အဖြစ်အပျက်လေးကို ဆက်ပြောသည်။

ခံစားမှုပါ ပါနေသဖြင့် စွဲမြဲမျက်လုံးထဲတွင် ထိုနေ့က အဖြစ်
အပျက်မျိုးကို အသေးစိတ် ပြန်မြင်နေမိသလို စကားများကလည်း
အတော်လေး အသေးစိတ်ပင် ဖြစ်လာ၏။

(၆)

‘ကဲ . . . ရပြီ ဇေယျ . . . မောင်းတော့’

စာမေးပွဲ ပြေရင်းကနေ ထွက်လာရသည်မို့ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုမှအပ ပစ္စည်းပစ္စယ အပိုသားရေအိတ်တစ်လုံးပင် မပါ။

ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဲဒီနေ့တော့ အဲဒီအတိုင်းသွားလိုက်၊ ဟိုမှာ လဲစရာ ဖယ်စရာ လိုရင်လည်း ကြည်စိုး ကြည့်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ နောက်နေ့ကျမှ ငါ တစ်နည်းနည်းစီစဉ်ပြီး လာပို့ပေးမယ် . . . ဆိုသော ဇေယျ၏စကားကြောင့် ထိုအတွက် သိပ်ပူပန်ကြောင့်ကြမှုလည်း မဖြစ်မိတော့။

ရင်ငြိမ်းက စွဲမြဲလက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော ခဏမှာပင် ဇေယျကားကို ဝှူးခနဲဆောင့်ထွက်ရင်း မောင်းတော့သည်။

‘မင်းဘက်က မှန်တင်ထားလိုက် စွဲမြဲရာ၊ ပြီးတော့ ရင်ငြိမ်းကလည်း ခေါင်းနည်းနည်းငုံထား၊ လမ်းမှာမှတ်မိတဲ့ အသိတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရင် သဲလွန်စရပြီး မင်းတို့အိမ်တွေက လိုက်ရှာတဲ့အခါ လွယ်သွားလိမ့်မယ်’

ဇေယျစကားကြောင့် စွဲမြဲက ကားမှန်ကို ကမန်းကတန်း
ကောက်တင်သည်။ ရင်ငြိမ်းကလည်း ပျာပျာသလဲ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်
၏။

‘ရင်ငြိမ်း ထိုင်လို့ရလား’

မာဇဒါပရက်စတို ပစ်ကပ်ကားလေးက ရှေ့ထိုင်ခုံတစ်ဆက်
တည်းဖြင့် အတန်ငယ်ကျယ်သော်လည်း ဂီယာက ဘောလ်ဂီယာမို့
အလယ်ကထိုင်သော ရင်ငြိမ်းမှာ နည်းနည်းတော့ စောင်းတောင်း
တောင်း ဖြစ်နေသည်။

‘ရတယ် . . . ကိစ္စမရှိဘူး’

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဟု ဆိုသော်လည်း အလွယ်ဆုံးနှင့် အမြန်
ဆုံးရောက်နိုင်သောလမ်းမို့ ဇေယျက မကွေးမြို့လယ် အထိကရ
လမ်းမကြီးဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်းပင် မောင်းထွက်သည်။

မကွေးနတ်မောက်လမ်းနှင့် ဆုံသောနေရာကျမှ နတ်မောက်
တို့ ရေနံချောင်းတို့ဘက်သို့ ထွက်သော လမ်းအတိုင်း ချိုးကွေ့သည်။
ထိုကနေ ကားဖြင့်သွားရန် ခရီးဆုံးဖြစ်သော ကန်ပြားအထိကတော့
ဘာမှ ပြဿနာမရှိ။

သိပ်လည်း အဝေးကြီးမဟုတ်၊ ခုနစ်မိုင်ရှစ်မိုင်လောက်ပင်
သွားရသည်။

ကန်ပြားရွာရောက်သောအခါ ရွာထိပ်မန်ကျည်းပင်ကြီး
အောက်တွင် လှည်းတစ်စီးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

လှည်းပေါ်မှာတော့ ရွယ်တူယောက်ျားတစ်ယောက်။

ဇေယျက လှည်းနားအထိ မောင်းသွားရင်း . . .

‘လှည်းပေါ်က ထိုင်နေတာ ကြည်စိုးပဲ စွဲမြဲ၊ ဘာမှမပူနဲ့ တို့

အစီအစဉ်တွေအားလုံး ကွက်တိဝင်နေတယ်’

ဇေယျက ကားကိုရပ်သည်နှင့် နှစ်ယောက်သား သုတ်သုတ် သွက်သွက်ပင် ကားပေါ်က ဆင်းသည်။

‘လာ . . . စွဲမြဲနဲ့ ရင်ငြိမ်း လှည်းပေါ်တက်တော့၊ ဒီနေရာမှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတွေနဲ့ သိပ်အကြာကြီးနေဖို့ မကောင်းဘူး၊ ကဲ . . . ကြည်စိုး မင်းဘက်အပိုင်းကို မင်းကြည့်လုပ်တော့ ဟုတ်လား၊ ငါ မလိုက်တော့ဘူး’

‘ဟင် . . . မင်းက မလိုက်တော့ဘူးလား ဇေယျ’

‘အေးလေ’

ဇေယျက နေခဲ့မည်ဆိုသဖြင့် စွဲမြဲကော ရင်ငြိမ်းပါ အလန့် တကြားနှင့် မေးလိုက်သည်။

ဇေယျက ခေါင်းခါရင်း . . .

‘ငါ မလိုက်တော့ဘူးလေကွာ၊ ငါ ရွာအထိလိုက်ရင် ဒီကား ကြီး ဒီနားမှာအကြာကြီး ရပ်ထားခဲ့ရမှာပေါ့၊ ငါလိုက်တာနဲ့ ပြန်တာနဲ့ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် ကြာနေရင် ဒီကားကြီးက နောက်ကလိုက်ရှာ မယ့် လူတွေအတွက် လမ်းပြမှတ်တိုင်ကြီးလို ဖြစ်မနေဘူးလား၊ ပြီးတော့ ငါက ဣန္ဒြေမပျက် မြို့ထဲချက်ချင်းပြန်ပြီး ဒီကိစ္စ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သလို သွားလုပ်နေရဦးမှာ’

သူ့စကားက သင့်တော်မှန်ကန်သော်လည်း ခုထက်ထိ တောင် အသိအကျွမ်း မဖြစ်သေးသူနောက်သို့ အားကိုးသမှုပြုပြီး လိုက်ရမည်ဆိုသဖြင့် စွဲမြဲစိတ်ထဲမှာ အားငယ်သွားသည်။

ဤအချက်ကို ရိပ်မိသွားသော ဇေယျက . . .

‘မင်း ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ စွဲမြဲ၊ ကြည်စိုးကို မင်း အစစအားကိုး

နိုင်တယ်။ ဘာမှအားနာစရာလည်း မလိုဘူး။ ကြည်စိုး . . . မင်း သူတို့ အားမငယ်အောင် ကြည့်ပြောပြီး ဆက်လုပ်ပေးကွာ၊ ငါသွားမယ် ဟုတ်လား’

ကြည်စိုးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဇေယျက စွဲမြဲနှင့်ရင်ငြိမ်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည် နှင့် ကြည်စိုးက စွဲမြဲတို့ဘက် လှည့်ရင်း . . .

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုစွဲမြဲ၊ ဇေယျကြီး ပြန်တာကောင်းပါတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဇေယျလိုပဲ သဘောထား . . . အားလုံး အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်စေရမယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကြည်စိုးက နွားအဆင်သင့်တပ်ထား သော လှည်းကို မောင်းထွက်သည်။ ရွာထိပ်ဝင်လမ်းမှ ကွေ့ချိုးသွား သည်နှင့် ရေနံချောင်းကားလမ်းမကြီးက မြင်ကွင်းထဲမှကွယ်သွား သည်။

ရွာထဲရှိ သဲလမ်းဖြူဖြူလေးအတိုင်း လှည်းကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာခဲ့သည်။

‘ဘေးကိုတော့ နည်းနည်းသတိထားနော်၊ လမ်းက ရှေ့ကျ ရင် နည်းနည်းကျဉ်းတယ်။ အစွန်းထွက်နေတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ မျက်နှာကို ရိုက်မိမှာစိုးလို့’

ကြည်စိုးစကားကို စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်တုံ့ပြန်သည်။

အတွင်းပိုင်းရောက်သည်နှင့် လှည်းက လမ်းကြမ်းတို့ ထုံးစံ အတိုင်း ခုန်စပြုသည်။

သို့သော် ကြည်စိုး အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ခင်းထားသော လှည်းပေါ်မှ ကောက်ရိုးများကြောင့် အတော်သက်သောင့်သက်သာ

နှင့် မနာမကျင် စီးနင်းလိုက်ပါနိုင်ခဲ့၏။

‘အတော်ဝေးသေးလား ကိုကြည်စိုး’

‘အင်း . . . နောက်ဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်နဲ့ တစ်နာရီကျော် ကျော် ကြာမှာတော့ သွားရမယ် ကိုစွဲမြဲ၊ ယာခင်းတွေ ဖြတ်တဲ့အချိန် တော့ နေနည်းနည်းပူမယ်၊ အဆောင်းလေး ဘာလေးရှိရင်တော့ ဆောင်းထားပေါ့’

‘ရပါတယ်ဗျာ ကိစ္စမရှိပါဘူး’

ခုချိန်မှာ နေပူတာလောက်ကတော့ နည်းနည်းလေးမှပင် စွဲမြဲ တို့ မမှုတော့။

ရင်ပူခြင်းကနေ နေပူခြင်းကို အေးစက်စက် ရာသီဟုပင် အောက်မေ့ထားနိုင်နေမိသည်။

အလားတူပင် ရင်ခုန်ခြင်းကလည်း လှည်းခုန်ခြင်းကို အတော်ငြိမ်သက်နေတာပဲဟုပင် ထင်နေမိ၏။

‘ရင်ငြိမ်း . . . ကြောက်နေလား’

ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ခရီးပေါက်ပြီးချိန်မှာ တော့ စွဲမြဲ နည်းနည်းတည်ငြိမ် ရင်အေးစပြုလာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကလည်း အေးချမ်းတည်ငြိမ်

သော ကျေးလက်ရှုခင်းများအဖြစ်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ကူးပြောင်းသွားပြီမို့ စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စရာနယ်မြေမှ လွန်မြောက်သွားသလို ခံစားနေရသည်။

စွဲမြဲက ရင်ငြိမ်းပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်ထားရင်း မေးသည်။
ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

‘ကြောက်တယ် စွဲမြဲရယ်၊ တို့နှစ်ယောက် ဘာတွေကြုံရဦးမလဲ မသိဘူးနော်’

စွဲမြဲက သက်ပြင်းချသည်။

‘မပူပါနဲ့ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ပါတာပဲ၊ ခုတိုင်းကပဲ အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ ကိုယ်ထင်တယ် . . . နောက်က လိုက်ရှာမယ့်လူတွေက ခုချက်ချင်းလည်း ဘာဖြစ်ပြီဆိုတာ သိမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သိလို့ရှာပြီဆိုရင်လည်း ဒီနေရာမျိုးကို ရှာဖို့ လုံးလုံးစိတ်ကူးမိမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ရင်ငြိမ်းလည်း အဲဒါတော့ မပူပါဘူး စွဲမြဲရယ်၊ တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်တာက ဟိုရောက်ရင် နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေး အဆင်မှ ပြေပါ့မလားလို့’

ပြောတာတော့ တိုးတိုးပင် ပြောတာဖြစ်သည်။ သို့သော် လှည်းမောင်းရင်းနှင့် နားပါးသော ကြည်စိုးက ကြားသွားပြီး . . .

‘အဲဒါလည်း ဘာမှမပူနဲ့ မရင်ငြိမ်းရာ၊ ဟိုမှာ ဘာတစ်ခုမှ လိုလေသေး မရှိစေရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အပိုင်းက လုံးဝ ဝတ္တရား ကျေရပါစေမယ်၊ ကျွန်တော့်စကားကို ယုံပါ၊ ဟိုရောက်ရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ သေချာတွေ့ရမှာပါ’

ရင်ငြိမ်းက အားနာသွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးလေးပြူးပြီး လှမ်း

ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကြည်စိုးဘက်လှည့်၍ . . .

‘ကိုကြည်စိုးတို့ဘက်က ဝတ္တရားမကျေမှာစိုးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခု . . . ဒီမှာနေသမျှရက်ပိုင်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ရင်ငြိမ်း ပြောတာက နောင် ဆက်စခန်းသွားရမယ့်ကိစ္စအတွက် ပြောတာပါ’

‘ဒါလည်း မပူပါနဲ့ မရင်ငြိမ်း၊ အဆင်မပြေမချင်း ကျွန်တော် တို့ဆီမှာနေ၊ နှစ်နဲ့ချီနေလည်း ရတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အတွက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာတာဝန်မှ မကြီးပါဘူး’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြည်စိုးရယ်’

ကြည်စိုးစကားအဆုံးမှာ စွဲမြဲက ကျေးဇူးစကားကို အလိုက် သိစွာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

နောက်မှနောက်ရောက်ရား . . . ခု . . . လောလောဆယ် တော့ အားပေးစကားနှင့်ပင် ရင်ထဲမှာ လုံခြုံလာသည်မို့ တကယ် လည်း ကြည်စိုးကို ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

‘ရွာရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူးဗျ၊ ဟိုက မြင်နေရတာ ဘုရားပြိုဘုရားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာက တောင်ရွာ မြောက်ရွာဆိုပြီး နှစ်ပိုင်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်အိမ်က မြောက်ရွာမှာ’

နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက်အကြာမှာ ကြည်စိုးက ခပ်ဝေး ဝေးမှ ဘုရားတစ်ဆူကို လှမ်းပြရင်း ပြောသည်။

ရင်ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

‘သူသာ မရောက်ဖူးတာပါ . . . ရင်ငြိမ်းက ဖပြိုကို ရောက် ဖူးပါတယ် ကိုကြည်စိုး၊ ဖပြိုမှာ သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်’
ကြည်စိုးက အံ့ဩစွာဖြင့် . . .

‘ဟုတ်လား . . . ဘယ်သူတွေလဲ’

ရင်ငြိမ်းက သူ့သူငယ်ချင်း နာမည်များကို ပြောပြသည်။

‘ဟာ . . . သူတို့နဲ့လည်း ကျွန်တော် အရမ်းခင်ပါတယ်၊ ဒါဆို အဆင်ပြေပါတယ်၊ တချို့ မရင်ငြိမ်းမှာလိုတဲ့ မိန်းကလေးအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတွေ သူတို့ဆီက ကျွန်တော် သွားဆွဲပေးမယ်’

‘အင်း . . . ခင်ဗျားကတော့ ဘာပြောပြော အဆင်ချည်း ပြောနေတာပါလား ကိုကြည်စိုး၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဗျာ . . . တော် ကြာ သူတို့က . . . ရင်ငြိမ်း ဒီရောက်နေတာလည်း သိရော မကွေးက ရင်ငြိမ်းမိဘတွေဆီ လှမ်းအကြောင်းကြားလို့ ဒုက္ခတွေ ရောက်ကုန် ပါဦးမယ်’

ကြည်စိုးက ရယ်၍ ခေါင်းခါရင်း . . .

‘ဟာ . . . မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒီကောင်မလေးတွေက အဲ့လို လူများကိစ္စဝင်ပြီး ကဖျက်ယဖျက် လုပ်တတ်မယ့်အမျိုးတွေ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ သူတို့လည်း သူတို့အလှည့်ကျ ပြန်ဝင်မလည်အောင် ခင်ဗျားတို့ကို ဝိုင်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးကြမှာပါ’

ရင်ငြိမ်းကလည်း ဝင်ထောက်ခံသည်။

‘ဟုတ်တယ် စွဲမြဲ၊ အဲဒါတော့ မပူပါနဲ့၊ ရင်ငြိမ်းသူငယ်ချင်း တွေက စိတ်ချရပါတယ်’

စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘အဲဒါဆို ကိုကြည်စိုးပြောသလိုပဲ ဘာမှပူစရာ မလိုတော့ဘူး ပေါ့၊ ကဲ . . . ဒါဖြင့် ရင်ငြိမ်းလည်း စိတ်ချလက်ချသာနေတော့၊ ကိုယ် လည်း စိတ်အေးသွားပြီ’

မှတ်မှတ်မိမိ သည်ခရီးမှာပင် စွဲမြဲက သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ဟု

ပြောပြီး အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရင်ငြိမ်းကလည်း နင် ငါ သိပ်မလုပ်တော့ဘဲ နာမည်လေး
တွေ ပြောသောစနစ်ကို ဘာမှ ညှိနှိုင်းထားခြင်း မရှိဘဲ ကူးပြောင်းလိုက်
သည်။

သိပ်မကြာသောကာလမှာပင် ကြည်စိုးတို့ အိမ်သို့ရောက်
သည်။

ကြည်စိုးက အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော အိမ်သေးသေး
တစ်လုံးထဲကို ခေါ်သွားသည်။

အိမ်ပေါ်ရောက်မှ . . .

‘ဘာမှမပူနဲ့ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာပဲ စွဲမြဲ၊ ဒီအိမ်တစ်လုံး
လုံးကို ခင်ဗျားတို့အတွက် အပိုင်စား ပေးလိုက်ပြီ၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့
ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုက ဟိုဘက်ကအိမ်မှာ နေတာ၊ ခင်ဗျားတို့
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ အားမနာပါးမနာ နေရအောင် တမင် သည်
အိမ်လေးမှာ ထားပေးတာ၊ ဒီအိမ်လေးက အိမ်မှာ ဘာမှလိုတာ
မဟုတ်ဘူး၊ တမင် အပိုဆောက်ထားတဲ့အိမ်၊ စားချိန်ကျမှ ကျွန်တော်
က ခေါ်မယ်၊ စားတာတော့ ဟိုအိမ်ပေါ်မှာစား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီအိမ်မှာပဲ
စားချင်ရင်လည်း ဒီပို့ပေးမယ်’

တကယ်လည်း အားနာစရာကောင်းလောက်အောင်
ကိုကြည်စိုးအစီအစဉ်တွေက ပြည့်စုံလုံလောက်နေသည်။

ပျဉ်ထောင်အိမ် ခပ်သေးသေးလေးထဲမှာ ပစ္စည်းပစ္စယလေး
တွေ သူ့ဟာသူနဲ့သူ အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

ဘုရားစင်လေးလည်း ရှိသည်။ ဧည့်ခန်းမှာလည်း သင်ဖြူ
ဖျာလေး တစ်ချပ်နဲ့အတူ ကွမ်းအစ်၊ ဆေးလိပ်ခွက်၊ ထွေးခံပါမကျန်

ရှိနေသည်။ အတွင်းခန်းလေးထဲမှာတော့ သင်ဖြူဖျာခပ်ကြီးကြီး
တစ်ချပ်ပေါ်တွင် အိပ်ရာခင်းသန့်သန့်လေး ဘာလေးနှင့် ခင်းထား
သော နှစ်ယောက်အိပ်မွေ့ရာလေးတစ်ခု။
စွဲမြဲ ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ခုန်သွား၏။

(၇)

‘ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့လည်း စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းနဲ့ ခရီးပန်း
လာကြတယ်၊ နားနားနေနေ နေကြဦး၊ ကျွန်တော်လည်း နွားတွေ
ဖြုတ်ပြီး ဒီပြင်လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ လိုတာရှိရင်
လှမ်းသာ ခေါ်လိုက်၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှမသွားဘူး၊ အမြဲရှိနေမယ်’

အိမ်လေးပေါ်မှနေ ကြည်စိုးက အိမ်မကြီးပေါ် ခေါ်သွား၍
သူ့မိဘများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပြီးမှ အိမ်လေးဆီသို့ ပြန်လာ
သည်။ သည်တစ်ခေါက်မှာတော့ ကြည်စိုးက အိမ်ပေါ်ပင် လိုက်
မတက်တော့ဘဲ အောက်ကသာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသည်။

အိမ်ပေါ်မှာ စွဲမြဲနှင့်ရင်ငြိမ်း နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။

ရင်ငြိမ်းက အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မယောင်မလည်နှင့် ရပ်နေဆဲ
စွဲမြဲက အိပ်ခန်းလေးကို ဝင်ကြည့်သည်။ အပြင်ခန်းနှင့် အတွင်းခန်းကို
လိုက်ကာလေးတစ်ခုနှင့် ခြားထားသဖြင့် ရင်ငြိမ်းကို မမြင်ရတော့။

စွဲမြဲက အခန်းထဲမှနေ လှမ်း၍ . . .

‘ရင်ငြိမ်း လာလေ၊ အပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေ
တာလဲ’

‘ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ နေချင်လို့’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ပြင်ထားဆင်ထားတာလေးတွေက ကြည့်ပါဦး၊ မဆိုးဘူး ရင်ငြိမ်းရ . . . သားနားတယ်၊ မကွေးက ဧရာဦး တို့လို အကောင်းဆုံးတည်းခိုခန်းတွေတောင် ဒီလောက် သပ်သပ် ရပ်ရပ်မရှိဘူး’

‘အို . . . မလာချင်ပါဘူးဆိုမှ’

ရင်ငြိမ်းအသံက တုန်တုန်ယင်ယင်လိုလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

စွဲမြဲ ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသဖြင့် ရယ်လိုက်ပြီးအခန်းပြင် ပြန်ထွက်သည်။ ရင်ငြိမ်းမျက်နှာ ပန်းရောင်သန်းနေသည်ကို မြင်ရ သည်။

စွဲမြဲက သဘောကျစွာရယ်သည်။ ရင်ငြိမ်းမျက်နှာ ပန်းနုမှနေ အရောင်ရင့်သွားပြီး . . .

‘ဘာရယ်တာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်ငြိမ်းကို ကိုယ်သဘောကျလို့ပါ။ သတ္တိ ကောင်းတုန်းက သတ္တိကောင်းပြီး ဘာအခုမှ ကြောက်နေတာလဲ၊ ကိုယ်က ရိုးရိုးခေါ်တာပါ ရင်ငြိမ်းရာ၊ အတွင်းခန်းထဲကို ရင်ငြိမ်း လုံးဝ မဝင်ရဲသေးလို့ ကြည့်ချင်မလားဆိုပြီး ခေါ်ပြတာပါ . . . ဟား . . . ဟား . . . သဘောကျတယ်ကွာ’

‘အံ့မာ . . . ဘာသဘောကျတာလဲ၊ သူက သိပ်ပျော်နေ တယ်ပေါ့လေ’

‘ပျော်တာပေါ့ ရင်ငြိမ်းရ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ်တို့နှစ်

ယောက် တစ်သက်လုံး အတူတူနေခွင့်ရပြီပဲ၊ အတူတူနေရင် ဘယ်လို
နေရတယ်ဆိုတာရော သိတယ်မဟုတ်လား’

စွဲမြဲစကားကြောင့် ရင်ငြိမ်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမူအရာနှင့် စွဲမြဲဆီ ပြေးလာ၍ ထုရိုက်ရင်း . . .

‘တော်တော့ကွာ၊ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊
မသိဘူး၊ ရင်ငြိမ်း အဲဒါတွေ ဘာမှန်းမလည်ဘူး၊ သူနဲ့ အတူတူနေ
မယ်ဆိုတာ ခါတိုင်းလိုပဲ ရိုးရိုးပြောတာ’

‘ခုလည်း ကိုယ်က ဘာပြောလို့လဲ ရင်ငြိမ်းရ၊ ရင်ငြိမ်းပြော
သလို ရိုးရိုးပဲ ကိုယ်လည်း ပြောတာပဲဥစ္စာ’

‘သွားပါ၊ သူ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောနေတာ
ရင်ငြိမ်း မသိဘူးမှတ်လို့လား၊ အဲဒါတွေ လာမပြောနဲ့ ရင်ငြိမ်း
ရှက်တယ်’

စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘ခုမှ ရှက်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ ရင်ငြိမ်းရဲ့၊ ရင်ငြိမ်းနဲ့ကိုယ်က
အခု အရင်လိုမှ မဟုတ်တော့ဘဲ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီဆိုကတည်းက
အကြင်လင်မယားဖြစ်သွားပြီပဲဥစ္စာ’

‘ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် မသိဘူး၊ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့နော်
စွဲမြဲ၊ ရင်ငြိမ်း ရှက်လာရင် ငိုလိုက်မှာ’

သည်တော့မှ စွဲမြဲက အရယ်ရပ်၍ . . .

‘အဲလိုတော့ မငိုပါနဲ့ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ ကိုယ်က ရင်ငြိမ်းရှက်နေ
မှန်းသိလို့ တမင်စနေတာပါ၊ ကဲ . . . လာ . . . မရှက်နဲ့တော့၊
ဧည့်ခန်းမှာပဲ အတူတူထိုင်မယ်၊ စကားပြောစရာဆိုစရာရှိတာလေး
တွေလည်း ပြောကြမယ်၊ ရှေ့ရေးလေးဘာလေး တိုင်ပင်ကြရအောင်’

စွဲမြဲက ဧည့်ခန်းရှိ သင်ဖြူးလေးပေါ်မှာထိုင်သည်။ သည်
တော့မှ ရင်ငြိမ်းကလည်း အနားကပ် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်၏။

စွဲမြဲက ထိန်းပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

‘အဲလိုမှပေါ့ မိန်းမရာ၊ . . . လင်မယားဆိုတာ ဆိုးတိုင်ပင်
ကောင်းတိုင်ပင် အတူတူရှိရတယ်တဲ့၊ ဘာလို့ ခွဲခြားခွဲခြား လုပ်နေရ
တာလဲ၊ လင်မယားဆိုတာ ဘာလုပ်လုပ် အမြဲတမ်းအတူရှိနေရတာ’

ရင်ငြိမ်းလက်က စွဲမြဲကျောပေါ်သို့ အုန်းခနဲကျသည်။

‘လုပ်ပြန်ပလား၊ ဒါတွေ မပြောနဲ့လို့ဆို၊ ပြောလို့ကို မရဘူး၊
မှတ်ထား . . . မှတ်ထား’

စွဲမြဲက သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟားရယ်သည်။

စွန့်စားရသော ဘဝလေး၏အစသည် ပျော်စရာလည်း
ကောင်း၏။ ရင်ခုန်စရာလည်း ကောင်း၏။

အနာဂတ်ပြဿနာများသည်လည်း လတ်တလောမှာတော့
အတော်ဝေးဝေးလံလံအရပ်သို့ ရောက်နေကြကုန်၏။

(၈)

အမှောင်ထုကြီးထဲမှာ စွဲမြဲလန့်နိုးလာ၏။

နိုးလာသော ခဏမှာ သူ ရုတ်တရက်ကြောင်နေသေးသည်။
ခါတိုင်းအိပ်နေကျ ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ အိပ်နေသည်ထင်မှတ်ပြီးမှ
ထူးခြားနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေသည်သာမက အနား
မှာလည်း လူတစ်ယောက်ရှိနေသေးသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အခု
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ အနားမှာအိပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ အမေးများ
စွာဖြင့် ကမန်းကတန်း အဖြေရှာယူရသည်။

သည်တော့မှ ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သော သူ့အဖြစ်ကိုသူ
သတိပြန်ရ၏။

ရင်ငြိမ်း။

သူ့အနားမှာ အိပ်ပျော်နေသူက ရင်ငြိမ်းမှ ရင်ငြိမ်းအစစ်ပင်၊
နေ့လယ်က သူတို့နှစ်ယောက် စွန့်စားထွက်ပြေးခဲ့ပြီးနောက်၊ ခုခါမှာ
တကယ်ပင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေကြရပြီပဲ။

သည်တော့မှ အိပ်ရာမဝင်ခင် ကြည်စိုးလာ၍ ပေးသွားသော

ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးခြစ်ကို ခေါင်းရင်းမှာထား၍ အိပ်ကြသည်ကို အမှတ်ရသည်။ စွဲမြဲက ခြင်ထောင်ကိုဟ၍ လက်ထုတ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်နှင့်မီးခြစ်ကို စမ်းသည်။

လက်ထဲသို့ ထုပ်စွည်းနှစ်မျိုးလုံးရောက်လာမှ မီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းသည်။ လုံးလုံးကြီး လင်းထိန်သွားသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အခန်းထဲကို မြင်သာထင်သာအောင်တော့ အလင်းရောင်ရောက်လာသည်။

ခြင်ထောင်ကို လွတ်လွတ်ကင်းကင်းမ၍ ဖယောင်းတိုင်မီးကို အထဲသွင်းလိုက်သည်။

ကလေးတစ်ယောက်လို အပူအပင်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေသော ရင်ငြိမ်းမျက်နှာကို မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ဆံပင်များ အနည်းငယ် ပွ၍ မျက်ခွံလေးများ နီမို့မို့ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့ဇနီးဖြစ်နေသည့် ရင်ငြိမ်းသည် အိပ်ပျော်နေသည့်အခါ မှာလည်း လှမြဲလှနေသည်။

ကြည့်၍မဝနိုင်ဖြစ်နေသည့် ချစ်သူ၏မျက်နှာကို အတော်ကြာအောင် ငေးနေပြီးမှ ခေါင်းအုံးအောက်သို့ လက်လှုံ၍ လက်ပတ်နာရီလေးကို ထုတ်ကြည့်သည်။

ကိုးနာရီ။

ဪ . . . အခုမှ ညကိုးနာရီ ရှိလေးသည်ပဲ။

မြို့ပေါ်မှာဆိုလျှင် သည်အချိန် အိပ်ရာဝင်ဖို့ စဉ်းစားကြဦးမည်ပင် မဟုတ်သေး။ လျှပ်စစ်မီးမရှိသော သည်လိုရွာမျိုးမှာတော့။ အခု သူပင် တစ်ရေးနိုးလာခဲ့ပြီ။

ခုနစ်နာရီလောက်က အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရသည်။

ဒါဆို သူ့အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ တစ်နာရီပင် မပြည့်သေး။

စွဲမြဲက မီးရောင်ဖြင့် ရင်ငြိမ်းမျက်နှာကို တဝတစ်ခါပြန်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်သွားမှ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

ပြန်လည်ကြီးစိုးသွားသော အမှောင်ထုထဲတွင် မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကို လက်ထုတ်၍ မူလနေရာတွင် ပြန်ထားသည်။

လက်ပြန်သွင်း၍ ခြင်ထောင်ကို ပြန်ဖိပြီးသည်နှင့် မျက်လုံးပိတ်ထားထားသည်လိုပဲ ဖြစ်နေသော အမှောင်ထုတွင်းမှာ အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝပျောက်နေသည်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘဝတွင် အတွေ့ကြုံသစ်အဖြစ် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော တစ်နေ့တာမှ အမှတ်ရရာလေးများကို ပြန်စဉ်းစားရင်း မျက်လုံးထဲ ပြန်ပုံဖော်ကြည့်သည်။

အားလုံးကို ထင်ရှားစွာ ပြန်မြင်ယောင်၏။

‘ကိုစွဲမြဲတို့ မရင်ငြိမ်းတို့ကတော့ သမိုင်းအပြည့်အစုံကို သိပြီးသား ဖြစ်မှာပေါ့၊ မကွေးမြဲသလွန်ဘုရားသမိုင်းမှာပါတဲ့ ဘုရားပြုဆိုတာ ဒီဘုရားပဲ’

ကြည်စိုးပြောသောစကားကို စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ် တုံ့ပြန်ရင်း

...

‘သမိုင်းကိုတော့ သိပါတယ် ကြည်စိုး၊ ဘောကျော်တို့ ဘောသောတို့ ဘီလူးညီအစ်ကိုတွေ မြတ်စွာဘုရားဆီကလာတဲ့ သလွန်တော်ကို ဒီနေရာမှာ ဘုရားတည်ပြီး ကိုးကွယ်တော့ မြသလွန်

တော်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ သိကြားမင်းက နေရာဌာနနဲ့ အချိန်အခါ တည်ဆောက်ပုံ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပြုပစ်ခဲ့တဲ့နေရာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ကိုစွဲမြဲ၊ အဲဒီဘောသော-ဘောကျော်တို့ တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားကတော့ သိကြားမင်း ပြုလို့ ပြုသွားတာ ထားပါတော့၊ ထူးဆန်းတာက ဒီနေရာမှာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ နောက်ထပ်တည်တဲ့ ဘုရားတွေလည်း ဘယ်တော့မှ ပြီးအောင်တည်လို့မရဘူး၊ တည်ခဲ့သမျှ စေတီတိုင်းဟာ မပြီးခင် ပြန်ပြုပြုသွားတာပဲ၊ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ လက်လှမ်း မီသလောက် ကမ္ဗည်းထိုးထားသမျှ ၁၂၈၀ မြန်မာသက္ကရာဇ်မှာ ဦးလူဒုတ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ခါတည်တယ်၊ မအောင်မြင်ဘူး၊ ပြန်ပြုတယ်၊ ၁၃၂၂ ခုနှစ်မှာ တစ်ခါ ရန်ကုန်က ဦးရှိန်နဲ့ ဦးဘအောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ခါထပ်တည်တယ်၊ မအောင်မြင်ဘူး ပြန်ပြုသွားတာပဲ’

‘အခု ဒီဘုရားကျတော့’

‘ဒီဘုရားကျတော့မှ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ပြီး ပြန်မပြုတာပဲ၊ ဒီဘုရားကိုတော့ ၁၃၂၂ ခုနှစ်က ဒီဘုရားပြုရွာ၊ ရွာလယ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးဦးဝိရိယ ဦးဆောင်ပြီးပြန်တည်တာ၊ ဒါကြောင့် တချို့က ဆရာတော်ကြီးကို ဘောကျော် ဝင်စားတာလို့တောင် ပြောကြတယ်’

‘ခုရော အဲဒီ ဆရာတော်ကြီး ရှိသေးလား’

‘ရှိတာပေါ့၊ သက်တော် ၈၀ နီးပါး ရှိနေပြီ’

‘ဪ’

ရာဇဝင်သမိုင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးအကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း ခုမှ သည်နေရာကို ရောက်ဖူး၊ ဖူးဖူးသော ဘုရားပြုကို စွဲမြဲက ရင်ငြိမ်းနှင့်အတူ ကန်တော့ဦးချရင်း သေချာကြည့်

သည်။

ယခု ရှိနေသော ဘုရားကတော့ ဉာဏ်တော် ၂၇ တောင် ရှိသော စေတီတစ်ဆူပင်။

စေတီက ကုန်းမို့မို့ကလေးပေါ်တွင် ရင်ပြင် တံတိုင်း ဇရပ် တန်ဆောင်းတို့ဖြင့် သပ္ပာယ်စွာ တည်ရှိသည်။ ရင်ပြင်တော်ကို လှည့် ပတ်ကြည့်ရှု ဖူးမျှော်ပြီး ပြန်အထွက်တွင် ဘုရားကုန်းပေါ်မှနေ အနောက်ဘက် လှမ်းကြည့်သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ ထို့ပြင် မြစ် တစ်ဖက်ကမ်း စက္ကိန်းတဲဘုရားနှင့် အခြားစေတီပုထိုးများကို အတော် ထင်ထင်ရှားရှားလေး လှမ်းမြင်နေရ၏။

‘သမိုင်းထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းကတော့ မြတ်စွာဘုရား စက္ကိန်း တဲမှာ ခဏကိန်းဝပ်တုန်း ဒီနေရာကနေ ဘောကျော်တို့ ဘီလူး ညီ အစ်ကိုတွေကို လှမ်းမြင်ပြီး ဘုရားကို သွားဖူးကြတာတဲ့ . . . ဟုတ် တယ်နော်၊ ဒီနေရာကနေ စက္ကိန်းတဲဘုရားကို အတိုင်းသား မြင်နေ ရတာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားကို ကပ်ခဲ့တဲ့၊ ကြစုဖန်ခါးဆိုတာတွေရော ဒီမှာရှိသေးလား’

စွဲမြဲအမေးကို ကြည်စိုးက ခေါင်းညိတ် တုံ့ပြန်ရင်း . . .

‘ရှိတယ် စွဲမြဲ၊ ခုန ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းထိုင်တဲ့ ရွာလယ် ကျောင်းထဲမှာကို ကြစုဖန်ခါးပင်ကြီးတွေ ရှိတယ်’

‘ကြစုဖန်ခါးဆိုတာက ရိုးရိုးဖန်ခါးသီးနဲ့ မတူဘူးလား’

‘မတူဘူးဗျ၊ ပုံစံလည်း မတူဘူး၊ အရသာလည်း မတူဘူး၊ ကြစုဖန်ခါးဆိုတာက ကြစုသီး ပုံစံမျိုး၊ ချောချောလုံးလုံး ချွန်ချွန်လေး ရိုးရိုးဖန်ခါးက ထောင့်တွေနဲ့ခပ်လုံးလုံးပဲ၊ မချွန်ဘူး၊ နောက်ထပ် အံ့သြ

စရာ တစ်ခုကလည်း အဲဒီကြစုဖန်ခါးပင်ဟာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျောင်းထဲမှာပဲ ရှိပြီး တခြားအပင်က အသီးတွေထက်ကို ပိုထူးခြားပြီး ကောင်းတယ်’

ရာဇဝင်သမိုင်းဆိုသည်မှာ သူ့အဆက်အစပ်နှင့်သူတော့ ထာဝရရှင်သန်နေတာပါပဲလားဟု တွေးမိသည်။

ဘုရားပြိုစေတီကိုရောက်တော့ ညနေ လေးနာရီလောက် ရှိပြီဖြစ်သည်။

သိပ်မမှောင်ခင် ဘုရားက ပြန်ခဲ့၏။

‘ဝုတ် . . . ဝုတ်’

‘ဒီအိမ် မဟုတ်လား၊ နေဦး . . . နေဦး . . . အလန့်တကြား သွားမခေါ်နဲ့ဦး၊ ထွက်ပြေးလို့ မရအောင် သေချာဝိုင်းထား’

‘ဟင်’

ညနေကအဖြစ်များ ပြန်တွေးနေ၍မှ မဆုံးသေး ရွာလမ်း လောက်က ခွေးဟောင်သံနှင့်အတူ ဆူဆူညံညံ လူသံများ ကြားရပြီး ထင်ထင်ရှားရှား ကြားလိုက်ရသော အသံတစ်သံကြောင့် စွဲမြဲ မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

တွေးလက်စ အတွေးများလည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားပြီး အထိတ်တလန့်နှင့် ထထိုင်လိုက်မိသည်။

သည်အသံကို သူ သိ၏။

ရင်ငြိမ်းအဖေ၏ အသံ။

‘ဘုရား . . . ဘုရား’

စွဲမြဲ ခေါင်းနားပန်းများ ကြီးသွားသည်။

သူတို့နှစ်ဦး မိုက်မိုက်မဲမဲ စွန့်စား၍ တည်ဆောက်ခဲ့သော
ဘဝကမ္ဘာလေးကို ဖျက်ဆီးတော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်လာပါပြီ
ကော။

စွဲမြဲ အလန့်တကြားနှင့် ရင်ငြိမ်းရှိရာအရပ်ကို လက်ဖြင့် စမ်း
ရှာသည်။

ရင်ငြိမ်းတစ်ယောက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်မောကျကာ လှပ
စွာ မက်နေသည့် အိပ်မက်ကလေးကို မဖျက်ချင်သော်လည်း ဖျက်ရ
တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းစွာ တွေးလိုက်မိ၏။

(၉)

‘ရင်ငြိမ်း . . . ရင်ငြိမ်း . . . ထ . . . ထ . . . ထပါဦး ရင်ငြိမ်းရယ်’
ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အန္တရာယ်ဆိုးကြောင့် ရင်ငြိမ်းလက်
မောင်းကို လှုပ်ယမ်းရင်း ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်နှိုးနေသည့် စွဲမြဲအသံမှာ
အက်ကွဲနေသည်။

ရင်ငြိမ်းက တော်တော်နှင့်မနိုး။

သုံးလေးခါ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်လိုက်မှ ရင်ငြိမ်း လန့်နိုးလာ
ပြီး ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ထထိုင်သည်။

‘ရင်ငြိမ်း ရင်ငြိမ်း’

‘ဟင် ဘာလဲ စွဲမြဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေ
တာလဲ’

ရင်ငြိမ်းလည်း နိုးခါစမှာ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ဇဝေဇဝါ
ဖြစ်နေသည်။ စွဲမြဲက ရင်ငြိမ်းနားကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် . . .

‘တို့နှစ်ယောက် ဘုရားပြိုကို ရောက်နေတယ်လေ၊ တို့နှစ်
ယောက် ခိုးပြေးလာကြတယ်၊ မှတ်မိပြီလား’

‘အင်း အင်း၊ မှတ်မိပြီ စွဲမြဲ၊ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နင့်အဖေ လိုက်လာတယ်၊ အခု အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီ’
 ‘ဟင် . . . ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ စွဲမြဲ၊ ငါ့ကိုတွေ့ရင်
 တော့ အဖေသတ်မှာ’

‘အေးပါ . . . ငါသိပါတယ်၊ ခဏလေး အသာငြိမ်နေ ရင်ငြိမ်း၊
 တို့နှစ်ယောက် သူတို့လက်ကို ပြန်ပါလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့
 လွတ်အောင်ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်၊ လာ . . . ထ . . . ဖြည်းဖြည်းထ၊
 အသံ မကြားစေနဲ့၊ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး ငါပြေးမယ်၊ ငါ့လက်
 ကို သေချာကိုင်ထား၊ ပြီးတော့ ငါသွားတဲ့နောက်သာ လိုက်ခဲ့’

‘လုပ်ပါဦး စွဲမြဲရယ် တို့နှစ်ယောက် လွတ်အောင်ပြေးမှဖြစ်
 မယ်’

‘အေးပါ ငါသိပါတယ်၊ စကားမပြောနဲ့တော့’
 ရင်ငြိမ်းကို တိတ်ခိုင်းပြီး အပြင်က အသံများကို နားစွင့်
 သည်။

‘ကြည်စိုး . . . ကြည်စိုး . . . အောင်ငြိမ်း၊ ဦးထွန်းလှိုင်၊ ဟာ
 . . . ဒီလူတွေကလည်း နှိုးရခက်လိုက်တာနော်၊ ထကြစမ်းပါဦး’

ရင်ငြိမ်းအဖေအသံ မဟုတ်။ ရွာထဲက အရပ်လူကြီး ဘာညာ
 တွေပါ ခေါ်လာသည်ထင်သည်။ ခပ်အုပ်အုပ် ကျိတ်နှိုးနေသောအသံ
 ကို ကြားရ၏။ သူတို့အိမ်ဘေးဘက်သို့ ရောက်လာပုံတော့ မပေါ်
 သေး။

ဟိုဘက်က အိမ်ကြီး အရင် ဝိုင်းမဲနေပုံပေါ်သည်။ စွဲမြဲက
 ရင်ငြိမ်းနားကပ်၍ . . .

‘တို့ပြေးရင် လွတ်နိုင်သေးတယ် ရင်ငြိမ်း၊ လာ အိမ်နောက်
 ဖေးပေါက် ဆင်းမယ်၊ အရမ်းမှောင်တယ်နော်၊ သတိထားပြီးတော့

လျှောက်၊ ဘာသံမှမထွက်စေနဲ့၊ အသံထွက်ရင် တို့ဒီဘက်မှာရှိတာ သိသွားလိမ့်မယ်၊ ကြားလား’

‘အင်း . . . အင်း’

ရင်ငြိမ်းက လေသံနှင့်ပင် ကြားကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။ စွဲမြဲက ရင်ငြိမ်းလက်ကို စမ်းရှာပြီး ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်လိုက်သည်။ ရင်ငြိမ်းတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို လည်း သတိထားမိလိုက်၏။

အမှောင်ထဲမှာ အသံမထွက်အောင် သတိထားပြီး စမ်းတဝါး ဝါး လျှောက်လာနေရသဖြင့် ခရီးက မတွင်။ လမ်းကို မြင်ရအောင် လည်း မီးရောင်တစ်ခုခု မပြုရဲ။ အန္တရာယ်ကို လက်ခုပ်တီးခေါ်သလို ဖြစ်သွားမည်။

နှစ်ယောက်သား စမ်းရင်းစမ်းရင်းနှင့် နောက်ဖေးထွက် ပေါက်ကို ရောက်လာကြသည်။

အပြင်ဘက်မှာလည်း လမိုက်နေသဖြင့် မှောင်မည်းလျက် ရှိသည်။

ဘာတွေ ပြောနေကြသည် သဲသဲကွဲကွဲကြားရအောင် နား စိုက်မထောင်နိုင်တော့သော်လည်း၊ ဘယ်မလဲ . . . မင်းတို့ဆီမှာ ရှိတယ်ဆို . . . ဟူသော အသံတစ်ခုကိုတော့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြား လိုက်ရသည်။

စွဲမြဲက အမှောင်ထဲတွင် မသဲမကွဲမြင်နေရသော မြင်ကွင်းဖြင့်

လှေကားထစ်ကိုခြေဖြင့် စမ်းကာ တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းသည်။ ရင်ငြိမ်း
ကလည်း သူ့နောက်က ကပ်ပါလာ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး မြေကြီးပေါ်သို့ ကံအားလျော်စွာ ချောချော
မောမော ရောက်သွားကြသည်။

‘ဆက်သွားလေ စွဲမြဲ၊ ဘာလို့ရပ်နေတာလဲ’

ရင်ငြိမ်း အသံတုန်တုန်ယင်ယင်လေး ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘အေးပါ’

စွဲမြဲက အမောတကော ပြန်ဖြေရင်း ခေါင်းပေါက်လုမတတ်
စဉ်းစားသည်။ ပြဿနာက ကြည်စိုးတို့ခြံဝင်းနောက်ဘေးမှာ ထွက်
ပေါက်ရှိမရှိ မသိ။ ခြံစည်းရိုးကို ဘယ်လိုကာထားမှန်းပင် စဉ်းစားမရ။
ဘယ်ဘက်ကိုပြေးလျှင် ဘယ်ရောက်မည်မှန်းလည်း မသိ။

ထိုစဉ် ရင်ငြိမ်းအသံ ထွက်လာပြန်သည်။

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ စွဲမြဲ’

‘ဘယ်ဘက်ကို ဘယ်လိုသွားရမှန်း မသိလို့ ရင်ငြိမ်း’

‘အို . . . ဘယ်ရောက်ရောက်ဟာ၊ ခြေဦးတည်ရာသာပြေး၊
အဲဒီအသံတွေနဲ့ ဝေးတဲ့ဘက်ကို သွားပေါ့’

ရင်ငြိမ်းစကား၏နောက်ဆုံးပိုဒ်လေးက အရမ်းတန်ဖိုးရှိသွား
သည်။ သည်တော့မှ စွဲမြဲက အသံကြားရာဘက်ကို ကျောခိုင်း၍ ခပ်
သွက်သွက် ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သည်။

ဆိုသည်က ခြေထောက်မှာလည်း နှစ်ယောက်စလုံး ဖိနပ်
မပါကြ။ အောက်က မြေကြီးကလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမဟုတ်။
ဘာတွေမှန်းမသိ ခိုးလိုခုလုတွေ ခဏခဏနင်းမိသည်။

ရှုတတ်သော ပစ္စည်းများ၊ စူးတတ်သော ပစ္စည်းများဆိုလျှင်

တော့ ဟက်ခနဲ၊ စွဲခနဲ ထိရှုစူးဝင်သွားမှသာ ရှုမိ၊ စူးမိကြောင်း သိရပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဒါလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ ရှေ့မြန်မြန်ရောက်ဖို့သာ အရေးကြီးနေသည်။

ထိုစဉ် ကျောဘက်မှလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များ တဝင်းဝင်းနှင့် ဟိုထိုးသည်ထိုး လုပ်ကြပြီဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် အတော်လှမ်းလာပြီဖြစ်သော သူတို့အိမ်လေး ဆီမှ ရင်ငြိမ်းအဖေအသံကြီးကို အထိတ်တလန့် ကြားလိုက်ရသည်။

‘မရှိတော့ဘူး၊ ဟိုခွေးရော၊ ခွေးမရော၊ တို့အသံကြားတာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ ခြံနောက်ဘက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်၊ မီးနဲ့ထိုးကြည့်ပြီး လိုက်ကြ၊ တွေ့ရင် ညာမနေနဲ့ သေအောင်သာ ရိုက်သတ်ပစ်ခဲ့’

‘ပြေး . . . ပြေး . . . ပြေးတော့ စွဲမြဲ၊ ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ အဖေအသံ’

‘ကြားတယ်’

‘စမ်းတဝါးဝါး လုပ်မနေနဲ့တော့ဟာ၊ သေချင်သေပစေတော့၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ အဲဒီအတိုင်း ရှေ့တည့်တည့်သာပြေးတော့၊ မတတ်နိုင်ဘူး’

ရင်ငြိမ်းအသံမဆုံးခင် စွဲမြဲက ရင်ငြိမ်းလက်ကို ဆွဲ၍ပြေးသည်။ ရင်ငြိမ်းကလည်း နောက်မှအားကုန် ပြေးလိုက်၏။

‘ဗုန်း’

‘အင့်’

မမြင်မကန်းနှင့် သစ်ငုတ်တိုကြီးတစ်ခုကို ဝင်တိုက်မိသည်။ စွဲမြဲရော ရင်ငြိမ်းပါ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားသည်။

‘အား’

ရင်ငြိမ်းဆီမှ နာနာကျင်ကျင် အော်လိုက်သံ ပေါ်ထွက်လာ
၏။

စွဲမြဲ ထိတ်သွားပြီ။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ရင်ငြိမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာလဲမသိဘူးဟာ၊ ငါ့ပေါင်ကို လာစိုက်နေတယ်၊ နာလိုက်
တာ’

‘ဟာ . . . ဒုက္ခပဲ’

ရင်ငြိမ်းသာမဟုတ်၊ စွဲမြဲခြေထောက် တစ်ခုလုံးလည်း ပြုတ်
ထွက်သွားလုမတတ် နာကျင်နေသည်။ စောစောက သစ်ငုတ်ကို တိုက်
မိသောအချိန်ဖြင့် ခြေထောက်များ ကျိုးသွားပြီလား အောက်မေ့သည်။

‘ငါထလို့ မရတော့ဘူး စွဲမြဲရယ်၊ ပေါင်က အရမ်းနာတယ်’

‘နေဦး . . . နေဦး ရင်ငြိမ်း၊ အရမ်းမထနဲ့၊ ငါ့ကိုတွဲ ငါ့ကိုတွဲ
လိုက် . . . အား’

ရင်ငြိမ်းကို ထူနေရင်းပင် စွဲမြဲ ခြေထောက်ကလည်း စူး၍
နာလာသည်။

‘အံ့မယ်လေး၊ နာလိုက်တာ စွဲမြဲရာ’

စွဲမြဲက အံ့ကြိတ်၍ ရင်ငြိမ်းကို ချိုင်းမှ မတင်ကာထူသည်။
ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ထောင့်ထောင့်နဲ့ လျှောက်နိုင်သလောက်
တော့ မြန်အောင်လျှောက်ကြသေးသည်။

‘ဟိတ် . . . မပြေးနဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်လိုက်စမ်း’

ထိုစဉ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တစ်ခုက ကိုယ်ပေါ်ကျလာ
သည်။ ထို့နောက် ကျားဟိန်းသံလို လှမ်းမာန်မဲ တားဆီးလိုက်သော

အသံကြီး။ ပြေး၍မလွတ်နိုင်တော့ပြီ စွဲမြဲ သိလိုက်သည်။

သို့အတွက် ရင်ငြိမ်းကို အသာလွှတ်လိုက်ပြီး အသံဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

‘အား’

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ဝင်လာသည်။ မျက်လုံးများ ပြာပြီး ဘာမှမမြင်ရ။

‘တောက်’

စွဲမြဲတစ်ယောက်က ဒေါသကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့။ တောက်တစ်ချက်ခေါက်၍ လက်ကို လှုပ်ယမ်းလိုက်သည့် ခဏတွင် လက်က တစ်စုံတစ်ခုကို သွားတိုးမိသည်။

မမြင်မကန်းနှင့် ထိုအရာဝတ္ထုကို ဆုပ်ယူဆွဲလိုက်သောအခါ ဝါးလုံးလား သစ်ကိုင်းလား မသိသည့် လုံးလုံးရှည်ရှည်အရာတစ်ခု လက်ထဲပါလာသည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . မခုခံနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်အမိခံစမ်း၊ မင်း သေသွားလိမ့်မယ်’

တစ်ဖက်မှ လှမ်းဟန့်သည်။ စွဲမြဲက အံ့ကြိတ်၍ ထိုဝါးလုံးကို ယမ်းခါရင်း . . .

‘သေချင်သေပစေ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲမှာတော့ အမိမခံဘူး၊ မကျေနပ်ရင် သတ်ပစ်လိုက်’

‘ဟာ . . . ဒီကောင် . . . ငြိမ်ငြိမ်အမိခံပါလို့ ပြောနေကာမှ ကဲကွာ’

‘ဟေ့ကောင် စွဲမြဲ . . . အမိခံလိုက်၊ အမိခံလိုက်၊ ဘာမှ ပြန်မလုပ်နဲ့’

မျက်လုံးက မီးရောင်စူးစူးဖြင့် ပြာဝေကာ ဘာမှမမြင်ရသည့် ကြားမှ အသံနှစ်ခု ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကြားလိုက်ရသည်။ နောက် အသံက သူ့အလွန်ရင်းနှီးနေသည့်အသံဟု သိလိုက်သော်လည်း ဘယ်သူ့အသံဟု စဉ်းစားချိန်မရတော့။

ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိသည့် မာကျောသောအရာ တစ်ခုက ခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာလာထိသည်။

‘ခွပ်’

‘အား’

‘အံ့မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး၊ စွဲမြဲ သေပါပြီ’

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲထွက်သွားသလို နာကျင်မှုကြီး တစ်ခုက တစ်ခေါင်းလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ လည်း ရင်ငြိမ်း၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက်မှာတော့ စွဲမြဲ ဘာမှမသိတော့။

ပြာဝေသော အလင်းရောင်များပါ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အမှောင်ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန် ကျရောက်သွားတော့၏။

အပိုင်း (၄)

(၁)

‘အဲဒီတုန်းက ကြားလိုက်ရတဲ့ ရင်ငြိမ်းရဲ့အော်သံဟာ ငါ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရတဲ့ ရင်ငြိမ်းရဲ့အော်သံပဲ ဝင်ဌေး၊ အဲသလိုပဲ အဲဒီညက အမှောင်ထုထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်လေး ထွန်းပြီး ရင်ငြိမ်း မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရတာဟာလည်း ရင်ငြိမ်းကို နောက်ဆုံး မြင် လိုက်ရခြင်းပဲ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ခုထက်ထိ ရင်ငြိမ်းမျက်နှာကိုလည်း မမြင်ရတော့ဘူး၊ ရင်ငြိမ်းအသံလည်း မကြားရတော့ဘူး၊ ရင်ငြိမ်းတစ် ယောက် ဘယ်ကိုရောက်လို့ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတောင် မသိ တော့ဘူး’

စွဲမြဲက ရှည်လျားလှသော သူ့ပြောပြချက်များ အဆုံးတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားသလို သက်ပြင်းကြီးတစ်ခုခုသည်။

စွဲမြဲစကားကို နာခံစွာဖြင့် တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်နားထောင် နေသော ဝင်းဌေးက ခုမှ မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

‘အဲဒီညကစပြီး မင်းနဲ့ရင်ငြိမ်း ကွဲသွားကြတယ်ဆိုပါတော့’
စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဝင်းဌေး၊ အဲဒီညက ငါအရိုက်ခံရပြီး သတိမေ့

သွားလိုက်တာ၊ ငါပြန်သတိရတော့ မကွေးဆေးရုံပေါ်ရောက်နေပြီ၊ အနားမှာ စိတ်တပူပူစောင့်နေတဲ့ ငါ့အဖေနဲ့အမေ ပြန်ပြောတာကတော့ ငါ သတိကောင်းကောင်းမရဘဲဖြစ်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီတဲ့’

‘ဟေ . . . အဲလောက်တောင် ဖြစ်သွားတာလား’

‘ဖြစ်တာကတော့ မပြောနဲ့ကွာ၊ တစ်ခါတည်း အဲဒီနေရာမှာ တင် ပွဲချင်းပြီး မသွားတာ ကံကောင်းပဲ၊ ငါ့ကို တွယ်ထည့်လိုက်တာက သူတို့အိမ်က ဂျစ်ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာကွာ၊ ဂျစ်ကားကို လှည့်နှိုးတဲ့ ဂေါက်သီးသံချောင်းနဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်တာ’

‘အားလားလား . . . မင်းဟာ မလွယ်ပါလား စွဲမြဲရာ၊ ရင်ငြိမ်းအဖေက တကယ့်ကို သူပြောသလို အသေလုပ်တာနေမှာ’

‘အဲလိုတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ သူကတော့ စိတ်ဆိုးလို့ ငါတို့လည်း ကြောက်အောင်ခြောက်လှန့်လိုက်တာနေမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် လုပ်တဲ့လူတွေက ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်တတ်တဲ့လူတွေမို့ လက်လွန်ကုန်တာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလူလည်း မသက်သာဘူး၊ အဲဒီအမှုနဲ့ ထောင်တွေ့ဘာတွေ ကျသွားသေးတယ်’

‘သူက ထောင်ကျ၊ မင်းကရော’

‘ငါက သတိရတဲ့အချိန်ကစပြီး ရင်ငြိမ်းကို မတွေ့ရတော့တာ ခုထက်ထိပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောကြတာကတော့ ရန်ကုန် ပို့ထားလိုက်တယ် ထင်တယ်တဲ့၊ မကွေးမှာကို ရင်ငြိမ်းမရှိတော့တာ၊ အဲဒီနေ့က ရသွားတဲ့ ဒဏ်ရာလည်း ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူးကွာ’

‘မင်းကရော လိုက်မရှာတော့ဘူးလား’

‘ဖြစ်ဖြစ်ချင်း သုံးလေးလကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မနည်း ခေါင်းထူနေရတာပဲကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရှာနိုင်မလဲ၊ နောက်ပိုင်း တစ်နှစ် လောက်လည်း ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတာနဲ့ အိမ်က ငါ့ကို ဘယ်မှမလွှတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခုက ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရှာမလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ တိတိကျကျမှ မသိတာ၊ အဲဒီတော့ သူ့ဆီက အဆက်အသွယ်တစ်ခုခု ရမလားပဲ မျှော်ကြည့်နေရတာပေါ့’

‘ရလား’

‘မရပါဘူးကွာ၊ အဲဒါနဲ့ နောက်နှစ်ကျတော့ ဆယ်တန်းဖြေ၊ အောင်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ် ရောက်တယ်ဆိုပါတော့၊ အာရ်အိုင်တီတက် နေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ ဘယ်သွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် အမြဲ လိုလို သတိထားပြီး ရင်ငြိမ်းကို ရှာမိတယ်၊ မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ရန်ကုန် မှာပဲ မရှိတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်တော့လည်း ကပ်လွဲလေးတွေပဲ လွဲနေ ကြသလား မပြောတတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်က လမ်းမတွေပေါ်မှာ ကိုယ်တွေ ချင်တဲ့လူတစ်ယောက် ရှာရတယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ မင်းအသိပဲ’

‘မန္တလေးဘက်ရော ကြည့်သေးလား’

‘ကြည့်သေးတယ်၊ ငါတက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ်တက်နေ တုန်းတစ်ခါ၊ စတုတ္ထနှစ်တက်နေတုန်းတစ်ခါ၊ မန္တလေးရောက်တယ်၊ မန္တလေးမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ဘယ်သွားသွား ရောက် လေရာအရပ်မှာ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရမလားဆိုပြီး အမြဲရှာခဲ့တာပါပဲ၊ မကွေး မှာလည်း ဘာထူးခြားတဲ့သတင်းရမလဲဆိုပြီး အမြဲစောင့်နားထောင် ခိုင်းထားတာပဲ’

‘အခုကကော ရင်ငြိမ်းကို အဲလိုပဲ ရှာဖို့ပဲလား’

‘မဟုတ်ဘူး ဝင်းဌေး၊ တစ်နေ့တုန်းက ဇေယျ . . . ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ဘာပြောလဲဆိုတော့ ရင်ငြိမ်း သူ့အိမ်မှာ ပြန်ရောက် နေသလား မသိဘူးတဲ့၊ ရင်ငြိမ်းလို့ထင်ရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရင်ငြိမ်းတို့အိမ်မှာ တွေ့မိသလိုပဲ၊ အဲဒါနဲ့ သူသတိထားပြီး စောင့်ကြည့်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်တော့ တစ်ခါမှ မထွက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ရင်ငြိမ်းပဲ အောက်မေ့တယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ သူက ငါ့ကို လှမ်းသတင်းပေးတာ’

‘သိပ်တော့ မသေချာသေးဘူးပေါ့’

‘အေး . . . ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်ရမှာ ပဲ၊ အမှန်တော့ မနေ့ကတည်းက ထွက်လာချင်တာကွ၊ ကားကလည်း ခရီးဝေးသွားမှာဆိုတော့ ပြင်ရဆင်ရသေး၊ အလုပ်လက်စတွေလည်း ဖြတ်ရသေးဆိုတော့ ဒီနေ့မှ ထွက်လာနိုင်တာ’

ဝင်းဌေးက ရယ်သည်။

‘ဒါဖြင့် ငါ့ကိုရော ဘာကိစ္စခေါ်လာတာလဲ၊ မင်းတစ်ယောက် တည်းဖြစ်နေလို့ အဖော်ခေါ်လာတာလား’

‘အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့ကွာ၊ နောက်တစ်ခုက အကြောင်း ရှိရင် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လည်း ရတာပေါ့’

စကားများကို မာရသွန်ပြေးသလို တောက်လျှောက်ကြီး ပြောလာရသဖြင့် မောသွားဟန်ဖြင့် ခဏနားလိုက်ကြသည်။

အင်းမမှာ ထမင်းစားသောက်ပြီး၍ ပြန်ထွက်ကြရင်း ပြည်ကို လွန်လာမှ စွဲမြဲက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် . . .

‘ဪ . . . ခုနက ပြောတုန်းက ငါမေ့ကျန်ခဲ့တာ တစ်ခု ရှိတယ် ဝင်းဌေး’

‘ဘာလဲ’

‘ငါတို့ ဘုရားပြုမှာ ခိုနေကြတုန်း ရင်ငြိမ်းအဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိပြီး လိုက်လာနိုင်တာလဲဆိုတဲ့ကိစ္စ’

‘အေး . . . စောစောကတော့ ငါလည်း အဲဒါ မေးမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီပြင်အကြောင်းတွေ ပြောနေရင်းနဲ့ မေ့သွားလို့၊ အင်း . . . လုပ်ပါဦး . . . အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ’

‘အဲဒါလေးကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ကွ’

သည်တစ်ခါတော့ ဝင်းဌေးက မောင်းပြီး စွဲမြဲက ဘေးမှ ထိုင်လိုက်လာသည်မို့ စကားပြောရင်းနှင့် ကားဘက်ကို အာရုံစိုက်စရာ မလိုတော့။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့သောက်ရင်း စွဲမြဲက နောက်ဆက်တွဲဇာတ်လမ်းလေးကို ဆက်ပြောသည်။

ပြည်မှအထွက် ကားလမ်းများက ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ယှဉ်လျက် သွားနေပြီး အကွေ့အကောက်များနှင့် တစ်မျိုးပုံစံ ပြောင်းသွား၏။

‘ဟင် . . . ဇေယျ’

စွဲမြဲ ဆေးရုံတက်နေသော ကာလ တစ်လလောက်ပင် ရှိဦးမည်။ နေ့လယ်ခင်းကြီး နေကလည်း ပြင်း၊ ခေါင်းကလည်း အုံ့ခဲနေသဖြင့် ဆေးသောက်ပြီး စွဲမြဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည် မသိ . . . အိပ်ရာက နိုးလာပြီး မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ ငြိမ်နေဆဲ နားထဲမှာ ထူးခြားသောအသံတစ်ခုကို ကြားသည်။

ငိုသံလိုလို ရှိုက်သံလိုလို လေသံဖြင့် တီးတိုးတတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေသံလို ကြားရသည့်အပြင် ထိုအသံကလည်း မိမိအနားမှ ကပ်၍လည်း ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် စွဲမြဲ အသံကြားရာဘက် ငဲ့စောင်းပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပထမ၌ သဲကွဲစွာ မမြင်ရသေးသော်လည်း မြင်ကွင်း ကြည်လင်လာသော ခဏ . . . မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် စွဲမြဲ အရမ်းအံ့ဩသွားသည်။

ဇေယျ။

စွဲမြဲ ဘာမှ အမြင်သွေလွဲစရာ မရှိ။ ဇေယျမှ ဇေယျအစစ်။ ပို၍အံ့ဩစရာကောင်းသည်က သူ့ဘေး၌ ထိုင်နေသော ဇေယျသည် ရိုးရိုးပုံမှန်ထိုင်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့ခုတင်ဘေးကို လက်တင် ခေါင်းအပ်၍ တရှိုက်ရှိုက်ငိုနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သေချာ ဂရုစိုက်နားထောင်လိုက်မှ တီးတိုးတွတ်တွတ်ပြော နေသော လေသံသည်လည်း ဇေယျဆီမှပင် ထွက်နေခြင်းဖြစ် ကြောင်း သိရသည်။ အသံက ကွဲကွဲပြားပြား မဟုတ်သော်လည်း . . . ‘ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ စွဲမြဲရာ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ’ ဆိုသောစကားလုံးကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရွတ်နေမှန်းတော့ ကြားရသည်။

စွဲမြဲက ဇေယျအပြုအမူကို နားမလည်သဖြင့် အကြောင်းစုံ သိရရန် ဇေယျပခုံးကို လက်ဖြင့် လှမ်းထိသည်။

‘ဟင် . . . မင်းနီးနေတယ် . . . ဟုတ်လား စွဲမြဲ’

ဇေယျက အလန့်တကြားဖြင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ဇေယျပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို စွဲမြဲ သေချာ မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဇေယျ . . . ငါနိုးနေတာ ကြာပြီ၊ မင်း ငိုနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ’

ပြောခါမှ ဇေယျက ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်သွားသည် ထင်သည်။ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်ပြီး . . .

‘မင်း မသိဘူးစွဲမြဲ၊ မင်း အခုလိုဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စမှာ တရားခံက ငါ၊ ရင်ငြိမ်းအဖေကို မင်းတို့ဆီ လမ်းပြခေါ်လာခဲ့တာ ငါ၊ ငါ့ကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရင်ငြိမ်းအဖေက ရှာတွေ့သွားတာ’

‘ဘာ . . . ဘာပြောတယ် ဇေယျ . . . အား’

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့သြခြင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ရုတ်တရက်လည်း ခေါင်းထောင်ထလိုက်သဖြင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲသွားသည်။

ဇေယျက ပျာပျာသလဲ ထ၍ စွဲမြဲခေါင်းကို ဖေးမပေးရင်း

. . .

‘ခုလောလောဆယ်တော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဖြစ်ပါနဲ့ဦး စွဲမြဲရာ၊ မင်း နေကောင်းအောင် အရင်ကြိုးစားပါ။ နေကောင်းတော့မှ မင်းဆန္ဒရှိသလို ငါ့ကို သတ်ချင်သတ်၊ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ အကျိုးအကြောင်းကို မင်းနားလည်အောင်လည်း ငါ ရှင်းပြပါ့မယ်’

စွဲမြဲက ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်လှဲ၍ ဝေဒနာသက်သာအောင် ခဏငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ပါးစပ်ကိုသာ လှုပ်၍ . . .

‘ငါတို့နှစ်ယောက်ရှိနေတဲ့ ဘုရားပြုက ကိုကြည်စိုးတို့အိမ်ကို

ရင်ငြိမ်းတို့အဖေ ရောက်လာအောင် ခေါ်လာတာ မင်း . . .
ဟုတ်လား ဇေယျ’

‘ဟုတ်တယ် စွဲမြဲ၊ အဲဒီကိစ္စဟာ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်သွားရတာပဲ၊
မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ စွဲမြဲရာ . . . မင်းတို့ သွားတဲ့နေရာဟာ ငါသာ
ဖော်ကောင်မလုပ်ရင် တစ်လ နှစ်လ လိုက်ရှာတောင် ရှာတွေ့မယ့်
နေရာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိပါတယ် စွဲမြဲရာ . . . ငါ
မင်းကို ဒုက္ခရောက်စေချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအပေါ်
စေတနာထားလွန်းလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ’

စွဲမြဲရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသများ အလိပ်လိပ် ထနေသည်။
ယုံကြည်စွာ အားကိုးမိသူက သစ္စာဖောက်ခဲ့တာပဲဟုလည်း ယူကျုံးမရ
ဖြစ်မိ၏။

သို့သော် ဇေယျစကားကြောင့် အလကားတော့ ဇေယျ
ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်။ တစ်ခုခုအကြောင်းကြောင့် လုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမည်။
ထိုအကြောင်းကို သိချင်လာသည်။ သို့အတွက် . . .

‘ဘယ်လိုစေတနာလဲ’

‘အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ၊ စွဲမြဲ၊ ငါပြောတဲ့စကား ယုံပါ၊
မင်းတို့နှစ်ယောက် ကန်ပြားမှာ ငါ့ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ကြည်စိုးရဲ့
လှည်းကလေးပေါ် တက်သွားတာကို ကြည့်ရင်း ငါ အရမ်း စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လှည်းစီးသွားရသလိုပဲ
မင်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ဘာမှ မပူမပင် မကြောင့်မကျဘဲ အေး
အေးချမ်းချမ်းနေရတဲ့ ဘဝကနေ သက်သက်မဲ့ ကိုယ့်ဘဝလေးတွေကို
ဖျက်ဆီးသွားကြတယ်လို့ ထင်လာတယ် . . .

အဲဒီအပြန်လမ်း တစ်လမ်းလုံးမှာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အပြစ်

မကင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ခံစားလာရတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ပြန်တွေးပြီး မင်းတို့ အရိုက်ခံရ၊ အနာတရ ဖြစ်ကြမယ့်သူတွေ၊ ငါလည်း အခု သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ဘဝကို ဝိုင်းကူ ဖျက်ဆီးပေးလိုက်တဲ့သူ၊ ဘဝမှာ ဒုတိယအကြိမ် ချေးပေးဦးတော့ မယ်လို့ ထင်လာမိတယ် . . .

ဒါကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နေကုန် နေမရ ထိုင်မရနဲ့ ချီတုန်ချတုန်ဖြစ်နေရာကနေ ည ခုနစ်နာရီလောက်ကျတော့ ငါ မနေ နိုင်တော့ဘူး၊ ခုချိန်ဆို အချိန်မီရင် မိဦးမယ်၊ ရင်ငြိမ်းအဖေကို အကျိုး အကြောင်းပြောပြပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဇွတ်ခွဲလိုက်ရင် ခဏတော့ မင်းတို့ စိတ်ညစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်သက်လုံးအတွက်တော့ ကောင်းသွားမှာပဲဆိုပြီး အဲဒီကိစ္စ လုပ်လိုက်တာပါ . . .

ဒါပေမယ့် အခုတော့ ငါရည်မှန်းသလို မဖြစ်ဘဲ ငယ်ငယ်တုန်း က ပုံစံအတိုင်းပဲ ရင်ငြိမ်းက ဝါးငုတ်စူးပြီး ဒဏ်ရာရ၊ မင်းက အရိုက် ခံရ၊ ငါကျတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် သစ္စာဖောက်မိတယ် ဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးကြီးနဲ့ပဲ ချေးပေးပြန်ရပြီ၊ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး စွဲမြဲရာ၊ ဒါကြောင့် ဝမ်းနည်းလွန်းတာနဲ့ ငိုမိတာပါ’

ဇေယျဟ ရှည်လျားသော ရှင်းပြချက်စကား၏ အဆုံးမှာ စွဲမြဲ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။

‘ကဲပါကွာ ငိုမနေပါနဲ့၊ အမှန်တကယ်တော့ မင်းလုပ်တာ မှန်ပါတယ်၊ ခုလောလောဆယ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ကုန်တဲ့ မတော် တဆ ထိခိုက်မှုတွေကြောင့် မင်းကိုယ်မင်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်သလို ဖြစ်သွား ရတာပါ၊ မင်းစေတနာက တကယ်တော့ အမှန်ဆုံးတရားပါ၊ ငါလည်း မသိလို့ မိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရင်ငြိမ်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ ဇွတ်

မိုက်ခဲ့တာပဲ။ ခုတော့ အခြေအနေကိုက အဲဒီလို ဇွတ်မိုက်မယ့်ကိစ္စကို ဆက်လုပ်ခွင့် မပြုတော့ဘူးလေ။ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွာ မင်းမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .’

‘ဒါပေမယ့် . . . ဘာဖြစ်လဲ စွဲမြဲ’

‘မင်းတို့အားလုံး အချိန်မမီလိုက်ဘူး ဇေယျ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အဲဒီအချိန်မှာ လင်မယားဖြစ်နေကြပြီ’

‘ဟင်’

‘ဒါလည်း စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်ပါနဲ့၊ ရင်ငြိမ်းကို ငါ မတွေ့ တွေ့အောင် ပြန်ရှာယူပါ့မယ်၊ ဒီကြားထဲမှာလည်း တတ်နိုင် သလောက် ငါ့ဘဝ တောင့်တင်းခိုင်မာအောင် ကြိုးစားသွားမှာပါ။ ခုလို ဘီလူးဘဝကနေ ကုန်သည်ညီနောင် ပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ မင်း . . . ဘောသောလုပ်ပြီး ငါ့ကို ပုဏ္ဏဝတီ ပို့ပေးဖို့တော့ မမေ့ပါနဲ့’

ဇေယျ မျက်လုံးအစုံမှိတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

ထိုနေ့ည ဇေယျနှင့်အတူ စွဲမြဲပါ မျက်ရည်ကျရ၏။

(၃)

‘ဒါဖြင့် ခုကိစ္စမှာလည်း ဇေယျ . . . သူကိစ္စသူ ကျေပွန် အောင် ထမ်းဆောင်လိုက်တာပေါ့ . . . ဟုတ်လား စွဲမြဲ၊ ရင်ငြိမ်းကို တွေ့ပြီး ထင်ထင်ချင်း မင်းဆီ အကြောင်းကြားလိုက်တာကို ပြောတာလေ’

စွဲမြဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ငါလည်း သူတွေ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရင်ငြိမ်းပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ရင်ငြိမ်းရဲ့ အခြေအနေကလည်း ငါ သူ့ကို ပြန်လက်ထပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ ငါလည်း ဘောကျော် ဘီလူး မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ လူယောက်ျားကုန်သည် ဖြစ်နေပါပြီ၊ တို့ဘဝရဲ့ ဇာတ်ပေါင်းချိန်လည်း တန်ပါပြီ၊ ဘဝမှာ တစ်ခါက ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတဲ့ အမှားတစ်ခုအတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်လည်း ခံစားကြေကွဲ လွမ်းဆွတ်ခဲ့ရပြီးပါပြီ’

နွေဘက်သို့ ကူးလုပြီမို့ လမ်းဘေးတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်အတော်များများမှာ ရွက်ခြောက်များ ကြွေကျပြီး အရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် ရှိနေသည်။

‘သစ်ပင်သစ်ကိုင်းဆိုတာ ရွက်ဟောင်းတွေကြွေလို့ ကုန်တာ

နဲ့ ပုရစ်နုလေးတွေကတစ်ဆင့် ရွက်သစ်ဝေဖို့ ပြန်အစပျိုးရတယ်
မဟုတ်လား၊ ငါ့ဘဝမှာလည်း ရွက်ဟောင်းရွက်ဝါတွေ ကြွေကုန်ချိန်
တန်ပါပြီ၊ ရွက်သစ်လေးတွေပဲ ဝေပါရစေတော့လို့ ဆုတောင်းမိ
ပါတယ်ကွာ’

စွဲမြဲရင်မှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပေါ်ထွက်လာသော စကား
ကြောင့် ဝင်းဌေးရင်ထဲမှာပင် ဆို့သွားသည်။

သူနှင့် စတင်ခင်မင်ခဲ့သည်မှစ၍ ခုချိန်ထိ လေး ငါးနှစ်
လောက်ကာလအတွင်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားသော
အမူအရာ မပြဘဲ နေလာခဲ့သည့် စွဲမြဲ၏ အကြောင်းကိုလည်း ခုမှ
နားလည်သဘောပေါက်သည်။

သစ္စာတရား၏ အကျိုးကို ခံစားခွင့်တော့ ရ ရမှာပေါ့ဟု
လည်း တွေးမိ၏။

‘မင်းဆုတောင်း ပြည့်မှာပါ စွဲမြဲ’

‘ရှေ့နားမှာ ဘေးကပ်ရပ်လိုက် ဝင်းဌေး၊ မြို့ထဲကို ငါ မောင်း
ဝင်လိုက်မယ်’

မကွေးအဝင်တွင် စွဲမြဲက ဝင်းဌေးကို ကားရပ်ခိုင်း၍ နေရာ
ချင်းလဲလိုက်သည်။

လမ်းမှာ စကားပြောရင်း ခပ်အေးအေးမောင်းလာသဖြင့်
မူလမှန်းထားသလို ငါးနာရီလောက် မဝင်ဘဲ ခြောက်နာရီခွဲကျော်ကျော်
အတန်ငယ်မှောင်မှ မကွေးသို့ ဝင်သည်။

‘မင်း . . . အခု ဘယ်သူ့ဆီ အရင်သွားမှာလဲ စွဲမြဲ’

‘ဇေယျဆီပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ ဝင်ချင်တာကတော့ ရင်ငြိမ်း တို့အိမ်ကို တိုက်ရိုက်ပဲဆိုတာ ပြောနေစရာတောင် လိုမယ်မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရ ဇေယျဆီ အရင်မဝင်လို့မှ မဖြစ်ဘဲ’

‘ဇေယျကရော အခု ဘာလုပ်နေလဲ’

‘ဒီကောင်က သူဌေးကွ၊ ငါ . . . ရင်ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ကာလတုန်းက ပိုးမွန်းသိအောင်တောင် မပိုးရဲတဲ့ ညွန့်ညွန့်စိန်နဲ့ပဲ အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ ဒီမြို့မှာ နာမည်ကြီး ကျူရှင်ဆရာ လုပ်နေတယ်၊ တခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း အများကြီး’

‘ဘောသောကတော့ ရွှေလှည်းတစ်စီး၊ ငွေလှည်းတစ်စီးနဲ့ ဟန်ကျနေပြီပေါ့’

ဝင်းဌေးက သူနှင့်ပါ ရင်းနှီးသွားပြီးဖြစ်သော ရာဇဝင်သမိုင်းဖြင့် ပုံခိုင်းရင်းပြောသည်။ သဘောကျစွာလည်း ရယ်သည်။ စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်ရင်း . . .

‘ဘောသောကတော့ ဟန်ကျသွားပါပြီကွာ၊ ဘောကျော်သာ ခုထက်ထိ ဘုရားဒကာလည်း မဖြစ်၊ ရွှေပန်းကုံးနဲ့ စာခွေလည်း မမြင်ရသေးဘဲ ယောင်ချာချာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရတုန်းပေါ့’

ဇေယျတို့က မြို့မပိုင်းရှိ ဘုရားလမ်းထဲမှာ နေသည်။

ဆယ်နှစ်ဆိုသော ကာလအတွင်းမှာ မကွေးမြို့သည် ပြောင်းတော့ ပြောင်းလဲသွား၏။ သို့သော် ဘယ်လမ်းကနေ ဘယ်သွားရင် ဘယ်ရောက်မှန်း မသိအောင်တော့ မဖြစ်သေး။

မြို့အဝင်ပိုင်းရှိ ပန်းခြံနှင့် အားကစားကွင်းအကြား ရှိပြီးသား

လမ်းတောင် တစ်ခုပိတ်ပြီး လမ်းသစ်တစ်ခု တိုးချဲ့ထားသည်နှင့် ပန်းခြံက ရှေးကထက် များစွာလှပနေသည်တို့သာ သိသိသာသာ ခြားခြားနားနား ပြောင်းလဲသည်။ ထို့နောက် မြို့ထဲရှိ အစိုးရဌာန ဆိုင်းဘုတ်များ၊ ပိုမို ကျယ်ပြန့်ကောင်းမွန်သွားသော လမ်းမကြီးများ။

စွဲမြဲက ဇေယျတို့အိမ်အထိ အခက်အခဲမရှိဘဲ ရှေ့ရှေ့ရှုရှေ့ မောင်းဝင်သွားနိုင်သည်။

ဇေယျတို့အိမ်ရှေ့၌ ကားရပ်သောအခါ ညနေ ခုနစ်နာရီပင် ထိုးနေပြီး ဖြစ်သည်။

‘အဲဒါပဲ စွဲမြဲ . . . မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်ပြောတော့ အဲဒီအိမ်မှာ အဲဒီအမျိုးသမီးကို တွေ့တာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘာမှလည်း သေချာ မစုံစမ်းနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် လိုလိုမယ်မယ် မင်းကို အကြောင်း ကြားထားမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ကမန်းကတန်း ကောက်ဆက်လိုက်တာ၊

အဲဒါ မနေ့ကတော့ မင်းလာရင် ဒီထက်ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သတင်းပေးနိုင်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး အသည်းအသန် ထပ်လှုပ်ရှား လိုက်တယ်၊ သိပ်တော့ အခက်အခဲ မရှိလိုက်ပါဘူး၊ ရင်ငြိမ်းအောက် အငယ်မ စိုးစိုးကို အရဲစွန့် သွားတွေ့ပြီး ခြောင်ပဲ ဖွင့်မေးရတာပေါ့၊ စိုးစိုးက ကျောင်းဆရာမ၊ ဆားစည်ကျောင်းမှာ အလယ်တန်းပြ လုပ် နေတယ်၊ တင်တင်သိန်း ရှိရင်တော့ တင်တင်သိန်း မေးမလို့ပဲ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ စိုးစိုးနဲ့ကတော့ ငါတို့က သိပ်မှ မရင်းနှီးလိုက်ဘဲ . . .

ဒါပေမယ့် စိုးစိုးက မဆိုးပါဘူးကွ၊ သူက မင်းတို့ဇာတ်လမ်းတွေ

ကိုလည်း အသေးစိတ် သိနေပုံရပါတယ်။ ငါ့ကိုလည်း သူ . . .
ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ငါသိချင်တာတွေကိုလည်း သေချာပဲ
ပြောပြပါတယ်’

ဇေယျက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အခြေအနေအသေးစိတ်
ကို ရှင်းပြသည်။

ရင်ငြိမ်း၏ညီမ စိုးစိုးနှင့်သူ တွေခန်းကိုလည်း အသေးစိတ်
နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံပင် ပြောပြ၏။

‘ဟုတ်တယ် ကိုဇေယျ . . . မမရင်ငြိမ်း အိမ်မှာ ပြန်ရောက်
နေတယ်။ သိပ်မကြာသေးဘူး . . . သုံး လေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဖေ
နေမကောင်းလို့ ပြန်လာတာ’

‘ဟုတ်လား စိုးစိုး . . . ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အစုံပါပဲ။ အဖေမှာက အစကတည်းက သွေးတိုးရော၊ ဆီး
ချိုရော၊ နှလုံးရော ရောဂါတွေ စုံနေတာပဲ။ ဟိုတလောကတောင် ဆေးရုံ
တစ်လလောက် တက်လိုက်ရသေးတယ်။ ပြန်ဆင်းပြီး ဘယ်လောက်မှ
မကြာဘူး . . . ခုတစ်ခါ ပြန်ဖောက်နေလို့၊ အဖေအခြေအနေက သိပ်
မကောင်းဘူး။ အဲဒါနဲ့ မမရင်ငြိမ်းကို လှမ်းမှာပြီး ခေါ်လိုက်တာ’

‘ရင်ငြိမ်းက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ’

‘မမရင်ငြိမ်း နိုင်ငံခြားရောက်နေတာ မသိဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း ဘယ်တုန်းက သွားတာလဲ’

‘ကြာပြီ . . . ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီထင်တယ်။ ဘယ်ကမလဲ

ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်လောက် ရှိမယ်၊ စိုးစိုးတို့ဦးလေးက နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှာ လုပ်တော့ သံရုံးအမှုထမ်းနဲ့ မိသားစုတစ်ခုလုံး သွားကြတာ၊ မမရင်ငြိမ်း ပါ ပါသွားတယ်၊ အင်းလေ . . . ကိုဇေယျ မသိတာလည်း ဘာမှ မဆန်းပါဘူး၊ စိုးစိုးတို့တစ်အိမ်လုံးက မမရင်ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခုတောင် ကိုဇေယျ . . . စိုးစိုးဆီ မလာစဖူး လာတဲ့ကိစ္စမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိမယ်ထင်လို့ စိုးစိုး တမင်ပြောပြတာပါ’

ဇေယျက သက်ပြင်းချသည်။

‘စိုးစိုး . . . ရင်ငြိမ်းနဲ့စွဲမြဲဇာတ်လမ်းကို သိတယ်မဟုတ်လား’

စိုးစိုး မျက်လွှာချရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သိပါတယ် ကိုဇေယျ၊ အဲဒီတုန်းက စိုးစိုး ငယ်သေးပေမယ့် အကုန် မှတ်မိနေပါတယ်’

‘အေးဟာ . . . သူ့အရွယ်၊ သူ့အခြေအနေ၊ အချိန်အခါတုန်းက ငါ အင်မတန် စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ သူတို့နောင်ရေးကို ကြည့်ပြီး လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအတွက် ငါရော စွဲမြဲပါ အရမ်းခံစားခဲ့ရတယ်၊ ရင်ငြိမ်းလည်း ဒီလိုပဲ နေမှာပါ၊ အခုအခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါက တစ်မျိုး ပြန်ဖြစ်လာပြီလေ၊ အဲဒီတော့ နင် ငါ့ကို ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါ’

‘စိုးစိုးက ဘာကူညီရမှာလဲ ကိုဇေယျ’

‘ခု လောလောဆယ် ရင်ငြိမ်းရဲ့အနေအထားက ဘယ်လို ရှိနေလဲ၊ စွဲမြဲနဲ့ပတ်သက်လို့ရော ရင်ငြိမ်း . . . ဘယ်လိုသဘောထားသေးလဲ၊ အခု စွဲမြဲကို ငါ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပြီး လှမ်းခေါ်ထားတယ် စိုးစိုး၊ မနက်ဖြန်ဆို စွဲမြဲ မကွေးကို ရောက်လာလိမ့်မယ်၊

အဲဒါ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မလဲဆိုတာ ငါ့ကိုပြောပြပါ စိုးစိုး၊ မနက်ဖြန် စွဲမြဲရောက်လာရင် ရင်ငြိမ်းအနေအထားကို ကြိုပြောထားချင်လို့’

စိုးစိုးက သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းခါသည်။

‘ခုချိန်မှာ ကိုဇေယျတို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အနေအထား မမရင်ငြိမ်းမှာ မရှိတော့ဘူး ကိုဇေယျ၊ စိုးစိုးသိသလောက် ကိုစွဲမြဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ မမရင်ငြိမ်း ပြည်ဖုံးကားချလိုက်တာ ကြာပြီ၊ ခုလည်း မမရင်ငြိမ်းပြန်လာတာ လပိုင်းလောက်ပဲ ခွင့်ရသလို ဒီမှာ လည်း သူ ကြာကြာမနေချင်ဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံသား မြန်မာနိုင်ငံသံရုံး အမှုထမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြန်မာပြည်ကို မချစ်လို့၊ နိုင်ငံခြားမှာ နေရတာ ပျော်လို့တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် သူ မကွေးမှာ ကြာကြာနေချင်စိတ်မရှိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဪ . . . အခု မမရင်ငြိမ်းလည်း နိုင်ငံခြားကနေ စာပေးစာယူနဲ့ သိပ္ပံဘွဲ့ရပြီး ဦးလေးနဲ့အတူတူ သံရုံးမှာပဲ ပြန်အမှုထမ်းနေတယ် ကိုဇေယျ’

‘နေပါဦး စိုးစိုး . . . ရင်ငြိမ်းက မြန်မာပြည်မှာ ဒါမှမဟုတ် မကွေးမှာပေါ့လေ ကြာကြာနေချင်စိတ်မရှိဘူးဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အလုပ်က ခွင့်မရလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီပြင်အကြောင်းရော ရှိသေး လို့လား’

‘သူ မကွေးနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်နာစရာတစ်ခု ရှိနေတယ် ကိုဇေယျ၊ အခုတောင် ဒီကိုရောက်ကတည်းက ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ဘူး၊ ဘယ်မှလည်း မသွားဘူး၊ ရောက်ကတည်းက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် လုံးဝမထွက်ဘူး’

‘စွဲမြဲနဲ့ ပတ်သက်လား စိုးစိုး’

‘စိုးစိုး . . . မမရင်ငြိမ်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့

အများကြီး မပြောချင်ဘူး ကိုဇေယျ၊ ဒီပြင်ကိစ္စနဲ့တော့ မကွေးကို စိတ်နာစရာ သူ့မှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ ဆိုတာ လောက်ပဲ ပြောချင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ . . . စိုးစိုး ဒီလောက်ပဲ ပြောချင်တယ်ဆိုရင် လည်း ဒီလောက်ပဲ ပြောပါ၊ ဒါပေမယ့် တို့ထင်တာတော့ စွဲမြဲ မကွေးကို ရောက်လာရင် ရင်ငြိမ်းကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တွေ့ဖို့ကြိုးစားလိမ့် မယ်လို့တော့ ထင်တယ်၊ အဲဒါကိုလည်း ရင်ငြိမ်းကို ကြိုပြောပြပေး ထားစေချင်တယ် စိုးစိုး’

‘ရပါတယ် ကိုဇေယျ၊ စိုးစိုး ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်’

စိုးစိုးအမူအယာက ဘာမှအကဲခတ်၍ မရနိုင်လောက် အောင် အေးဆေးကြည်လင်နေသည်။

ရင်ငြိမ်း ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုသည်ကို အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးချိန် မှနေ စ၍ စွဲမြဲရောက်မလာမီအထိ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ အဖြေမရ။

စွဲမြဲရောက်လာလျှင် သည်အတိုင်း ပြောပြတော့မည်ဟုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ၏။

(၃)

ဇေယျစကားဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးနောက် စွဲမြဲ . . .
မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ရန်ကုန်မှ ထွက်လာစဉ်ကတည်းက ရင်ငြိမ်းနဲ့ ပြန်တွေ့ရဦး
မျှော်လင့်မိသော မျှော်လင့်ချက်အပြင် ခုထိ သူ နားမလည်နိုင်သော
အချက်အလက်အချို့လည်း ပူးတွဲပါလာသည်။ ကွဲကွာနေသည့်
ကာလများတွင် ရင်ငြိမ်း ဘာဖြစ်ခဲ့သည် သို့မဟုတ် ဘာဖြစ်နေသည်
ဆိုသည်ကို သူ လုံးဝမသိရ။

မျှော်လင့် ကြုံတွေ့မထားသော အကြောင်းအရာသစ်များ
နှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်သည် ဆိုသည်ကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားဖို့ သူ မမေ့ခဲ့။
သို့အတွက် ဇေယျဆီမှတစ်ဆင့် စတင်ကြားရပြီးဖြစ်သော အကြောင်း
အရာသစ်များပေါ် ထူးတော့ မထူးဆန်းမိ။

သို့ရာတွင် ရင်ငြိမ်း သူ့ကို စိတ်နာနေသည်ဆိုသော စကား၏
အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ လုံးဝ စဉ်းစား၍မရ။

‘ရင်ငြိမ်းက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မင်းကို စိတ်နာရတာလဲ စွဲမြဲ’
စွဲမြဲလေသံ တိတ်နေသဖြင့် ငြိမ်မနေနိုင်သော ဝင်းဌေးက

ဝင်မေးသည်။ စွဲမြဲက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရင်း . . .

‘မင်းပြောတဲ့ အချက်အလက်တွေက ရှုပ်သလိုလိုနဲ့ ရှင်းတော့ နေနပါတယ် ဇေယျ၊ တချို့ကွင်းဆက်ပြတ်နေတဲ့ ကိစ္စလေးတွေကို လည်း ပြန်ချိတ်ဆက်ယူလို့ ရလာပါပြီ၊ ဥပမာဆိုပါတော့ . . .’

စွဲမြဲက စကားကို ခဏရပ်သည်။ ပြီးတော့မှ လက်ထဲက စီးကရက် ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ပြာခြွေချရင်း . . .

‘စောစောပိုင်းက ငါနားမလည်တဲ့ကိစ္စတွေ ရှိတယ်၊ ရင်ငြိမ်းနဲ့ ငါနဲ့ ကွဲခဲ့တဲ့ အနေအထားက ရိုးရိုးအနေအထား မဟုတ်ဘူး၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုကိစ္စတွေရော မတော်တဆထိခိုက်မှုတွေရော စုစည်း တိုက်ဆိုင်ပြီး သူနဲ့ငါနဲ့ရဲ့ အချစ်စိတ် အမြင့်ဆုံးစံချိန် ရောက်နေတဲ့အချိန် မှာ ကွဲခဲ့တာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်ဆုံဖို့ ကြိုးစားဖို့ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ဒါပေမယ့် ရင်ငြိမ်းဘက်က လုံးဝ ပျောက်ချက်သားကောင်းသွားတယ်၊ သူရှိနေရာကို ငါ မသိလို့ ငါ့ဘက် က လှမ်းမဆက်သွယ်နိုင်၊ ရှာမတွေ့နိုင် ဖြစ်နေပေမယ့် ငါက ဘယ်နေရာမှာမှ ရွေ့သွားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့တကွ ငါ့မိတ်ဆွေရဲ့ လိပ်စာတွေ၊ အိမ်တွေ အကုန်လုံး သူသိတယ်၊ အချိန်ပိုင်းတစ်ခုအထိ မဆက်သွယ်နိုင်ရင်တောင်မှ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို လှမ်းဆက်သွယ်လို့ ရတာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် သူ လုံးဝ မဆက်သွယ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . တိတိကျကျ ငါ အဖြေမထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး ဝင်းဌေး၊ လမ်းမှာတုန်း ကလည်း မင်းကို ငါပြောခဲ့ပြီ၊ အခု အဲဒီအဖြေကိုတော့ ငါ ထုတ်နိုင် ပြီပေါ့’

‘ဘယ်လိုထုတ်နိုင်လဲ’

‘သူ့ ငါ့ကို စိတ်နာနေတယ်လေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်နာသလဲ ဆိုတာကတော့ လောလောဆယ်မှာ အသိချင်ဆုံး အကြောင်းအရာ ပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် စိုးစိုးစကားအရ ရင်ငြိမ်း . . . ငါ့ကို စိတ်နာသွားတယ် ဆိုတာတော့ သိရပြီ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘက်က ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ပျောက် ချက်သားကောင်းသွားတာပေါ့၊ သေချာတာတစ်ခုကတော့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွား လိုက်သွားတဲ့အကြောင်းထဲမှာ ငါ့ကို စိတ်နာတဲ့ကိစ္စက လည်း အကြောင်းတစ်ချက်အနေနဲ့ ပါကိုပါရမယ်’

‘အင်း’

‘အဲဒီတော့ အဓိကသိဖို့ ငါကြိုးစားရမှာက ငါ့ကို သူ ဘာကြောင့် စိတ်နာနေရတာလဲ၊ ဘယ်အချိန်က စပြီး စိတ်နာသွား တာလဲ၊ သူ့စိတ်နာရအောင် ဘယ်သူတွေက သူနဲ့ငါကြားမှာ အင်မတန် ပီရိတဲ့ လုပ်ကြံဖန်တီးမှုတွေ လုပ်သွားလဲ၊ တကယ်က ငါ့အနေအထား ကိုသာ သူ အမှန်အတိုင်းသိရင် ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ ငါ့ကို သူ စိတ်နာစရာ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ကြားဝင်ပြီး ဖန်တီးသွားတဲ့ ကိစ္စတွေ မလွဲမသွေ ရှိနေပြီ၊ သူနဲ့ငါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး မဖြေရှင်းနိုင် သရွေ့ ဒီကိစ္စတွေဟာ ဘယ်လိုမှ ကျေညက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒီကိစ္စ ကျေညက်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲကွာ၊ မင်းတို့ချင်း ပြန်ပေါင်းဖို့ကိစ္စလည်း လုပ်ရဦးမှာပေါ့၊ အဲဒါလည်း အရေးကြီးတာပဲ မဟုတ်လား’

ဇေယျအမေးကြောင့် စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘အရေးကြီးတဲ့ဘက်ကနေ ပြောရင်တော့ ဒီကိစ္စထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စက ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး ဇေယျ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို ရင်ထဲက မျှော်လင့်ချက်အနေနဲ့ပဲ ထားရဲပါတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါဆိုတဲ့ စကားဟာ ဘယ်လောက် အထိ တာသွားတယ်ဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ဆယ်နှစ်လောက် ဘဝမှာ ခံစားထားပြီးပြီပဲကွာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စ . . . ဒီကိစ္စဆိုတာ မင်းအပေါ် စိတ်နာ တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ၊ အဲဒီကိစ္စ ကျေညက်သွားရင် ဒါက အလိုလို ပြေလည် သွားမှာပါ။ ငါတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ယုံတယ် . . . နော် ကိုဝင်းဌေး’

‘ဟုတ်တယ် ကိုဇေယျ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပါပဲ’

စွဲမြဲက နာနာကျင်ကျင်လေး ရယ်ရင်း . . .

‘ဒီနေရာမှာ အလုပ်အကိုင်ချင်း မတူတော့လို့ပဲလား မသိ ဘူးကွာ . . . မင်းတို့နဲ့ငါ အလုပ်တစ်ခုကို သုံးသပ်ပုံချင်း ကွာနေ ကြတယ်’

‘ဘယ်လိုကွာလို့လဲ’

‘ကျူရှင်ဆရာလုပ်နေတဲ့ ဇေယျက ငါ့ကိစ္စကို စာမေးပွဲ တစ်ကြိမ် ထုတ်သလို ထုတ်တယ်၊ တစ်ကြိမ်ထုတ်တယ်ဆိုတာ နောက်မှ စာမေးပွဲမှာ ပါပါ မပါပါ . . . လောလောဆယ်တော့ ငါရိုက်တဲ့စပေါ့ မှန်ရမယ်ဆိုပြီး ယုံကြည်နေတာကိုး၊ အဲလိုပဲ ဝင်းဌေးကျတော့လည်း ဝပ်ရှော့ဆရာ မကွင်းနစ်ဆိုတော့ ငါ့ကိစ္စကို ကားပျက်တစ်စင်းကို ကြည့်တဲ့အနေနဲ့ပဲ ကြည့်တယ်၊ အင်ဂျင်မကောင်း အင်ဂျင်၊ ဘက်ထရီ မကောင်း ဘက်ထရီ . . . ပြင်လိုက် အသစ်လဲလိုက်ရင် ကောင်းသွား မှာပဲ ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့’

စွဲမြဲစကားကြောင့် ဝင်းဌေးနှင့် ဇေယျသာမက ဇေယျ၏ မဟေသီ ညွန့်ညွန့်စိန်ပါ ရယ်သည်။

ခုထိ ဘာစကားမှ ဝင်မပြောသေးသော ညွန့်ညွန့်စိန်က ဝင်၍

• • •

‘ဒါဖြင့် နင်ကရော ဘယ်လိုသုံးသပ်လို့လဲ စွဲမြဲ’

‘ငါကတော့ ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာကိုးဟ . . . ဒီပုံစံ ဒီဒီဇိုင်းနဲ့ အိမ်ကို ဒီရေခံမြေခံပေါ်မှာ ဆောက်လို့ ရ မရ၊ ဆောက်သင့် မဆောက်သင့်ကနေ စ၊ ချိန်ရတာကိုး’

‘အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ ခုနေခါမှာ မျှော်လင့်ချက်က လွဲလို့ ဘာကိုမှ ခိုင်ခိုင် မာမာ မစဉ်းစားရဲသေးဘူး ဇေယျ။ မင်းရော စိုးစိုးနဲ့တွေ့တုန်းက ရင်ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အရေးကြီးဆုံးအချက်တစ်ချက်ကို မေးခဲ့သေး လား’

‘ဘာလဲ’

‘ရင်ငြိမ်း အခုအနေအထားကိုပေါ့၊ ဆယ်နှစ်လောက်အတွင်း မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ပြောင်းလဲတတ်တယ်လေ၊ အခု ရင်ငြိမ်းဟာ ချစ်သူနဲ့ တစ်ခါလိုက်ပြေးဖူးတဲ့ အပျိုဘဝနဲ့ပဲ ရှိသေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင်ကျပြီလား’

ဇေယျ သူနုဖူး လက်ဝါးနဲ့ရိုက်သည်။

‘အေးကွာ . . . အဲဒီကိစ္စကို ငါ့ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝထည့် မစဉ်းစားမိလို့လား မသိဘူး၊ အဲဒီမေးခွန်းကို ငါလုံးဝ မပေးခဲ့မိဘူး’

စွဲမြဲက ရယ်သည်။ မချီတရိရယ်သော အရယ်မှန်း သိသာ၏။

‘တခြားကျူရှင်ဆရာတွေလည်း စာမေးပွဲမေးခွန်းကို မြင်ရပြီ ဆိုတဲ့အခါ အခု မင်းပြောသလိုပဲ ပြောကြတာပဲ ဇေယျ’

စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက ရယ်ကြရသေးသည်။

အညာဒေသ၏ ဆောင်းနှောင်းရာသီက သူ့ထုံးစံအတိုင်း
အတော်လေး အေးစိမ့်နေပြီဖြစ်၏။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာလည်း တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုလေးများ
တော်တော်များများ တွေ့ရသည်။ အဆောက်အအုံသစ်များ၊ ပြုပြင်
မွမ်းမံမှုအသစ်များဖြင့် ဝေဆာနေ၏။

မြသလွန်ဘုရား၏အဓိက တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုထဲတွင် ဂေါ
ပကရုံးခန်းများရှိသော နေရာအထိ အရင်ကရှိနေသော လမ်းဟောင်း
ကို တံတားသစ်၊ ကတ္တရာခင်းလမ်းသစ်တို့ဖြင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း
လုပ်ငန်းလည်း ပါဝင်သည်။

တံတားနှင့် လမ်းသစ်ကတော့ အပြီးမသတ်သေး။ စွဲမြဲ . . .
ဘုရားပေါ်တက်လာခဲ့စဉ်က နံနက်စောစောစီးစီးပင် အလုပ်လုပ်နေ
သော လုပ်သားကြီးများကို မြင်ခဲ့သည်။

သိကြားနတ်ကွန်းနေရာလေးကတော့ ထူးခြားစွာပင် ဘာမှ
မပြောင်းလဲဘဲ အရင်အတိုင်း ရှိနေ၏။ မပြောင်းလဲသောနေရာဟောင်း
လေးကို ကြည့်၍ စွဲမြဲရင်ထဲမှာ လွမ်းလေညင်းလေးများ တဖြူးဖြူး
တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာကြသည်။

‘တော်ပါတော့ စွဲမြဲရယ်၊ နင်နဲ့ငါ ဒီဘဝမှာ ဆုံရတော့မယ်
လည်း မထင်တော့ပါဘူး’

‘ရင်ငြိမ်းရယ် . . . ဘီလူးဘောကျော်တောင်မှ တစ်ဘဝခြား
ပြီး သူ့ဘုရားသူ တည်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ၊ နင်ဘုရားပြိုက ဘုရားတင်

မကြည့်နဲ့လေ၊ မကွေးက မြသလွန်ဘုရားကြီးကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦးမှပေါ့။ တစ်ဘဝဆိုတာ အချိန်တွေ အများကြီးပါဟာ၊ ကံကောင်းလို့ နောက်ဘဝဆက်ရရင် အချိန်တွေ ပိုများလာနိုင်သေးတယ်။ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဘဝဖြစ်ဖြစ် ငါ နင့်ကို ချစ်နေမှာပဲ ရင်ငြိမ်း၊ နင့်ဆီကို ငါ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့မှာပဲ’

‘သွားစမ်းပါ။ ငါ နင့်ကို မယုံတော့ဘူး စွဲမြဲ အခုတောင် ခွဲရမှာကြောက်ပြီး ငါကသာ ငိုပြီးရင်း ငိုနေရတာ၊ နင်ကျတော့ နည်းနည်းမှတောင် ကြောက်ပုံမရဘူး၊ ခွဲနေဖို့ စကားချည်းပြောပြီး ငါ့ကို ချွေးသိပ်နေတယ်။ အင်းပေါ့လေ . . . နင်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မေ့ပြီး ဒီပြင်ကောင်မတွေနဲ့ ပျော်မြူးနေနိုင်တာကိုး’

‘မဟုတ်တာ ရင်ငြိမ်းရာ၊ ပေးချင်တဲ့သစ္စာကို ပေးပါ။ အခုလည်း သိကြားနတ်ကွန်းနားမှာ သိကြားမင်းကို သက်သေထားပြီး ငါ့ကျိန်ပါ့မယ်’

အတိတ်က အသံများကို ဆွေးမြည့်နာကျင်စွာ ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

စွဲမြဲက ဟိုတုန်းက သူထိုင်ခဲ့သော နေရာလေးမှာတင် ပြန်ထိုင်သည်။ သည်နေရာလေးသာမက သည်ပေါ်က လှမ်းမြင်ရသော မြင်ကွင်းများပင် ဟိုတုန်းကနှင့် သိပ်မထူးခြား၊ မပြောင်းလဲ။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကလည်း လင်းထိန်နေသော နေရောင်အောက်မှာ တလက်လက်ထသော လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများဖြင့် တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဆင်းနေဆဲပင်။ သောင်ပြင်များကလည်း ရှေးနည်းအတူ အပူငွေ့များ ထုတ်လွှတ်လျက် တံလျှပ်များ တလက်လက်ထနေသည်။

အနားက သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေးများကလည်း ဆောင်း

နှောင်းကြောင် နီတချို့၊ ဝါတလီ၊ စိမ်းရည် လူးသည်က လူး၊ ငှက်
ကလေးများကလည်း တစ်ရံရောအခါကလိုပင် သူတို့ဘာသာ ချစ်
ကြည်ပလူးလျက်။

လွမ်းဖွယ်လေညင်းလေးကလည်း အေးမြစွာ တိုးဝှေ့ ဖြတ်
သန်းနေဆဲ။

ရှေးသီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်တွင် အမှတ်တမဲ့စွဲထင်စွာကြားခဲ့ဖူး
သော စာသားလေး တစ်ခုကို အမှတ်ရ၏။

ပတ္တမြားဝတ်မှု
စိတ်ချပ်ရုံ ထုံရည်သင်း။
ရွှေရိုး ချွက်ညှာ
နီလာတည့် ပန်ရည်ရေ
ကျေးမယ်နှင့်မင်း။
ခွာပြည်ပြည် မှန်ဝေနှင်း
ချစ်တင်းရွှေညီစုံလို့
ရင်မြိုင်ယံခင်းမှာ
လွမ်းလေကညင်း။ ။

(၄)

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ’

စေ့ထားသော ခြံတံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားစဉ် ငယ်ငယ်က နေ့စဉ် မနက်တိုင်း ကျောင်းသွားရန် ဝင်ဝင်ခေါ်ရသော အဖြစ်များကို အမှတ်ရသည်။ ခြံဝင်းထဲရောက်သောအခါ ဟိုတုန်းကနှင့် ဘာများ ကွာခြားနေလဲ သတိထားပြီး ကြည့်သည်။

အရင်တုန်းကနှင့် သိပ်မတူချင်တော့။ မြေကွက်ကျယ်ကျယ် ရှည်ရှည်ကြီးကို ကားကြီးများ ရပ်ရန်၊ ပြင်ရန် နေရာက တစ်ခြမ်း၊ တိုက်ခံအိမ်က တစ်ခြမ်း ဆောက်ထားသည့် ရင်ငြိမ်းတို့ခြံဝင်းထဲမှာ အိမ်ဘက်ပိုင်းကတော့ သိပ်အပြောင်းအလဲမရှိ။ ကားထား၊ ကားပြင်ရုံ များဘက်မှာတော့ အရင်ကလို ရှုပ်ပွည်စွာပေမနေတော့၊ ကားကြီးများ မထားတော့သည့်ပုံဖြင့် ကားရုံကြီးကို ဖျက်ပစ်ထားသည်။ နောက် ဘက်မှာ ကားလေးများထားသော သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဂိုဒေါင်နှစ်လုံး၊ ဒရိုင်းဘာနေအိမ်ဟု ထင်ရသော အိမ်ငယ်လေး နှစ်လုံးနှင့် ရှေ့ပိုင်းမှာ မြေကွက်လပ်ကို သည်အတိုင်းထားသည်။

စွဲမြဲက သက်ပြင်းချပြီး အိမ်တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း

လေးကို အသံပြုသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မေးသည်။

မေးသူကို စွဲမြဲက အကဲခတ်သည်။ ရင်ငြိမ်း၏ညီမ စိုးစိုးပဲ ဖြစ်မည်ဟု တွက်လိုက်၏။ ဆယ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ အရွယ်ရော၊ ရုပ်ခန္ဓာပါ များစွာဖွံ့ဖြိုးလာသော်လည်း သေချာ သတိထားကြည့်လျှင် မှတ်မိနိုင်သေးသော ငယ်ရုပ်လေးများ မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိသည်။

‘စိုးစိုးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဪ . . . ကိုစွဲမြဲ မဟုတ်လား’

စိုးစိုးလည်း သူငယ်ရုပ်လက္ခဏာများကို ပြန်မှတ်မိသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။ စွဲမြဲက ပြုံးပြရင်း . . .

‘ဟုတ်တယ် စိုးစိုး၊ ကိုယ်ပါ . . . စွဲမြဲပါ။ ကိုယ် ရင်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ် စိုးစိုး၊ တွေ့လို့ရမလား’

စိုးစိုးက သံတံခါးကို သော့ဖွင့်ပေးသည်။ စွဲမြဲ ဝင်သာအောင် လမ်းဖယ်ပေးပြီးမှ . . .

‘ခဏ ထိုင်ပါဦး ကိုစွဲမြဲ၊ စိုးစိုး မမနဲ့သွားတွေ့ပြီး ပြောပြလိုက် ပါ့မယ်’

စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်လျက် နေည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်ပြီး ကုလား ထိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင်သည်။ စိုးစိုးက ခပ်သွက်သွက် ပြေး၍ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။

စွဲမြဲက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အခန်းထဲလျှောက်ငေးရင်း နံရံ တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် တိုင်ကပ်နာရီ လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုးနာရီတိ တိ။

ဘုရားပေါ်မှာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့တာပဲဟု စဉ်းစားမိ

သည်။

မနက်ကတည်းက ဘုရားပေါ်ရောက်နေ၍ သိကြားနတ်
ကွန်းဘက် သွားထိုင်နေပြီး ဒီကိုလာခါနီးတွင် ရင်ပြင်ပေါ်တက်၍
ဆုတောင်းတစ်ခုပြုခဲ့သေးသည်။

ရင်ငြိမ်းနှင့် တွေ့ခွင့်ရပါစေ၊ ပြောစရာစကားများလည်း သူ
နားလည်ခွင့်လွတ်သည်ထိ ပြောပြနိုင်ပါစေဟု။

တောင်းခဲ့သော ဆုများပြည့်ပါစေဟုလည်း ထပ်မံဆုတောင်း
လိုက်မိ၏။

ရင်ငြိမ်းက သူ့လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

အနက်ရောင် ဆစ်တင်ကွင်းနာရီလေးက နံနက်ကိုးနာရီ
တိတိကို ညွှန်ပြနေ၏။

အဖေ့ကို ဆေးတိုက်ချိန်ရောက်ပြီဟု တွေးရင်း သူ့အဖေ၏
ခေါင်းရင်းရှိ ဆေးပုလင်းစားပွဲပေါ်မှ တိုက်ရမည့်ဆေးများကို လှမ်းယူ
သည်။

ထိုစဉ် လေ့ကားမှပြေးတက်လာသော စိုးစိုး၏ခြေသံကို
ကြားသည်။ ဘာမှမကြာလိုက်သောအချိန်မှာပင် စိုးစိုး အခန်းထဲ
ရောက်လာသည်။

‘မမ . . . အောက်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်’

ရင်ငြိမ်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘ဘယ်သူလဲ စိုးစိုး’

‘ကိုစွဲမြဲ’

‘ဟင်’

‘ဟုတ်တယ် မမ၊ ကိုစွဲမြဲက မမနဲ့ တွေ့ခွင့်ရမလားတဲ့’

ရင်ငြိမ်းက ဘာဖြေရမှန်းမသိသဖြင့် ဘာမှမဖြေသေးဘဲ အဖေ့ကို တိုက်ရမည့်ဆေးများကိုသာ ပုလင်းထဲမှနေ၍ တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ထုတ်ယူသည်။

‘စိုးစိုး ဘာပြောလိုက်ရမလဲ မမ’

‘ဘာမှမပြောနဲ့ စိုးစိုး၊ ရော့ . . . ဟော ဒီဆေးတွေကို အဖေ တိုက်ထားလိုက်၊ ပြီးရင် ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ အဖေ့နားမှာ ထိုင်နေ . . . ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

စိုးစိုးက ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် ရင်ငြိမ်းကမ်းပေးသော ဆေးများကို လှမ်းယူသည်။ စိုးစိုးလက်ထဲ ဆေးများထည့်ပေးပြီးသည်နှင့် ရင်ငြိမ်းက အဖေ့အခန်းထဲမှထွက်ပြီး ကိုယ့်အခန်းဘက်ကူး၍ ဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခုတင်နားအထိ လျှောက်သွား၍ ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စိတ်များလှုပ်ရှားနေသည်ကို ငြိမ်သွားရန် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်၍ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

သည်လိုအချိန်ကိုရောက်လျှင် သည်လိုဖြစ်တော့မည် ဆိုသည်ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရင်ငြိမ်း ကြုံသိနေခဲ့၏။

အခုတော့ ထိုအချိန်က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြီလေ။

‘ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ’

စိတ်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုကိုမှ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်၍ မရ။ ဆင်းတွေလိုက်လျှင်လည်း သူ့မျက်နှာမြင်သည်နှင့် ရင်ထဲက အနာ အကျင်များ ပိန်းကြာရွက်ပေါ်ကျသော ရေစက်ကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်း လျှောကျ ပျောက်ဆုံးသွားတော့မှာ သေချာနေမည်ကိုလည်း ကြောက်သည်။

ဆင်းမတွေဘဲ နေပြန်တော့လည်း သူနှင့် တစ်သက်တာ တကယ်ပဲ ဝေးရသွားပြီ ဆိုသည့်အသိဖြင့် ရင်မှာ ခံစားနေရသော ဝေဒနာအသိက စိတ်ကို ဖိစီးလာဦးမည်ကိုစိုးသည်။

စိတ်ထဲမှာ ဆင်းလည်းတွေ့ချင်နေသည်။ ဆင်းတွေ့ချင်စိတ်လည်း မရှိ။ နာကြည်းမှုနှင့် သံယောဇဉ်အကြားတွင် စိတ်ကလေး ရက်ကန်းလွန်းလေး ပြေးသလို ပြေးနေသည်။

ဤသို့ဖြစ်မှာကိုစိုး၍လည်း သူနှင့်ဝေးသော အရပ်များမှာ ချည်း တစ်သက်တာ အခြေချသွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုလည်း အဖေ့ကိစ္စမှီသာ သည်ကို ပြန်လာရသည်။ သည်ရောက်က တည်းက ရင်ငြိမ်းစိတ်တွေ ချောက်ချားနေခဲ့၏။

အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် ဘယ်မှမထွက်ရဲ။

ဟိုနေရာမြင်လည်း သူနှင့်ပတ်သက်သောနေရာတွေအဖြစ် သတိရမည်။ သည်နေရာမြင်လည်း သူနှင့်ပတ်သက်သောနေရာတွေအဖြစ် သတိရမည်။ စင်စစ် မကွေးမှာ သူနှင့် ကင်းလွတ်ပြီး သီးခြား တည်ရှိနေသည့်နေရာဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားသည်။

အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ အဖေ့နားခိုက်မှာပင်လျှင် ဤအရပ်သည် သူနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သော အရပ်ပါလား၊ တစ်ခါက သူနဲ့ ငါ အရမ်းချစ်ခဲ့ကြဖူးပါလား ဟူသော သတိက အမြဲရနေသည်။

ခက်သည်က ရင်ငြိမ်း သူ့ကို အရမ်းချစ်သည်။

သို့သော် တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ကို အရမ်းစိတ်နာမိသော
အကြောင်းက ရှိသည်။

သည်အကြောင်း စဉ်းစားပြန်တော့လည်း သူ့ကို နာကြည်း
စိတ်တွေ ဝင်ရသည်။ ကာလများစွာ သူခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်
များကိုလည်း သတိရမိ၏။

(၅)

ငိုရဖန်များလွန်းသဖြင့် ကိုယ်ထဲမှ မျက်ရည်များကို ဖြစ်စေ တတ်သော အစိတ်အပိုင်းများပင် ချို့ယွင်းပျက်စီးတော့မည်လား စိုးရိမ် စရာ ဖြစ်လာသည်။

ညတိုင်း ကျခွဲရသော ရင်ငြိမ်း၏မျက်ရည်များသည် မဟာ သမုဒ္ဒရာနှင့်အမျှပင် ရှိရော့မည် ထင်၏။

သည်မျှ စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာရောက်နေသော ရင်ငြိမ်းကို သူ မေ့ ထားရန်နိုင်သလား။ ဤမျှ ရက်စက်နေမလျော့နိုင်သော နှလုံးသားများ သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်ပင်ရှိနေသည်လား။

ကြာလေလေ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုတွေ ပိုမိုများပြားလာလေ လေ ဖြစ်နေ၏။

ညဦးက သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၍ ကိုယ်ချင်းစာစွာ ပြောသွားသော ဒေါ်လေးစကားများကို ရင်ငြိမ်း ပြန်ကြားနေမိသည်။

‘မငိုနဲ့တော့ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ ရင်ငြိမ်းငိုတာ မြင်တိုင်း ဒေါ်လေး အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ဒေါ်လေးလည်း ဖြစ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်းတွေ ရှာဖွေပြီး ဝိုင်းကြိုးစားပေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သမီးလူကမှ မဟုတ်တာ၊

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်မှ မစွန့်စားရဲဘဲ၊ သတ္တိကြောင့်နေမှတော့
ရင်ငြိမ်း တစ်သက်လုံးလည်း အဲလိုပဲ မျက်ရည်ကျနေရမှာပဲပေါ့ . . .

. . . သမီးချစ်သူက သမီးကို တကယ်ချစ်ရင် အဲလောက်
ရက်စက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတိုင်းက သမီးကို သူ မချစ်တော့လို့၊
ဒါမှမဟုတ်လည်း နောက်တစ်ခါ သူ ထိမှာခိုက်မှာ၊ နာမှာကျင်မှာ
ကြောက်ပြီး သမီးနားကို မကပ်ရဲတော့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စိတ်က ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး
. . . ဟု စိတ်ထဲကနေ ဇွတ်အတင်း ငြင်းဆန်နေသည့်ကြားက
ဒေါ်လေးစကားကို နားထဲစွဲပြီး ယုံချင်လာသည်။

မယုံချင်၍လည်း မရတော့။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စွဲမြဲ သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုထားသည့်
ကာလများက နှစ်နှင့်ချီလာပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဘုရားပြုမှာ အဖေတို့က ခွဲသွားပြီးကတည်းက ရင်ငြိမ်းကို
အိမ်မှာ နာရီပိုင်းပင်မထားတော့ဘဲ လိုအပ်သော ဆေးဝါးကုသမှုများ
ပြုပြီး ချက်ချင်း ရန်ကုန်ပို့လိုက်သည်။ ရန်ကုန်က ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေး
ကိုလည်း ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စောင့်ရှောက်ရန် မှာသည်။

အထူးသဖြင့် ဘာအကြောင်းနှင့်မှ ရင်ငြိမ်းကို အပြင်မထွက်
စေရ။ အကြောင်းသိပ်အရေးကြီး၍ အပြင်ထွက်မည်ဆိုလျှင်လည်း
အဖော်မပါဘဲ မထွက်စေရ။ အဖော်ကလည်း ရင်ငြိမ်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
ထိန်းချုပ်နိုင်သည့်အဖော် ဖြစ်ရမည်။

ကျောင်းများ ပြန်ဖွင့်၍ ကျောင်းတက်ရလျှင်လည်း လူစောင့်
တစ်ယောက်ထားပေးပြီး ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း သတိမလပ်ဘဲ
စောင့်၊ လိုအပ်လျှင် လခပေး၍ လူတစ်ယောက်ငှားထား၊ ဒါမှ စိတ်မချ

ဘူးဆိုလျှင်လည်း ရင်ငြိမ်းကို လုံးလုံးကျောင်းမလွှတ်နှင့်တော့။ အိမ်မှာ
ပဲ လိုအပ်သော ဆရာများငှား၍သင်။ ကုန်ချင်သလောက်ကုန်ပစေ၊
စသည်ဖြင့် ပညတ်တော် အသင်္ချေချထားခဲ့ပြီးမှ အဖေပြန်သည်။

ထိုရက်ပိုင်းမှာကတော့ ထွက်ပြေးဖို့နေနေသာသာ ရင်ငြိမ်း
မှာ ပေါင်တွင် ဝါးငုတ်စူးထားသောဒဏ်ကြောင့် လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်၊
အနာရှိန်ဖြင့် လေးငါးဆယ်ရက်ခန့် အပြင်းဖျားပြီး အိပ်ရာမှပင် မထ
နိုင်။

တစ်လကျော်ကျော်လောက်ကြာမှ ရှင်းရှင်းပျောက်၍ ရင်ငြိမ်း
လမ်းသွားနိုင်သည်။

ကောင်းကောင်းနေကောင်း ကျန်းမာပြီဆိုကတည်းကလည်း
ရင်ငြိမ်းတစ်ယောက် စွဲမြဲထံ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရရာ
ရကြောင်း စဉ်းစားခဲ့သည်။

သည်လောက် ဆုံးဖြတ်၊ သည်လောက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးမှတော့
နောက်ထပ် ဘာအကြောင်းနှင့်မှလည်း မခွဲချင်တော့။

နောက်ဆုံးမှာ ဒေါ်လေးတို့အိမ်က အိမ်ဖော်ကောင်မလေး
ကို အောင်မြင်စွာ စည်းရုံးလိုက်နိုင်သည်။ သို့အတွက် ရန်ကုန်ရောက်
ပြီး တစ်လခွဲလောက်အကြာမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စွဲမြဲထံ စာ
တစ်စောင်ရေးလိုက်သည်။

ထိုပထမဆုံး စာပုဒ်အကြောင်းအရာများကို ရင်ငြိမ်း ခုတိုင်
မှတ်မိနေသေး၏။

စွဲမြဲ၊ မောင်၊

ရင်ငြိမ်း၊ အာကအိအမျိုးမျိုးပြားက ဒီအကို ရေးလိုက်တယ်ကွယ်၊ မောင်ကို
အရမ်းသတိရနေတာပဲ။

မောင်မှာ ရဲဘဲတဲ့ ဒုက္ခရောဂေဝှာ သက်သာပြီလားဟင်။ ရင်ငြိမ်းတော့
တစ်လလောက်ခိုလိုက်ရတယ် မောင်ရယ်။ လူကို သေသွားမလားတောင်
ကောက်မေ့တယ်။

ခုတော့ ပျောက်သွားပါပြီ။ သိပ်လည်း မစိုးရိမ်နေနဲ့ဦး။

မောင်ကိုတော့ ရင်ငြိမ်း အရမ်းစိုးရိမ်နေတုန်းပဲ။ မောင် သက်သာသက်သာရဲ့
လားလို့ပေါ့။

မသက်သာသေးရင်တော့ သက်သာတဲ့အထိ ကုပါ မောင်ရယ်။

သက်သာပြီ၊ ပျောက်ပြီဆိုရင်တော့ ရင်ငြိမ်းမိ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လာခဲ့ပါ။
ရင်ငြိမ်း မောင်ကို စောင့်နေမယ်၊ ရင်ငြိမ်း ခိုင်ခိုင်မာမာလည်း
ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဘယ်လောက် သက်သာကဲသိ ဘာတွေနဲ့ ရင်ငြိမ်းကို
တားထား တားထား ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မောင်နောက်
ပြန်လိုက်မှာပဲ။

မောင် ရင်ငြိမ်းကို အမြဲနှုတ်သွယ်ပါ။ သွက်သွင်း လူကိုယ်တိုင် မလာ
နိုင်သေးရင် စာတော့ ပြန်ရေးလိုက်ပါ။ အခု ရင်ငြိမ်းရောက်နေတဲ့ နေရာက
ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက် ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ခါတည်း
ရေးပေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါက ဒေါ်လေးတို့နှစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းလည်း
ရှိတယ်။ တယ်လီဖုန်းခေါ်ဆိုရင်လည်း ပြန်ခေါ်ပါ။ ဖုန်းနံပါတ်ပါ
ရေးပေးလိုက်တယ်။ အနုပညာတော့ ရှိတာပေါ့၊ မောင်ရယ်။ မောင်စာကို
ရင်ငြိမ်းလက်ထဲမထည့်မှာတို့ မောင်မိက ဖုန်းလာရင် ကိုင်လို့မရမှာတို့
ဒါပေမဲ့ ရေးသားရေး သက်သာသက်သာပါ။ ဒီနှစ်က နှစ်ဖော်ကောင်မလေးကို

ရင်ငြိမ်း စည်းရုံးထားပြီးသား။ စာပို့သမားလာချိန်ကို မှတ်ပြီး သူ့ကို
 နာစောင်သဘောမျိုး တောက်လျှောက်စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ်။ သူကမှ
 ဘယ်သူ့ဖုန်းခေါ်ပြီး ပြန်ခေါ်ပေးတာ။ မောင့်ခိုက ဖုန်းခေါ်ရင် ရင်ငြိမ်းကို
 မခေါ်တော့ဘဲ သူ့ဟာသူ ကြည်ဖြူလိုက်ဖို့ မှာထားပြီးသား။ သူ့နာမည်က
 ခင်သီတာတဲ့။ ရဟန်းမင်းသမီး ခင်သီတာထွန်းနဲ့တူတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်လှေ
 ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်။

ကဲ စာရှည်သွားပြီ။ လောကသေးပြီ မောင်ရယ်။ ရင်ငြိမ်း စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့
 မောင့်ကို စောင့်ပါ့မယ်။ မောင့်သာ စာမြန်မြန်ပြန်ရေး။ ဒါမှ
 ဒီစာကို မောင် ရမရသိရမှာ။ ဒါပဲနော်။

မောင့်

ရင်ငြိမ်း။

ထိုစာထည့်ပြီး တစ်ပတ်ကျော် နှစ်ပတ်အတွင်းကတော့
 ရင်ငြိမ်း စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်နိုင်သေးသည်။ အရက်နှစ်ဆယ် တစ်လ
 နီးပါးကြာသည်ထိ စာပြန်မလာတော့ ရင်ငြိမ်း စိတ်မရှည်တော့။
 နောက်တစ်စောင် ထပ်ရေးသည်။

ထိုတစ်စောင်လည်း ပြန်စာမလာ။ အရက်နှစ်ဆယ်လောက်
 တစ်ခါခြား၍ စာထပ်ထပ်ထည့်သည်။ လေးငါးလလောက်ကြာသည်
 အထိ စွဲမြဲထဲမှ စာမပြောနှင့် ဆယ်ရက်တစ်ကောင် ချိုးတစ်ကောင်ပင်
 ပြန်မလာ။

သည်ကစ၍ ရင်ငြိမ်း ငိုစပြုသည်။

သည်ကြားထဲမှာ ရင်ငြိမ်း ငိုတာတွေ၊ ရင်ငြိမ်း ဘာလုပ်နေ သည်ဆိုသည်ကို သိသွားသော ဒေါ်လေးက . . .

‘ကဲ . . . ရင်ငြိမ်း . . . သမီး ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း သမီးကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မကူညီတောင် ဒေါ်လေး ကူညီတော့မယ်၊ သမီးဦးလေး လုံးဝမသိစေနဲ့၊ သမီးစိတ်တိုင်းကျ စာရေး၊ ဒေါ်လေး ကိုယ့်ရင် ဒေါ်လေးကို ထည့်ခိုင်း၊ ခင်သီတာ့ကို ယုံရင် ခင်သီတာ့ကို ထည့်ခိုင်း၊ ပြန်စာကိုလည်း ခင်သီတာရော ဒေါ်လေးပါ စောင့်ပေးမယ်၊ သမီးလူကို အမြန်သာလာခေါ်ခိုင်း၊ သမီးလူ ရောက်လာရင် ဒေါ်လေး ပါ ဝိုင်းကြိုးစားပေးပြီး သမီးချစ်သူလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ အမှန်တော့ သမီးအတွက် ပိုလွယ်ကူအောင် မကွေးကို ဒေါ်လေး လိုက်ပို့ပေးချင်တာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါဆို သမီးဦးလေးကရော၊ သမီးအဖေ ကိုကိုကပါ ဒေါ်လေးကို သတ်မှာ၊ သမီးလူက သမီးကို မခွဲနိုင်ရင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သူက ခေါ်မှာပါ၊ မငိုနဲ့၊ စိတ်အေးအေးသာနေတော့’

‘ဟိုတလောက သမီးအဖေဆီက ဖုန်းလာတော့ သမီးလူ သတင်းလည်း ဒေါ်လေးရထားပါတယ်၊ သမီးတို့ကိစ္စဖြစ်တုန်းက သူ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားတာ သုံးချက်ချုပ်ရတယ်တဲ့၊ ခေါင်းကွဲသွားလို့ အဲဒါလည်း သမီးအဖေကိုယ်တိုင် ဆေးလိုက်ကုပေးလိုက်လို့ ကောင်း သွားပြီတဲ့၊ အမှုမဖြစ်အောင် မနည်းလုပ်လိုက်ရတယ်ဆိုလားပဲ၊ ကောင်လေးမိဘတွေကို ငွေသုံးထောင်ပေး ကျေအေးခိုင်းရတယ်တဲ့၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ မလာဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဤနည်းဖြင့် တစ်နှစ်နီးပါးခန့် ရင်ငြိမ်း စွဲမြဲဆီ တောက် လျှောက် စာရေးသည်။ စာမရောက်လို့ ဆိုရအောင်ကလည်း တစ်စောင် နှစ်စောင်မဟုတ်။ စုစုပေါင်း ရင်ငြိမ်းရေးသမျှအစောင်

သုံးလေးဆယ်ရှိမည်။ သည်စာတွေထဲက တစ်စောင်မှ မရောက်ဆို တာကတော့ မဖြစ်နိုင်။

ကြားမှာ ခင်သီတာနှင့်ဒေါ်လေးတို့ ဖျောက်ပစ်သည်ထင်မှာ စိုး၍ ဒေါ်လေးက သူနှင့်အတူ ဈေးခေါ်သွားပြီး ရင်ငြိမ်းကို ကိုယ်တိုင် စာတိုက်ပုံးထဲ ထည့်ခိုင်းသည်။ စာ လေး . . ငါး . . ဆယ်စောင်မှာ ရင်ငြိမ်းလက်နှင့် စာတိုက်ပုံးထဲထည့်ခဲ့သောစာများ ဖြစ်သည်။

ကြာတော့ ရင်ငြိမ်း စိတ်တို့ ဘယ်လိုမှ မကြုံနိုင်နိုင်တော့။

ပထမအကြိမ် ခိုးဖို့ပြောစဉ်က စွဲမြဲ ငြင်းခဲ့သောအဖြစ်ကို ပြန်သတိရသည်။

ခုတိုင်းဆို စွဲမြဲတစ်ယောက် တက္ကသိုလ်မရောက်ရမှာ စိုး၊ အင်ဂျင်နီယာ မဖြစ်မှာ စိုးပြီး လာမခေါ်တာဖြစ်မည်ဟု ရင်ငြိမ်း တွက်လိုက်သည်။

သည်လောက်ကြာပြီးမှတော့ မထူးဟုဆိုကာ စွဲမြဲအပေါ် စိတ်ကွက်နေသည့်ကြားက တက္ကသိုလ်များ ဖွင့်ချိန်ထိ စောင့်သေးသည်။ နိုင်ငံခြားမသွားခင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ဓာတုဗေဒကို ရင်ငြိမ်း တစ်နှစ်တက်လိုက်ရသေး၏။

ပထမနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီး ဦးလေးအလုပ်နှင့်အတူ နိုင်ငံခြားကို လိုက်ပါသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယနှစ်ကိုတော့ ဟိုရောက်မှ စာပေးစာယူနှင့် လှမ်းဖြေ၏။

သည်နိုင်ငံခြားသွားသည့်ကိစ္စကလည်း စွဲမြဲကို စိတ်နာပြီးမှ တမင်လိုက်သွားခြင်းပင်။ စောစောကဆိုခဲ့သလို တက္ကသိုလ်များ ဖွင့်ချိန်ကျတော့လည်း ရင်ငြိမ်းမျှော်သည့်ကြားက စွဲမြဲ ပေါ်မလာ။

တက္ကသိုလ်များဖွင့်ပြီး တစ်လလောက် အကြာမှာတော့

ရင်ငြိမ်း လုံးဝမမျှော်တော့။ ချင်းစိမ်းနှင့် မိတ်သလင်စိတ်များ ဝင်နိုင်သွားသည်။

အခု ရင်ငြိမ်း နားမလည်သည်က သည်လောက် အဆက်အသွယ်ဖြတ်နိုင်ပြီးမှ ဆယ်နှစ်လောက် ကြာပြီးသော ယခုအချိန်ကျမှ စွဲမြဲတစ်ယောက် ဘာကိစ္စ သူ့ဆီ လာဆက်သွယ်ရသနည်း။

နှောင်းခဲ့ပြီ စွဲမြဲ . . . ဟု ရင်ငြိမ်း စိတ်ထဲက ပြောလိုက်၏။

ခုချိန်မှာ နင် ဘာကြီးဖြစ်နေနေ၊ နင် . . . ငါ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို သတိရနေသ၍ ငါ့လွမ်းစိတ်ကို နာစိတ်နဲ့ ဖြေပစ်လိုက်မှာပဲ၊ လွမ်းစရာရှိတာကို နာစရာနဲ့ ဖြေလို့ရပါတယ် စွဲမြဲရယ်။

ရင်ငြိမ်းက တွေးရင်း အံ့ကြိတ်လိုက်မိ၏။

(၆)

‘စိုးစိုး . . . စွဲမြဲကို သွားပြောလိုက်တော့၊ ဒီတစ်သက်မှာ သူနဲ့ ငါ တွေ့စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ငါ့ဆီ မလာနဲ့တော့လို့’

‘ဟင် . . . မမကလည်း’

ပထမဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ခဲ့တုန်းကလည်း ငယ်သေး၊ ခုလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိသည့် စိုးစိုးက တအံ့တဩနှင့် ရင်ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့် သည်။

‘ဘာ . . . မမကလည်း . . . လဲ၊ အဲလိုပဲ သွားပြောလိုက် ပါဆို၊ ဘာလဲ . . . နင် မပြောရဲဘူးလား၊ အဲဒါဆိုလည်း . . . နေ၊ သူ့ဟာသူ မစောင့်နိုင်တော့ရင် ထပြန်သွားလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ လုံးဝ ဆင်းမတွေ့ တော့ဘူး’

ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲခက်ထန်သွားသော သူ့အစ်မ၏ အပြု အမူများကို စိုးစိုး ဘယ်လိုမှ နားမလည်တော့။ သို့သော် ရင်ငြိမ်း ဆင်းမတွေ့ဘူးဆိုလျှင်တော့ အောက်မှာထိုင်စောင့်နေသူကို ဒုက္ခ မပေးချင်။

‘စိုးစိုးက ဘာမှမပြောရဲစရာ မရှိပါဘူး၊ ဆင်းပြောတာပဲ . . .
ခက်တာလိုက်လို့၊ ပြောလိုက်မယ်၊ ခုန မမ ပြောတဲ့အတိုင်း’

‘အေး . . . ပြောလိုက်’

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောနေသည့်ကြားက စွဲမြဲမျက်နှာကို
ကွက်ခနဲ မြင်မိသေးသည်။ ဒီတစ်သက်မှာ ဘယ်လိုမှပြန်ဆုံစည်းနိုင်
စရာ မရှိတော့သော ခွဲခွာခြင်းပေပဲဟု တွေးမိသောအခါ ငိုချင်လာ
သည်။

လှေကားမှ စိုးစိုး ဆင်းသွားသံကြားရသည်။

ရင်ငြိမ်းတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေသော အဖေ့နားမှာ ထိုင်၍
ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိ၏။

‘မမက သူနဲ့တွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ ဘယ်တော့မှ
မလာပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ် ကိုစွဲမြဲ’

စိုးစိုးစကားကြောင့် စွဲမြဲရင်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ
ပင့်သက်တစ်ချက်ချရင်း . . .

‘ကောင်းပြီလေ စိုးစိုး၊ ရင်ငြိမ်းက ကိုယ့်ကို ဒီလောက်စိတ်နာ
သွားတာကိုး၊ အဲလိုဆိုရင် စိုးစိုးကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ်၊
စိုးစိုး ကူညီပေးနိုင်မလား’

‘ဘာကိုလဲ ကိုစွဲမြဲ’

‘စိုးစိုးကို ကိုယ်သိချင်တာလေးတစ်ခု နှစ်ခု မေးချင်လို့ပါ၊
အဲဒါ စိုးစိုး ဖြေနိုင်ရင် ဖြေပေးပါလား’

‘မေးလေ၊ ဘာမေးမလို့လဲ’

‘ရင်ငြိမ်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား’

‘ရှင်’

‘ရင်ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာသတင်းအစအနမှ မရဘဲ ကိုယ် လိုက်ရှာနေတာ ဆယ်နှစ်ရှိပါပြီ စိုးစိုး၊ စိုးစိုးတို့အိမ်ကျတော့လည်း ကိုယ်နဲ့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်ခဲ့တာဆိုတော့ ဝင်လည်း မဝင် ရဲဘူး၊ မေးလည်း မမေးရဲဘူး၊ ဒီပြင်လူတွေကို စုံစမ်းခိုင်းတော့လည်း ရင်ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့စကားကို စိုးစိုးတို့အိမ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မေးလို့ မရဘူးတဲ့’

စိုးစိုး သက်ပြင်းချသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုစွဲမြဲ၊ ဖေဖေက ရင်ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ၊ ဘယ်သူမေးမေး မဖြေရဘူးလို့ မှာထားလို့ပါ’

‘ဒါဖြင့် အခု ကိုယ့်ကိုရော ဖြေလို့ရမလား၊ နောက်ထပ် သိချင်တာတစ်ခုက ရင်ငြိမ်းကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်နာနေ ရသလဲဆိုတာပါ၊ အဲဒါလည်း စိုးစိုးဖြေနိုင်ရင် ဖြေပေးပါ’

စိုးစိုး ခေါင်းခါသည်။

‘ဒုတိယ မေးခွန်းကတော့ စိုးစိုးလည်း အဲဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက် လို့ ဘာမှမသိဘူးလို့ ဖြေရမှာပဲ ကိုစွဲမြဲ၊ ပထမမေးခွန်းကိုတော့ ဖြေ တတ်ပါတယ်၊ မမရင်ငြိမ်းမှာ အိမ်ထောင် မရှိသေးပါဘူး’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စိုးစိုး၊ ဒီလောက် ကူညီတာပဲ ကျေးဇူး တင်ပါပြီ၊ အကြောင်းဆုံရင်တော့ ရင်ငြိမ်းကို တစ်ခုပြောလိုက်ပါ၊ ကိုယ် ရင်ငြိမ်းကို ဘယ်တုန်းကမှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ပါဘူးလို့၊ ကွဲကွာသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ခုထက်ထိ ရင်ငြိမ်းကို ကိုယ်ရှာနေ၊ မျှော်လင့်နေတာပါ

လို့၊ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံးလည်း အမြဲမျှော်လင့်သွားမှာပါလို့၊ ဒါပါပဲ
စိုးစိုး . . . ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုစွဲမြဲ’

စွဲမြဲက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ စိုးစိုးကလည်း တံခါး
အထိ လိုက်လာပြီး စွဲမြဲ အပြင်ရောက်သည်နှင့် သံတံခါးကိုပိတ်သည်။
ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု သတိရဟန်ဖြင့် . . .

‘ကိုစွဲမြဲ . . . မကွေးကနေ ဘယ်တော့ပြန်မလဲ’

စွဲမြဲက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး . . .

‘မပြောတတ်သေးပါဘူး စိုးစိုး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မေးကြည့်တာပါ’

‘ကိုယ် ရင်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ် စိုးစိုး၊ ဒီနည်းလမ်းနဲ့
အဆင်မပြေရင် အခြားနည်းလမ်း တစ်ခုခုရှိဦးမလား ကြိုးစားကြည့်
ချင်သေးတယ်၊ ကိုယ့်မှာ သူရှိနေတဲ့နေရာကို သိရဖို့တောင် နှစ်ပေါင်း
များစွာ စောင့်နေခဲ့ရတာပါ။ ခု သူရှိတဲ့နေရာကို ရောက်နေပြီပဲ ကိုယ်
ဒီလမ်းစကို အပျောက်မခံတော့ဘူး၊ သူရှိမယ့်အရပ်ကို ထက်ကြပ်မကွာ
လိုက်ပြီး သူနဲ့ကိုယ် ပြန်ဆုံစည်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ’

စိုးစိုးမျက်မှောင်လေး မသိမသာ ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ
လွတ်ခနဲပြောလိုက်သော လေသံမျိုးဖြင့် . . .

‘တည်းတော့ရော’

‘အခု ဇေယျတို့အိမ်မှာပါ’

‘ဪ . . .’

စကားက ဤသို့ပင် ပြတ်သွားပြီး စိုးစိုးက တံခါးကိုသွေ့ပိတ်
သည်။

စွဲမြဲ ခြံထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

‘အဲဒီတော့ မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ စွဲမြဲ’
ပြန်ရောက်သည်နှင့် စွဲမြဲက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ
သည်။

အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီး ဇေယျကတော့
ထုံးစံအတိုင်း ခပ်လောလောပင် ဝင်မေးသည်။

စွဲမြဲက တစ်ခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားလျက် . . .

‘ရင်ငြိမ်းနဲ့ ငါ့ကြားထဲမှာ တစ်ခုခု မှားနေတာကတော့ သေချာ
တယ် ဇေယျ။ အဲဒါကို စိုးစိုးလည်း ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ငါထင်
တယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ စိုးစိုးက အခရာတောင် ဖြစ်လာ
နိုင်တယ်’

‘အင်း . . . ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ခုဟာ ရင်ငြိမ်း ဘာဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာလည်း မင်းက မသိ၊ မင်း ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း
ရင်ငြိမ်းက မသိဖြစ်နေပေမယ့် သူက မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို
တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့နေရတာကိုး’

‘အေးကွာ . . . ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဇာတ်လမ်းက ဒီအတိုင်း ပြီး
မသွားနိုင်ဘူးလို့တော့ ယုံကြည်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်က ဆက်
စရာလည်း ဘာလမ်းစမှ မရှိတော့ဘူး၊ ရင်ငြိမ်းရှိတဲ့အိမ်ကို သွားတွေ့
တယ်ဆိုကတည်းက လမ်းကဆုံးနေပြီ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကံကြမ္မာကိုပဲ
အားကိုးရတော့မလိုလို ဖြစ်နေပြီ’

ဝင်းဌေးကလည်း ခေါင်းညိတ်၍ . . .

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါအခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် စလှုပ်
ရှားရတဲ့ လှုပ်ရှားမှုပဲ စွဲမြဲရာ၊ တစ်ခုခုတော့ ထပ်ထူးခြားလာဦးမှာပါ။
တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးကွာ’

စွဲမြဲက ဝင်းဌေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

‘တစ်ရက် နှစ်ရက် စောင့်ကြည့် . . . ဟုတ်လား ဝင်းဌေး၊
မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားပြောတာလဲ’

‘မသိဘူးလေ၊ မင်းအကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်လို့ အဆင်
ပြေရင် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်ထင်လို့ ပြောတာပေါ့’

စွဲမြဲ ရယ်၍ ခေါင်းခါသည်။

‘ငါ ရန်ကုန်ကို လုံးဝမပြန်တော့ဘူး ဝင်းဌေး၊ ရင်ငြိမ်း ဒီမှာ
ရှိသရွေ့ ငါ သူရှိတဲ့နေရာမှာပဲ နေမယ်၊ ငါ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးရဖို့
ဆယ်စုနှစ် တစ်နှစ်လောက် စောင့်လာခဲ့ရတာ၊ သူ မပြန်သရွေ့ ငါ
မပြန်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားမရတော့ဘဲ နိုင်ငံခြား
ပြန်သွားရင်တောင် ဖြစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး နိုင်ငံခြားအထိ လိုက်
ရှင်းမယ်’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းအလုပ်က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟ . . . ငါ့အလုပ်က ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ စိတ်ကြိုက်စီမံလုပ်လို့
ရတဲ့ အလုပ်ပဲကွ၊ ငါ့အခြေအနေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင်
ပြင်ယူရမှာပေါ့’

ဝင်းဌေးက မျက်လုံးပြူး၍ . . .

‘ဟ . . . အဲ့လိုဆို ငါကရော’

စွဲမြဲရယ်သည်။

‘မင်းကိုတော့ ငါ တောက်လျှောက်ကြီး ဆွဲမထားပါဘူးကွာ၊
မင်းပြန်ချင်တဲ့အချိန်ကျရင် ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီး ပြန်ပေါ့။ မင်းပြန်တဲ့အချိန်
မှာ ငါလည်း ငါ့အလုပ်အတွက် မှာစရာရှိတာတွေ မှာလိုက်ဦးမှာပါ’

‘မင်းကတော့ တကယ့်ကို ဇွဲကြီးတဲ့ကောင်ပဲ စွဲမြဲ၊ ငါက မင်းကို
စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ’

ဇေယျက ဝင်ပြောသည်။ စွဲမြဲက ဒုတိယမိရယ်လိုက်ပြီး . .

‘ဇွဲကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ဇေယျရ၊ စွဲမြဲတာ ခိုင်မာတာ၊ ရင်ငြိမ်း
အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ စွဲမြဲလို့ခိုင်မာလို့ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့
နာမည်ဟာ စွဲမြဲခိုင်မာလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့’

‘ဒါနဲ့ . . . ဘောကျော် . . . ဆို’

ဝင်းဌေးက ရယ်ရင်း ဝင်နောက်သည်။ စွဲမြဲက ခေါင်းညိတ်
ပြီး . . .

‘အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်မတိုင်ခင်၊ အရင်
ဘဝက ဘောကျော်၊ အခု ဘဝသစ်မှာ ကုန်သည်ယောက်ျား စွဲမြဲခိုင်မာ၊
ဒါကြောင့် ငါ့နာမည်ကို နောက်ကျရင် ဦးစွဲမြဲခိုင်မာ (ယခင် ဘောကျော်)
လို့ ပြောတော့မယ်’

သူ့စကားကြောင့် ကျန်သူများ ရယ်၏။

စွဲမြဲကတော့ ကောင်းစွာ မရယ်နိုင်သေး။

(၇)

‘လာ . . . ဒီမှာထိုင် စွဲမြဲ’

‘ဟာ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲဟ၊ နင်ကလည်း’

‘မရှည်နဲ့၊ ငါက ထိုင်ဆိုရင်ထိုင်၊ ငါက ထဆိုရင်ထ’

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ သက်ဦးဆံပိုင်ဧကရီဘုရင်မကြီးရဲ့၊ ဒါဆိုလည်း မရှည်တော့ပါဘူး၊ ထိုင်ပါပြီ၊ ကဲ . . . ဘာဆက်လုပ်ရဦးမယ်ဆိုတာလည်း အမိန့်တော်ရှိပါဦး’

ရင်ငြိမ်းက ရယ်သည်။

‘အမိန့်တော်မရှိနိုင်သေးဘူး မောင်စွဲမြဲ၊ ငါကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုင်တော်မူရဦးမယ်’

ပြောရင်းနှင့် ရင်ငြိမ်းက ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ကျောက်ပြားအခင်းပေါ်တွင် စွဲမြဲအနားဝင်၍ ထိုင်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်၍ . . .

‘ကဲ . . . လက်အုပ်ချီ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ချီပြီးပါပြီ သခင်မ’

‘တော်တော့ မောင်မင်း၊ အခုချိန်ကစပြီး မနောက်နဲ့တော့၊

ငါဆိုတာကို လေးလေးနက်နက်လိုက်ဆို၊ ကြားလားစွဲမြဲ၊ ငါ တကယ် အလေးအနက် ပြောနေတာ’

‘အေးပါ . . . ဟုတ်ပါပြီ’

‘ကဲ . . . ဆို . . . ကျွန်တော်သည်’

‘ကျွန်တော်သည်’

‘ရင်ငြိမ်းကို . . .’

‘ဟာ နင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ဆိုခိုင်းနေတာလဲ’

‘အို . . . ဘာဆိုခိုင်း ဆိုခိုင်း၊ ဆို . . . ဆို . . . ဆိုလိုက်ပါလား’

‘အေးပါ ဆိုပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏနေပါဦး၊ အခု နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘သစ္စာပြုမလို့၊ နင့်ကို မယုံလို့’

‘ဪ . . . ဒါများ၊ ရှင်းရှင်းပြောလိုက် ပြီးနေတာကွာရင်ငြိမ်းကလည်း၊ ဘာမှ မယုံမရှိနဲ့၊ သစ္စာကို တစ်ခါမဟုတ်ဘူး၊ အခါတစ်ရာတောင် ပြုရဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သစ္စာပြုတယ်ဆိုတာ နင် ခုန ဆိုသလို ဘုရားရှေ့မှာ တရားခံဖြောင့်ချက်ပေးတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ လုပ်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ သေချာလုပ်ရတာ’

‘မသိဘူး၊ ငါက ငါပြောတတ်သလိုပဲ ပြောတာ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဆိုရမလဲ’

‘နင် ဘာတွေ သစ္စာပြုစေချင်လို့လဲ ပြော၊ နင်ပြောချင်တဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ငါ စကားလုံးစီပေးမယ်’

‘တစ် . . . နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ခိုင်းရဘူး၊ နှစ် . . . နင်က ငါ့အပေါ် တစ်သက်လုံး ချစ်သွားရမယ်၊ သုံး . . . ဘာ

အကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ငါ့စိတ်ဆင်းရဲအောင် နင်မလုပ်နဲ့’

‘ဪ . . . ဒါဖြင့် နင်ကရော’

‘ငါက အဲဒါတွေ အကုန်လုံး လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား’

ရင်ငြိမ်းစကားကြောင့် စွဲမြဲက ရယ်သည်။

‘သစ္စာပြုတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်အတူပြုရတာပါ ရင်ငြိမ်း
ရယ်၊ ကဲ . . . ဒီလိုလုပ် . . . နှစ်ယောက်အတူတူဆိုမယ်’

‘တပည့်တော်တို့သည်’

‘တပည့်တော်တို့သည်’

‘ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်ရန် မကြိုးစားကြပါ ဘုရား’

‘ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်ရန် မကြိုးစားကြပါ ဘုရား’

ရင်ငြိမ်းပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

‘ငါ နင့်ကို မမေ့ပါဘူး စွဲမြဲရယ်၊ အခုဟာက နင် ငါ့ကို မေ့နိုင်
ခဲ့တာကို နာကြည်းလွန်းလို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရင်အကွဲခံပြီး နင်နဲ့ဝေး အောင်
နေနေတာပါ’

ရင်ငြိမ်းက အမှောင်ထုများကြားသို့ ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်
တည်း တီးတိုးပြောနေမိသည်။

အပေါ်ထပ်ဝရံတာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်း
တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ အိမ်ရှေ့မှသစ်ပင်များကို လေညှင်းအေးအေး
က တိုးဝှေ့နေသည့်အသံနှင့် ပိုးမွှားအသံလေးများမှလွဲ၍ တစ်
လောကလုံး အိပ်မောကျလျက်ရှိနေကြသည်။

ရင်ငြိမ်း အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မရ။ သို့အတွက် အိပ်ရာမှ ထပြီး သည်အိမ်ရှေ့ဝရန်တာလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နားထဲမှာလည်း ညနေက စိုးစိုးပြောသော စကားများ ရစ်ဝဲနေသည်။

‘မနက်က ကိုစွဲမြဲက စိုးစိုးကို မေးသွားတယ် မမ၊ မမ အိမ်ထောင်ကျနေပြီလားတဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကို မမက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်နာနေရတယ်ဆိုတာ စိုးစိုးသိသလားတဲ့၊ ပထမမေးခွန်းကိုတော့ စိုးစိုးဖြေနိုင်လို့ ဖြေခဲ့တယ်၊ မမ အိမ်ထောင်မကျသေးပါဘူးလို့၊ ဒုတိယမေးခွန်းကိုတော့ စိုးစိုးလည်း မသိလို့ မဖြေနိုင်ဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ် . . .

အဲဒီတော့ သူက အကြောင်းဆုံရင် မမကို စိုးစိုးက ပြောပြလိုက်ပါ၊ ‘ကိုယ် ရင်ငြိမ်းကို ဘယ်တုန်းကမှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ပါဘူး၊ ကွဲကွာသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ခုထက်ထိ ရင်ငြိမ်းကို ကိုယ်ရှာနေ၊ မျှော်လင့်နေတာပါတဲ့၊ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံးလည်း အမြဲမျှော်လင့်သွားမှာပါ . . . တဲ့ . . .

နောက်တစ်ခုက ပြန်ခါနီးမှာ သူက ပြောသွားသေးတယ်၊ သူ့မှာ မမရှိတဲ့နေရာကို သိရဖို့တောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ခဲ့ရတာပါ . . . တဲ့၊ အခု မမရှိတဲ့နေရာကို သူရောက်နေပြီမို့ ဒီလမ်းစကို သူအပျောက်မခံတော့ဘူး၊ မမရှိမယ့်အရပ်ကို ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပြီး မမနဲ့သူ ဆုံစည်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ . . . တဲ့’

‘နင် ဘာဖြစ်လို့ စိုးစိုးကို ညာသွားရတာလဲ စွဲမြဲရယ်၊ နင် ငါ့ကို တကယ်သာရှာခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့နိုင်ရမှာလဲ၊ မေ့နိုင်တုန်းက တော့ မေ့ထားပြီး အခုကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေတဲ့ ငါကပဲ အပြစ်ဖြစ် အောင် လီဆယ်တဲ့စကားတွေ ပြောသွားရတာလဲ’

အဝေးမှကြားလိုက်ရသော သံချောင်းခေါက်သံကြောင့် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီဟု သိလိုက်သည်။

‘နင် ငါ့ကို အိပ်ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ညပေါင်း မနည်းတော့ ဘူး စွဲမြဲ၊ နင့်ကြောင့် ငါ့မှာ ငိုခဲ့ရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းကလည်း ကုဋေနဲ့ တောင် ချီတော့မယ်၊ နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး သိရဲ့လား’

ထိုစဉ် အတွင်းခန်းဘက်မှ မီးဖွင့်သံနှင့် ခြေသံတစ်ခု ကြား လိုက်ရသည်။

ရင်ငြိမ်း ပျာပျာသလဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင် . . . စိုးစိုး’

ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထွက်လျက် သူ့ဆီလျှောက်လာသော စိုးစိုးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘မမ စိုးစိုးလည်း မမလိုပဲ အိပ်မပျော်တာနဲ့ ထ၊လာခဲ့တာပါ။ မမကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ မမနဲ့ စိုးစိုး စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်’

စိုးစိုးက ရင်ငြိမ်းအနားရှိထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

ရင်ငြိမ်းက သက်ပြင်းချလိုက်၍ . . .

‘ပြောလေ စိုးစိုး . . . ဘာပြောမလို့လဲ’

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အစက မမနဲ့ကိုစွဲမြဲကိစ္စဟာ စိုးစိုးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှလည်း ဒီကိစ္စမှာ ဝင်မပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ခုဟာက မမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသလိုပဲလို့ စိုးစိုးထင်မိတယ်၊ ပြီးတော့ မမကို စိုးစိုး ပြစရာတစ်ခုလည်း ရှိတယ်၊ မမတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်ရတာ စိုးစိုး အရမ်းထိခိုက်တာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မမတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲဆိုတာ စိုးစိုးနားလည်အောင် ပြောပြပါလား မမရယ်နော်’

စိုးစိုးစကားကြောင့် စိုးစိုးကိုပင် သနားသွားသည်။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်နှင့် ကြားက သည်ကလေးပင် ရော စိတ်ညစ်နေရပါပြီကော။

ရင်ငြိမ်း ဘာမှမပြောရသေးခင် စိုးစိုးကပင် ဆက်၍ . . .

‘မမတို့ မကွေးမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာကတော့ စိုးစိုးသိပြီးသားပါ။ ဒါတွေပြန်ပြောပြစရာ မလိုပါဘူး၊ မမ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာသာ မသိတော့တာ၊ အထူးသဖြင့် မမကိုစွဲမြဲကို စိတ်နာသွားရတဲ့ ကိစ္စပေါ့’

‘ဘာလဲ စိုးစိုး . . . မနက်က သူက နင့်ကို သနားအောင် ပြောသွားတာနဲ့ နင်သနားပြီး သူ့ဘက်က ရှေ့နေဝင်လိုက်ဦးမလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ အခု စိုးစိုးမေးတာကလည်း ကိုစွဲမြဲကို ပြန်ပြောပြဖို့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိုးစိုးထင်တဲ့တစ်ချက်များ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ’

‘အေးပါ . . . ရပါတယ်၊ မမကလည်း နင့်ကို ပြန်မပြောနဲ့လို့ မတားပါဘူး၊ ပြန်ပြောရင်လည်း ပိုတောင် ကောင်းပါသေးတယ်၊

သိပ်လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ ဒီလို စိုးစိုး . . . မမ
သူ့ကို စိတ်နာရတာက . . .

ရင်ငြိမ်းက သူ ရန်ကုန်ရောက်ချိန်မှ နိုင်ငံခြားမသွားခင်
အကြား ဖြစ်ရပ်များကို ခပ်တိုးတိုးချဲ့၍ ပြောပြလိုက်သည်။

နားထောင်ရင်း စိုးစိုးမျက်လုံးလေးများ အရောင်တလက်
လက် ဖြစ်လာသည်ကိုလည်း သတိထားမိလိုက်၏။

(၈)

‘အဲဒါပဲ စိုးစိုး၊ သူ့ကို မမ အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာ၊ ငယ်ကပေါင်း အနှစ်တစ်သောင်း မမေ့ကောင်း ဆိုတဲ့ စကားရှိတာပဲကွယ်၊ ဒီတစ်သက်လောက်နဲ့တော့ မမ သူ့ကို မေ့စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မမကို သူပစ်ထားခဲ့တာကြီးက ရိုင်းလွန်းတယ်၊ မမဘက်မှာ ဘယ်လို ခံစားနေရမယ်ဆိုတာကို သူ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးလား’

ရင်ငြိမ်းကတော့ ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ပုံစံဖြင့် ခပ်လေးလေး ပြောသည်။

သို့သော် စိုးစိုးကတော့ အမူအရာချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား ၏။ စောစောက သူ့အိပ်ရာမှထစဉ်က ပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ခက်ခဲ သော သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို ရုတ်တရက်အဖြေရှာလိုက်ရသော ကလေး ငယ်လို ရွှင်လန်းတက်ကြွလာပြီး . . .

‘တော်ပြီ မမ၊ တော်ပြီ ဒီလောက်ဆို စိုးစိုးသဘောပေါက်ပြီ၊ ဪ . . . မမရယ် . . . မမတို့ခေတ်က မိန်းကလေးတွေမှာ အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ စိုးစိုးတို့သာဆို ဒီလောက်ပြဿနာမျိုးများ ရှင်းပစ်ပြီးတာ

ကြာလှနေပြီ’

‘ဪ . . . ဒီလောက် နာကြည်းနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ်လိုလုပ်
သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာလဲ စိုးစိုးရယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မမရဲ့ . . . သူက ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲအောင်
လုပ်သလိုဖြစ်နေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်းမပစ်နိုင်ရ
မှာလဲ။ တွေ့လို့မရတဲ့အချိန်ကတော့ ထားပေါ့။ ခုလိုတွေ့ပြီဆိုရင်
မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး ရှင် ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင်
ဘာအောက်မေ့နေတာလဲဆိုပြီး အပြတ်မေးပစ်လိုက်တယ်။ သူ
ရှင်းပြတာကို ကိုယ်လက်မခံနိုင်ရင်လည်း ပြီးတာပဲပေါ့။ လက်မခံနိုင်ဘဲ
ကိုယ့်လာ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်တယ်ထင်လို့ကတော့ အဲဒီနေရာမှာ
ပါးဆွဲရိုက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပေါ့။ ဘာမှ မမလို သံသရာနဲ့ချီပြီး လွမ်းနေစရာ
အကြောင်းမရှိဘူး’

‘ဪ . . . အဲလိုတော့လည်း ဘယ်လိုလုပ်ရက်မလဲကွယ်၊
သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘အဲဒါခက်တာ၊ ဒါကြောင့် မမ အပျိုကြီးဖြစ်တော့မလို ဖြစ်
တာ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဒါပေမယ့် ခုတော့ မပူပါနဲ့တော့လေ၊ ဒီကိစ္စ
စိုးစိုး ရှင်းပြပါမယ်၊ အို . . . ရှင်းဆိုခဲပဲ ရှင်းလိုက်တာ ကောင်းတယ်၊
မမ အဲဒီမှာ ခဏနေဦးနော်၊ စိုးစိုး မမကို ပြစရာတစ်ခုရှိလို့’

ပြောပြောဆိုဆို စိုးစိုး လှစ်ခနဲ ထပြေးသည်။

ရင်ငြိမ်း အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြောင်ကြည့်ကျန်ခဲ့၏။

‘ရော့ . . . မမ၊ အဲဒါတွေကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ဘာတွေလဲ’

သိပ်မကြာလိုက်သော အချိန်လေးမှာပင် စိုးစိုးတစ်ယောက် အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ပါလာသော ပစ္စည်းတစ်ထုပ်ကို ရင်ငြိမ်းပေါင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်၏။

‘ဟင် . . . စိုးစိုး၊ အဲဒါတွေ ဘယ်ကရလဲ’

‘နေပါဦး၊ အဲဒါက နောက်ပြီးတော့ စိုးစိုး ပြောပြမယ်၊ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေဟာ မမပြောခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟုတ် မဟုတ် သေချာ စစ်ဆေးကြည့်စမ်းပါဦး’

စိုးစိုးစကားကြောင့် ရင်ငြိမ်းက ထိုအထုပ်လေးကို ပတ်ထားသည့် သားရေကွင်းကို ဖြေပြီး အထဲကအရာဝတ္ထု တစ်ခုချင်း ကောက်ကြည့်သည်။ သားရေကွင်းလေးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်နေပြီမို့ တချို့နေရာတွင် အရည်များပျော်ကာ ကပ်နေပြီ။ ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် ပြတ်သွား၏။

အမှန်တော့ ကြည့်စရာပင်မလို။ စာအိတ်ပေါ်က လိပ်စာများ ကိုကြည့်ရုံနှင့်ပင် လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက စွဲမြဲသံ သူလှမ်းရေးခဲ့သော စာများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

‘အဲဒါတွေဟာ မမ သူ့ဆီရေးခဲ့တဲ့ စာတွေပဲ စိုးစိုး၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတော့ . . . မမ ရန်ကုန်ကနေ ရေးသမျှ စာအားလုံး ကိုစွဲမြဲဆီ တစ်စောင်မှ မရောက်ဘူးလို့ မမကို ပြောပြလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီစာထုပ်ဟာ ဖေဖေမီးခံသေတ္တာ ဟိုအောက်ဆုံးထောင့်ထဲမှာ တွေ့နေတာ ကြာပြီ၊ ဘာမှန်းမသိလို့ စိုးစိုးလည်း မယူကြည့်မိဘူး၊ ဟိုတလောကလည်း ဖေဖေခိုင်းလို့ ပိုက်ဆံယူရင်းနဲ့ အပေါ်က

လိပ်စာတော့ ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မမတို့ ရည်းစားဖြစ်နေ တုန်းက ပေးထားတဲ့ စာတွေ တမင်သိမ်းထားတာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဒီတိုင်း ပြန်ထားလိုက်တာ။ အခု မမပြောမှ ရှင်းတယ်။ မမ ရန်ကုန်ကပို့သမျှ စာတွေကို ဖေဖေတို့က အကုန်ကြားဖြတ်ပြီးသိမ်းထားလိုက်တာပဲ မမရဲ့’

‘ဘယ်လိုလုပ် သူတို့က သိမ်းလဲ’

‘ဟာ . . . ဒါတော့ စိုးစိုးလည်း ဘယ်သိမလဲ။ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်တော့ ရှိမှာပေါ့။ လောကမှာ အစီအစဉ်နဲ့ သေချာချာလုပ်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အလုပ်မှမရှိတာ’

‘ဒါဆို’

‘အင်း . . . ဟုတ်တယ်။ မမ အဲဒီကိစ္စဟာ ကိုစွဲမြဲနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ဖေဖေရယ်၊ ဒေါ်လေးရယ်၊ နောက် ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ လူတွေလည်း ပါရဦးမယ်။ အဲဒါတွေပေါင်းပြီး မမ ကိုစွဲမြဲကို စိတ်နာ၊ သံယောဇဉ် ပြတ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ’

ရင်ငြိမ်း တွေသွားသည်။ အဖြစ်အပျက်များက ရှင်းတန်သ လောက်တော့ ရှင်းသွားပြီဖြစ်၏။ သို့သော် နည်းနည်းလေး ကျန်နေ သေးတာတစ်ခုရှိ၍ . . .

‘ဒါပေမယ့် ဒါချည်းပဲလည်း မလုံလောက်ဘူး စိုးစိုးရဲ့။ မမစာ မရောက်တာနဲ့ပဲ သူက မမကို လိုက်မရှာရတော့ဘူးလား၊ တက္ကသိုလ် တက်တော့လည်း သူရှာမယ်လို့ ပြောထားပြီး’

‘အဲဒါကတော့ ရှင်းတယ် မမ၊ အစကတော့ မဆက်စပ်မိပေ မယ့် ခုတော့ အကုန်ဆက်စပ်လို့ ရသွားပြီ။ ကိုစွဲမြဲ ဆေးရုံတက်ရတာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူးနော်၊ သုံးလေးလ၊လောက် ကြာလိမ့်

မယ်၊ အဲဒါ စိုးစိုး မှတ်မိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုစွဲမြဲကို ရိုက်လိုက်တဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးကို တရားရုံးမှာစစ်တုန်းကရယ်၊ အမှုမဖြစ်အောင် ဖေဖေတို့ကြိုးစားနေတုန်းကရယ် ပြောပြောနေကြတာတွေ အိမ်မှာ စိုးစိုး ကြားနေရတယ်’

‘ဟင် . . . ဒါနဲ့၊ ခေါင်းကို သုံးချက်လောက်ပဲ ချုပ်ရတယ်၊ ခဏလေး ဆေးကုပေးတာနဲ့ ပျောက်သွားတယ်ဆို’

‘အဲဒါ မမကို ဝိုင်းလှည့်စားတာပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကိုစွဲမြဲက ခေါင်းကွဲသွားရုံမကဘူး၊ အုတ်ခွံပါ အက်သွားတယ်၊ အရိုက်ခံရပြီး သတိတောင် တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ရတာ၊ ဆေးရုံလည်း အကြာကြီး တက်ရတယ်၊ ဆယ်တန်းလည်း တစ်နှစ်မဖြေလိုက်ရဘူး၊ ကျောင်းကနေ ဆေးခွင့်နဲ့နားပြီး နောက်တစ်နှစ်မှဖြေရတာ’

ရင်ငြိမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားရင်း အချိန်ကာလများကို ပြန်တွက်သည်။

‘ဟယ် . . . ဒါဆို မမ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတဲ့အထိ သူတက္ကသိုလ် မရောက်သေးဘူးပေါ့’

‘အင်းပေါ့၊ မမ မျှော်တုန်းက သူကလည်း သူ့ဒုက္ခနဲ့သူ၊ သူလည်း လိုက်ရှာရော၊ မမက ဒီနိုင်ငံမှာ မရှိတော့ဘူး၊ အဲလိုတွေ လွဲကုန်ကြတာပေါ့’

ရင်ငြိမ်း ငြိမ်သွားသည်။

ပြီးမှ ပါးပေါ်စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို လက်ဖြင့် သုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး . . .

‘စိုးစိုး’

‘ဘာလဲမမ’

‘သူ ဘယ်မှာတည်းလဲ နင် သိလား’

‘သိပါတယ်၊ ကိုဇေယျတို့အိမ်မှာတဲ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ မမ’

‘ငါ ဖုန်းဆက်ချင်တယ်ဟာ၊ ဇေယျတို့အိမ်ဖုန်း နင် . . . သိလား၊ မသိရင် ဒါရိုက်ထရီထဲမှာဖြစ်ဖြစ် အင်ကွာရီဖြစ်ဖြစ် သိနိုင်တဲ့ နေရာကိုဖြစ်ဖြစ် လှမ်းဆက်ပြီးမေး၊ သူနဲ့ငါ ခုချက်ချင်း စကားပြော ချင်တယ်’

‘ဟာ . . မမကလည်း ညကြီးမင်းကြီး၊ ခုဆို တစ်နာရီ လောက် ရှိပြီ’

‘ရိုရို . . . စိုးစိုး၊ ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ် နင် မရှာနိုင်ဘူးလား၊ ဇေယျတို့အိမ်က စကတည်းက ဖုန်းရှိတယ်၊ ငါသိ တယ်’

စိုးစိုးက ရယ်၍ . . .

‘ရှိပါတယ်၊ ရှာလို့လည်း လွယ်ပါတယ်၊ သူ့ကျူရှင်ကျောင်း ကြော်ငြာစာရွက်တွေမှာ သူ့အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ပါတာပဲ၊ နေဦး . . . ဟို တလောက စိုးစိုးတို့ကျောင်းရှေ့မှာ ကြော်ငြာစာရွက်တွေ ဝေတုန်းက စိုးစိုးယူလာတဲ့တစ်ရွက် စိုးစိုးစားပွဲပေါ်မှာ တွေ့တွေ့နေတယ်၊ မမက လည်းနော် စိတ်နာတုန်းကလည်း ခါးသီးနေတာပဲ၊ ခု ခွင့်လွှတ်တော့ လည်း မြန်လှသည်လား၊ မနက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြော ပြီးရော၊ ကိုစွဲမြဲက မမရှိတဲ့နေရာကို သူ အမြဲထက်ကြပ် လိုက်ပါမယ်လို့ ပြောထားလျက်သားနဲ့’

စိုးစိုးက စပ်ဖြဖြဖြင့် ပြောသည်။

ရင်ငြိမ်းက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး . . .

‘စိုးစိုးနော် . . . နင် ငါ့ကို လှောင်သလိုလို လုပ်မနေနဲ့၊ ငါတို့

ခေတ်က မိန်းကလေးတွေက နင်တို့လောက် မရဲပေမယ့် လုပ်စရာရှိ
တော့လည်း နင်တို့ထက် သတ္တိရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ငါက ခုဆို ခုမှ
... ဒါပေမယ့် နင့်ကိုတော့ ငါ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်’
စိုးစိုးက မျက်ခုံးပင့်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြလိုက်၏။

(၉)

‘ကရင် . . . ရင် . . . ရင် . . . ရင်’

ညကြီးမင်းကြီး ထမြည်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် ဇေယျတို့ တစ်အိမ်လုံး နိုးလာကြသည်။

စွဲမြဲကတော့ အစကတည်းက မအိပ်နိုင်သောသူမို့ အရင်ဆုံး ထဖြစ်သည်။ ကျန်အိမ်သားများ အလန့်တကြား မဖြစ်စေရန် ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ပြေးကိုင်ပေးလိုက်သည်။

‘ဟယ်လို’

‘ဟယ်လို’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . အမိန့်ရှိပါ’

‘ခု ပြောတာ ဇေယျတို့ အိမ်ကလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ . . . ကိုဇေယျလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူဇည့်သည်ပါ။ ဇေယျနဲ့ ပြော ချင်လို့လား၊ ခေါ်ပေးမယ်လေ’

‘မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဇေယျ ဧည့်သည်ဆိုတော့

ဘယ်သူလဲ . . . ကိုစွဲမြဲလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဟာ . . . အတော်ပဲ၊ ကိုစွဲမြဲလည်း မအိပ်သေးဘူးထင်တယ်၊ စိုးစိုး ပြောနေတာပါ ကိုစွဲမြဲ’

‘ဟင် . . . စိုးစိုး . . . ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စလဲ စိုးစိုး၊ အကြောင်းရှိလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မမက ကိုစွဲမြဲနဲ့ စကားပြောမလို့တဲ့၊ ခဏကိုင်ထားနော်၊ မမနဲ့ ပြော’

‘ဘာတဲ့လဲ စွဲမြဲ’

အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်းထလာကြသော ဝင်းဌေးနှင့်ဇေယျက လှမ်းမေးသည်။ စွဲမြဲက ခဏနေရန် လက်ကာပြလိုက်ပြီး ဖုန်းခွက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်၍ . . .

‘နေဦး . . . ဟေ့ကောင်တွေ အရမ်းအရေးကြီးနေတယ်၊ ခုန ပြောတာ စိုးစိုး၊ ရင်ငြိမ်းက ငါနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့’

‘ဟေ . . . ရင်ငြိမ်းက ဟုတ်လား’

‘ဟယ်လို’

ဒီမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားစဉ် တယ်လီဖုန်း နားထောင်ခွက်ထဲမှ နေ ရင်ငြိမ်းအသံ ပေါ်လာသည်။

စွဲမြဲက ဝင်းဌေးတို့ ဇေယျတို့ကို ဂရုမစိုက်အားတော့ဘဲ . . .

‘ဟယ်လို . . . ရင်ငြိမ်းလား၊ ကိုယ်ပါ ရင်ငြိမ်း၊ စွဲမြဲပါ’

‘စွဲမြဲ . . . ရင်ငြိမ်းပါ၊ ရင်ငြိမ်း သူ့ကို ပြောစရာရှိတယ်’

‘ပြော ရင်ငြိမ်း၊ ပြောပါ၊ ကိုယ် နားထောင်နေပါတယ်’

‘အင်း . . . ရင်ငြိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ စွဲမြဲရယ်၊ အကြောင်းစုံ

တော့ မနက်ကျမှ ပြောပြတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ရင်ငြိမ်း အားလုံးကို နားလည်ခွင့်ရသွားပါပြီ၊ အခု သူဘာလုပ်နေလဲ မအိပ်သေးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း . . . ကိုယ်အိပ်လို့မရပါဘူး ရင်ငြိမ်း’

‘အိပ်လို့မရတော့ ဘာလုပ်နေလဲ’

‘ရင်ငြိမ်းအကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာပါ’

ရင်ငြိမ်းထံမှ ကြားနေကျဖြစ်၍ ခုခါ မကြားရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ရယ်သံလေးများကို ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။

‘ရင်ငြိမ်းလည်း ခုထိ မအိပ်ရသေးပါဘူး၊ ကဲ . . . ကဲ ဒါပါပဲ၊ သူအိပ်ချင်ပြီ မဟုတ်လား၊ အိပ်လိုက်တော့၊ မနက်ကျရင် ရင်ငြိမ်းဆီ စောစောလာခဲ့’

‘ဟာ . . . အဲလိုမလုပ်နဲ့ ရင်ငြိမ်း၊ ပြောစရာရှိတာ ခုတစ်ခါတည်း ပြောကြမယ်၊ မနက်ကျရင်လည်း လာခဲ့မယ်၊ ခုဖုန်းမချနဲ့တော့ စကားဆက်ပြောဦးမယ်’

‘မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့၊ မောင်က သူများအိမ်မှာတည်းနေတာ၊ သူများတွေ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မနက်ကျမှ ပြောမယ်ကွယ်နော်’

‘မရဘူး ရင်ငြိမ်း၊ ဒီမှာက သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲ၊ ဇေယျရယ်၊ သူမိန်းမ ညွန့်ညွန့်စိန်ရယ်၊ နောက် ရန်ကုန်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရယ် ဒါပဲရှိတာ၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး’

‘ရင်ငြိမ်းက ဖေဖေကို စောင့်ကြည့်နေရတာ’

‘တစ်လျှောက်လုံး ထိုင်ကြည့်နေရလို့လား’

‘အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နာရီ တစ်ခါလောက် ဆေးသွားတိုက်ရင်း ကြည့်ကြည့်ပေးရတာပေါ့’

‘ဒါဆို တစ်နာရီ တစ်ခါကျမှ ခဏထပြီးသွားကြည့်၊ ခုတော့ ဆက်ပြောဦး’

‘အိုး . . . ဇွတ်ကြီးပါလား၊ ရင်ငြိမ်းက ဘယ်အချိန်အထိ ပြောနေရမှာလဲ’

‘မနက်လေးနာရီအထိ၊ မနက်လေးနာရီကျတော့ ကိုယ် . . . အဲ . . . မောင် . . . ရင်ငြိမ်းဆီလာခဲ့မယ်’

‘ဟယ် . . . အဲလောက်ကြီး မကဲနဲ့လေ၊ တယ်လီဖုန်း မီတာ တွေတက်လို့ သေရော့ပေါ့’

‘မသေနဲ့၊ အဲဒီတယ်လီဖုန်းခတွေကို ကိုယ်ရှင်းပေးမယ်၊ ဒီလ အတွက် တယ်လီဖုန်း ဘီလ်စာရွက်လာရင် ကိုယ်ဆောင်ပေးမယ်၊ ကဲပါ . . . ဒါတွေ ပြောနေရတာနဲ့ လိုရင်းကို မရောက်တော့ဘူး၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မောင့်ကို နားလည်သွားတာလဲ’

‘အင်း မောင်ဟာလေ . . . နေနိုင်တုန်းကတော့ နေနိုင် သလောက် သည်းချင်းတော့လည်း သူ့အပြင်မရှိဘူး၊ ဒီလိုမောင်ရဲ့’

ညကြီးမင်းကြီးကျမှ အခြေအနေအပြောင်းအလဲတွေ ထ ဖြစ်ကုန်သော စွဲမြဲကိုကြည့်၍ ဝင်းဌေးနှင့် ဇေယျ အံ့ဩနေကြသည်။
အကြောင်းစုံကို သူတို့လည်း သိချင်နေကြပြီဖြစ်၏။

‘ဟာ . . . နင့်မေကလွှားတဲ့မှပဲ၊ မပြီးနိုင်တော့ဘူးလားဟ၊ လေကြောတွေကလည်း ရှည်ရှည်နိုင်လွန်းတယ်၊ အမေမွေးတုန်းက လျှာချည်းပဲ ခုနစ်ရက်လောက်ဆွဲထုတ်ယူထားရတယ် ထင်တယ်၊

မပြောချင်ဘူး၊ တစ်ညကွဲတာနဲ့ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာဆွေးရတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဆယ်နှစ်ကွဲတာနဲ့ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး တယ်လီဖုန်းချည်း ပြောကြတော့မလို့လားလည်း မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကဲ . . . ကိုဇေယျ . . . လုပ်မနေတဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့သာ ကြားထဲက အိပ်ရေးပျက်တယ်’

ဇေယျကလည်း ပြုံး၍ . . .

‘အေးဗျာ . . . သုံးနာရီ ထိုးတော့မယ်၊ သူတို့ကတော့ ပြောလို့ဆိုလို့ ကြည်လို့ရယ်လို့၊ ကျုပ်တို့များကျတော့ နည်းနည်းပါး ပါး နားလည်ရအောင် အဖက်လုပ်ပြီးတော့တောင် လှည့်မပြောပြ တော့ဘူး’

ဧည့်ခန်းက ကုလားထိုင်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ရင်း ဇေယျ နှင့်ဝင်းဌေးက ဂျီတွန်တော့၏။

စွဲမြဲက အကုန်ကြားနေသဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟင်း . . . ဘာရယ်တာလဲ’

ရယ်သံကြားသွားသော ရင်ငြိမ်းက တစ်ဖက်မှနေ လှမ်းမေး ၏။

စွဲမြဲက ရယ်ရင်း . . .

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုမှာ ဇေယျတို့ ဂျီတိုက်နေလို့ ရင်ငြိမ်းရဲ့’

‘ဟုတ်လား . . . ဘာတဲ့လဲ’

‘ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ငြိမ်းနဲ့မောင် ဘာဖြစ်ကြသလဲဆိုတာ မေးမလို့ ထိုင်စောင့်နေကြတာ’

‘အို . . . ဟုတ်သားပဲ၊ သူတို့လည်း သိချင်မှာပေါ့၊ ဒီမှာ လည်း စိုးစိုးက ရင်ငြိမ်းဘေးမှာ ငုတ်တုတ် မောင်ရဲ့၊ ရင်ငြိမ်းတို့ကို

တော့ ကဲလှချည်လား အောက်မေ့တော့မှာပဲ’

‘ကဲသင့်လို့ ကဲတာပဲ ရင်ငြိမ်းရယ်၊ ခုဟာက ဘောသော
ဘောကျော်ဘဝလို့ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါမပေးဘဲ မိုက်မိုက်မဲမဲ
ကဲကြတာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ ပုဏ္ဏဝတီနဲ့ ကုန်သည်လူဝင်စားဘဝနဲ့
ကဲကြတာပဲ . . . ကဲသင့်ပါပြီ’

‘ဟင်း . . . သိပ်မကဲနဲ့ဦးနော်၊ သူများက အဖေ့ကိစ္စအတွက်
ခွင့်နဲ့ ခဏပြန်လာတာ၊ နိုင်ငံခြားပြန်သွားရဦးမှာ’

‘ဟာ . . . မပြန်နဲ့တော့ ရင်ငြိမ်းရာ’

‘ဟဲ့ . . . မပြန်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ ကလေးရဲ့၊ ကျုပ်က
ရှင့်လို အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ နေချင်တဲ့နေရာမှာ နေလို့ရတာ မဟုတ်
ဘူး၊ ဟိုမှာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အလုပ်ကထွက်သင့်ရင်
ထွက်ပြီးမှ ပြန်လာရမှာ’

‘ဒုက္ခပါပဲ ရင်ငြိမ်းရာ၊ အဲဒါဆို သိပ်ကြာသွားမလားတောင်
မပြောတတ်ဘူး၊ ကိုယ်က ဘုရားပြု သွားချင်လှပြီ၊ ပြီးတော့ ဟိုအိမ်
က အိမ်ခန်းလေးထဲမှာ ဟိုတုန်းကလို . . . ’

‘ဟေ့ . . . တော်တော့ . . . တော်တော့၊ ရှက်စရာတွေ
မပြောနဲ့တော့၊ အဲဒါတွေက ပြီးသွားပြီ၊ ဘာလဲ နောက်ထပ် ခေါင်းကွဲ
ချင်သေးလို့လား’

နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြသည်။

ပြောရင်းနှင့် လေးနာရီပင် ကျော်လာကြသည်။

အပြင်ဘက်တွင် လင်းအရုဏ်ရောင်နီများပင် ပျို့လာပြီ

ဖြစ်၏။

နံနက်ခင်း အေးမြသော လေညင်းကလည်း ဇေယျတို့ ဖွင့်

လိုက်သော အိမ်ရှေ့တံခါးမှနေ ဝင်ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း
သည်လေညင်းကတော့ လွမ်းလေညင်း မဟုတ်တော့။

တစ်ညတာ၏ အမှောင်ထုနှင့်တူသောဘဝ၏ သောကများ
နံနက်ခင်းအလင်းရောင်နှင့်အတူ ငြိမ်းအေးခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ။

ကြိုးစားပါဦးမည်။

နွမ်ဂျာသိုင်း

အိမ်ကုသိုလ်ရေး

လွမ်းလေကညင်း